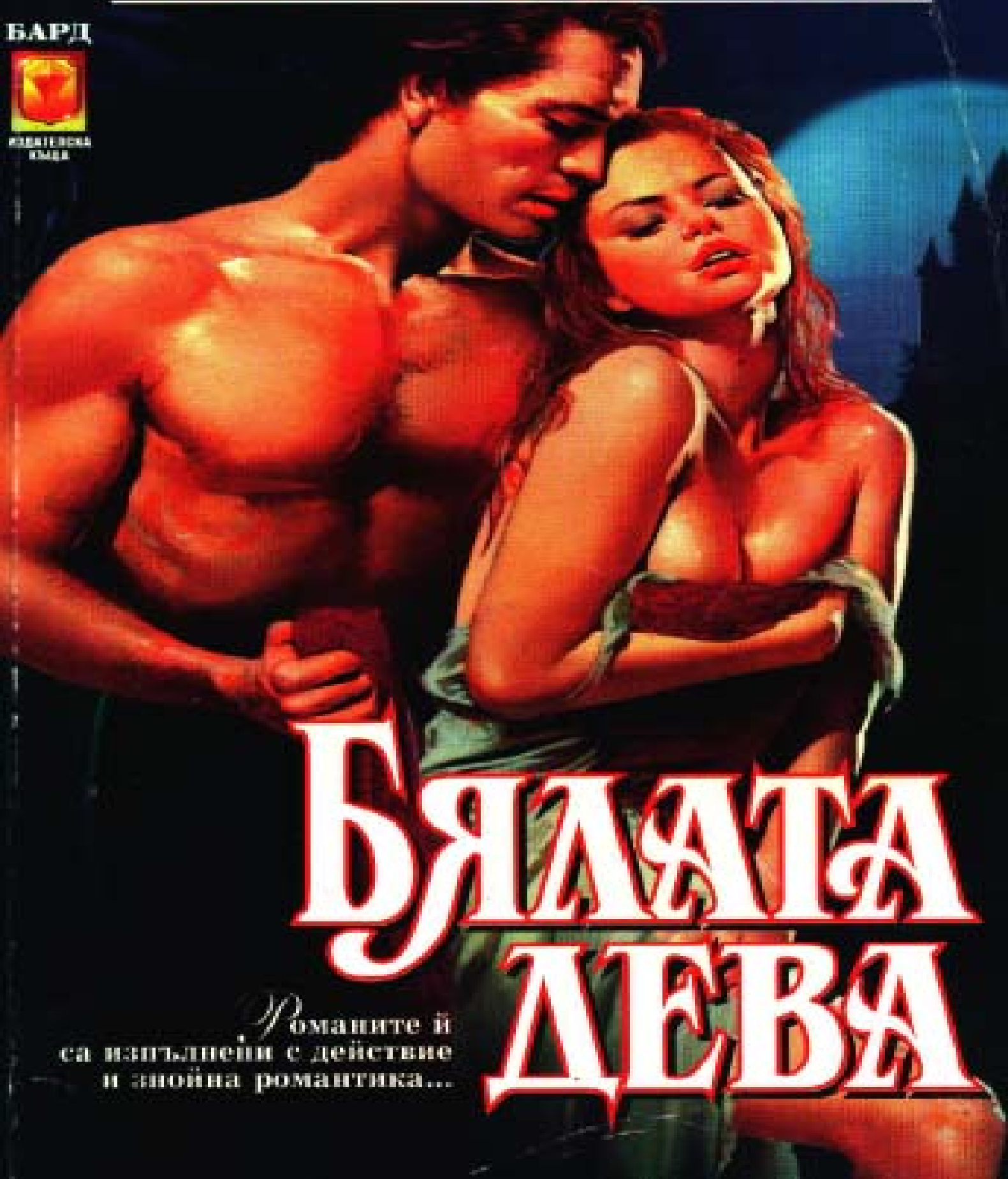

ФЕЛЯ СКОТ

БАРД

ИЗДАТЕЛЬСКА
КМЕТ

БЯЛАТА ДЕВА

Романите й
са изпълнени с действие
и знойна романтика...

ФЕЛА СКОТ БЯЛАТА ДЕВА

Превод: Емилия Желязкова

chitanka.info

БЯЛАТА ДЕВА

Дива и свободна като шотландските планини, младата Колин Макгрегър е прокълната с бурен темперамент и благословена с неземна красота. Ще има нужда и от двете, за да изпълни клетвата си и да премахне угрозата над клана Макгрегър.

ЧЕРНИЯТ ВЪЛК

Селяните се страхуват от Ян Блекстоун и твърдят, че варваринът шотландец може да се превръща във вълк на пулнолуние. Но Ян е просто човек с човешки нужди, и той ще срещне жената на мечтите си в лицето на Колин.

ПЪРВА ГЛАВА

1512

Свърши се. Колин Макгрегър го разбра. Край на сблъсъка на стомана в стомана. Край на пронизителните бойни викове. Беше съвсем тихо, въпреки че тя долавяше някаква тайнствена песен, тъжни ноти, в които времето среща смъртта.

Колин въздъхна дълбоко. После влезе в малката барака, където бяха завели баща ѝ. Когато очите ѝ привикнаха с тъмнината вътре, тя видя хората на баща си. Бяха се скупчили около сламеника, където лежеше той на предсмъртен одър от слама, пропита с кръв, направо върху мръсния под.

Помисли си: Колко тъжно, че баща ѝ трябва да умре на такова мрачно място, че мъртвите и умиращите са в колиба, негодна дори за кочина! Искаше ѝ се да заплаче. Не, тя имаше нужда да поплаче, да облекчи свитото си гърло и болката в сърцето си. Насочи поглед към тялото на брат си, покрито с шотландско наметало. Нито сълзи, нито молби бяха успели да убедят Джилз, че постъпва безразсъдно, като баща им.

Тя съжали, че не бе наблюдавала дуела. Нейното собствено упорство я беше задържало в замъка Грегър Касъл. Тя не искаше да види как още един от братята ѝ умира безпричинно. Ако беше там, сигурно щеше да може да попречи на стария Макгрегър да нападне Черния вълк, след като Джилз бе убит. Тогава и баща ѝ нямаше да е на смъртно легло. Колин се насили да се обърне, да престане да се измъчва и да се погрижи за Дъглас Макгрегър, докато все още беше жив.

— Татко.

Всички погледи се обърнаха към нея.

— Колин.

Дуайт Макдъгъл, чичо ѝ, прекоси колибата и взе ръката ѝ в своята. Тя забеляза колко малка изглежда ръката ѝ, обгърнатата от неговата голяма длан.

— Ела, Дъглас няма да живее дълго. Не посмяхме да го пренесем в кулата.

Колин прокара език по сухите си устни и вдигна поглед, за да срещне погледа на чичо си, изпълнените му с тъга и мъка лешникови очи. Все пак, той изправи рамене, а смелостта му помогна на Колин да пристъпи напред.

— Татко. — Тя взе окървавената ръка на Макгрегър и я задържа до сърцето си. — Аз съм тук.

Очите на стария Макгрегър потрепнаха и се отвориха, а потъмнелият му зелен поглед срещна нейния. За секунда нещо проблесна в тях, като отдавнашни спомени. — Катрин, — промълви той, но толкова тихо, че Колин едва го чу.

— Татко, аз съм, Колин.

По бледото му лице пролича, че я е познал.

— Колин. — Той с мъка си пое дъх. — Я как приличаш на майка си. Тая червена коса... тия изумрудени очи.

Колин се опита да се усмихне, но не успя. Тя прехапа устни, за да не затреперят.

— Щом говориш така, значи ще се справиш.

Той вдигна ръка и долепи пръсти до устните й, за да я накара да замълчи. — Тоя път няма оправия, дъще. Смъртта иде.

Той махна с ръка на хората си.

— Оставете ни. Искам за малко да остана насаме с дъщеря си. — След това Макгрегър извика природения си брат, който излизаше след другите. — Дуайт, ти и отец Макклауд ще останете. Вие ще сте свидетели на клетвата на дъщеря ми.

— Не — извика Колин стреснато. Тя се обърна към баща си отново и прошепна: — Аз не искам да имам нищо общо с това.

Цели пет години се беше стремил да остане настрана от тая лудост, омраза, вражда. Старият Макгрегър нямаше повече синове — вече не можеше да има дуели. Това трябваше да е краят.

Лицето на стария Макгрегър се превърна в каменна маска, а гневът мигновено пламна в очите му.

— Ти си ми дъщеря. Ще наравиш това, което честта повелява.

Повечето хора не биха се осмелили да му се противопоставят, но Колин се подчиняваше само на скритата си ярост, която надви стеснителността й.

— Чест?

— Да. — По тона на стария Макгрегър личеше яростта му. Той се опита да се изправи, но остана прикован към леглото от слабост. — Да, чест! Ти си също като майка си.

— Да. — Колин беше непоклатима. — И няма да ти позволя да ме трогнеш с лудостта си, татко. Няма да ти позволя.

— Лудост, казваш. Какво ли му разбират жените от отмъщение?

— Отмъщение! — Отвращението, което изпитваше, пролича в гласа ѝ, цели години на насилие и мъка се въплътиха в тази една-единствена дума. — Само омразата те тласка.

— Да, девойче. Наистина ме изпълва омраза. Омраза към един-единствен човек, който уби и осакати синовете ми, а сега и аз умирам от неговия меч. Той се е погрижил кланът Макгрегър да не просъществува. Думите ти са богохулство. Честта на клана не е спасена, а последният ми родственик трябва да отмъсти за това.

Кръвта се дръпна от лицето ѝ. Това нямаше да бъде краят. Баща ѝ смяташе тя да продължи на негово място.

— Не можеш да искаш това от мен.

Колин никога не бе изпитвала такова отчаяние. Помисли си, че вече не може да диша, въздухът застина в гърдите ѝ. Старият Макгрегър я наблюдаваше и тя знаеше, че той мисли. Едва когато поредната внезапна болка го прониза, той се обърна.

Най-после, когато вече можеше да говори, той попита:

— Как можеш да се отречеш от мен, дъще? Да опозориш клана, означава прокуда, чедо. Ще се изложиш ли на това? Ще ме оставиш ли да умра със срам в сърцето?

Тези въпроси не прозвучаха така яростно като предишните думи, които ѝ беше изревал. Въпреки това, тя не отстъпи. Но и старият Макгрегър не отстъпваше.

— Дуайт — извика старият Макгрегър, — доведи хората ми.

Щом всички се събраха вътре, старият Макгрегър заговори на всеослушание, но погледът му си остана върху Колин.

— Ти си последното ми дете. Всичките преди тебе са мъртви, с изключение на Емет, който е като жив мъртвец в осакатеното си тяло.

Тежките му думи я накараха да замълчи, а мъката ѝ се върна и сломи силата и храбростта ѝ. Старият Макгрегър продължи:

— Ти ще заемеш мястото ми, ще оглавиш клана. Сега ти си старият Макгрегър, Колин.

Ужасът зае мястото на тъгата. Никоя жена досега не бе наричана главатарка на клана Макгрегър.

— Татко, не мога. Това не се прави.

— Не ме интересува какво се прави и какво — не. Ти ще се подчиниш на решението ми. Длъжна си, Колин. Не ща и да чувам пак да отричаш коя си.

Чувство на срам я разтърси.

— Разбирам и няма да ти изменя. — Колин се молеше това да бъде всичко, което иска.

По лицето му се изписа задоволство преди още една гримаса да изкриви чертите му.

— Трябва да поискам обещание, обещание, което ще спазиш, или ще умреш.

Страх прониза дълбоко съзнанието ѝ, но Колин не му обърна внимание.

— Черния вълк. Той трябва да умре... — Болка отне думите му. Той изстена. После сграбчи ръката ѝ. — Той е дяволът и трябва да умре. Обещай ми — помоли я той с треперещ глас.

Чувствата бушуваха в душата ѝ. Не можеше. Не искаше. Тя отвори уста, но думи не последваха.

Баща ѝ блъсна окървавения си меч към нея, а в погледа му се четеше повече, отколкото в думите.

— Закълни се в меча ми!

Тя не можеше да помръдне. Очите на баща ѝ се разшириха от напрежението, а разочарованието от колебанието ѝ личеше дълбоко в тях.

Той се наведе напред и прошепна:

— Не можеш да ме посрамиш, дъще. Ще убиеш ли този човек заради своя клан? Достатъчно ли е силна любовта ти към своя народ?

Тя пак се опита, но думи не излязоха от сухата и уста. Тя почувства как погледите на хората му се приковават в нея и поставят под въпрос чувството ѝ за чест. Как би могла да обещае такова нещо? Това противоречеше на всичко, в което вярваше. Тя се ужасяваше от омразата, избиването, а сега това се очакваше от нея. В това се изразяваше дългът ѝ като главатар на клана Макгрегър.

Обещанието остана неизречено в устата ѝ. Но как можеше да му се противопостави? Да се противопостави на баща си, стария Макгрегър, би значело прокуда. Никой не би приютил човек, навлякъл позор на клана си. Ами Андрю? Тя трябваше да се грижи за сина си.

Измежду всички чувства, бушуващи като вихър в душата ѝ, едно бе взело връх. Желанието да закриля и да осигури прехраната на сина си така яростно излезе на преден план, че тя взе решение преди мисълта ѝ да се е избистрила.

Колин изпъна рамене и застана горда, като се опитваше да не личат ужасът и напрежението, които изпитваше. Тя постави ръката си върху дръжката на меча. Думите се отрониха от устата ѝ без чувствата, които таеше в сърцето си.

— Кълна се във всичко свято, че ще направя така, че Черния вълк да умре. Обещавам ти това, татко.

— Във вените ти тече кръвта на майка ти, но и моята. Старият Макгрегър махна на брат си да се приближи, като каза така, че само той да чуе:

— Колин не може да измени...

Думите му заглъхнаха, задушени от отпадналостта и сълзите, които изведнъж се наляха в очите му.

— Точно Колин трябва да спаси честта на клана Макгрегър. Бди над нея, Дуайт, защото аз не мога.

Дуайт кимна, после се оттегли. Той не срещна погледа на Колин. Отново страх завладя сърцето ѝ. Когато се обърна към баща си, вече беше твърде късно. Повече нямаше какво да се каже.

Една призрачна усмивка се изписа върху устните на стария Макгрегър, а после замря, както и гърдите му, които досега се надигаха и свиваха мъчително. Странно спокойна, Колин му затвори очите и свали ръката му. Тя махна пръстена от смалилия му се пръст и го сложи на своя. Когато се обърна да излезе, хората на баща ѝ коленичиха да изразят почитта си към новия си главатар. Колин се обърна към чичо си, но той наведе глава, преди тя да успее да разбере какво казват очите му. Колкото и кратка да бе срещата, от нея ѝ стана неловко.

Колин напусна мрачната хижа и излезе на слънце. Тя прекоси полето, където се бе разиграла битката, но изхвърли събитието от съзнанието си. Хората, които я срещаха, инстинктивно разбраха, че

старият Макгрегър е мъртъв. Никой не ѝ предложи съчувствие. Сама щеше да скърби.

Колин не чувстваше нищо. Скоро вече не се усещаше мирисът на смърт и вкусът на битка. Тя продължи към замъка, без да мисли или да чувства. Дворът бе тих, прекалено тих. Колелото на точиларя мълчеше, мълчеше и духалото в ковачницата. Никой не наливаше вода от кладенеца. Никой не се мяркаше наоколо.

Тя продължи и до също така пустото село. Продавачите не се чуваха. Само кучешки лай от време на време стигаше до ушите ѝ. Когато стигна до една тиха поляна извън селото точно пред стената от дървета на гората, тя спря.

Храстите цъфтяха в тревата до колене и ритмично се поклащаха на лекия ветрец. Тя знаеше, че са красиви, но не можеше да се наслади на великолепието им, почти не усещаше нежния им аромат. Тя сведе сухия си поглед към пръстена на баща си, тежък и непознат на ръката ѝ. Докосна го като че ли четеше значението му с пръсти и запомняше очертанията му. Почувства как огромна болка раздира сърцето ѝ и скръбта ѝ се излива.

— Защо? — тя питаше празнотата около нея.

Сега си беше сама, като се изключат Емет и Андрю. И не разбираше защо. От пет години кланът Макгрегър и Блекстоун се биеха. Омразата беше обсебила баща ѝ, тласкайки го да прати синовете си на бой с Черния вълк. Джилз бе паднал под меча на Блекстоун същия ден. Обладан от съмнения и ярост, баща ѝ се бе хвърлил в нападение и бе повален, и сега тя беше начело на клана. Тя беше вече старият Макгрегър.

Тя почувства как огромната тежест на бащината ѝ омраза се стоварва върху нея. Беше приела кръста на стария Макгрегър и трябваше да служи на клана. И все пак, дълбоко в душата си, Колин знаеше, че бе пожертвала собствените си разбирания и съвест под този кръст.

— Защо? — Колин изкрещя на смрачаващото се небе и вдигна ръце нагоре, като че ли търсеше отговор. Тя бавно коленичи. Най-после сълзите дойдоха.

Черния вълк седеше на огромния си жребец и гледаше жената на поляната. Беше покрита с наметало и той не можеше да види добре главата и лицето ѝ. Не чуваше и воплите ѝ, защото вятърът ги носеше в противоположната посока. Но разбираше мъката ѝ.

Ян Блекстоун позволи на вечерния хлад да отнесе огъня на битката, който още гореше в кръвта му. Хладният въздух замени дъха на смърт, който бе останал в ноздрите му, а тишината около него успокои трясъка на мечове, който още отекуваше в главата му.

И все пак, той не можеше така лесно да се отърве от болката, която все още витаеше в сърцето му.

Все по-дългите сенки на гората го скриваха добре от любопитните погледи. Знаеше, че трябва да тръгва, но нещо го задържаше на това място и той гледаше жената.

Не я изпусна от поглед, докато тя бе долу във високата трева и почти не се виждаше от тучната зеленина. Той разсеяно потриваше раненото си рамо, а болката вече не го интересуваше. Мислеше за други неща.

Падна нощта. Той обаче остана.

— Защо? — запита се. Ян погледна кръвта по ръката си. Малко и от неговата кръв бе засъхнала по кожата му, но повечето беше на врага. Той си спомни как изглеждаше старият Макгрегър, когато собствената му ръка нанесе удара, който повали едрият мъж от коня. Знаеше, че главатарят няма да оцелее. Това му беше последната битка.

Той сви разтворената си длан в юмрук. Кога най-после кланът Макгрегър ще спре тая лудост? Още един въпрос, на който нямаше отговор. Никой не беше останал да предвожда клана. Това може би ще е краят, осмели се той да изрази надежда.

Ян поклати глава да се отърве от странното меланхолично настроение, което го беше обзело. После, с нещо като ръмжене, той пришпори коня си и отиде направо в гъстата черна гора. Само съвсем лекото шумолене на дърветата показваше, че някой минава.

Ян спря, когато вълкът внезапно се появи. Абаносовата козина на животното се сля с тъмните сенки, а блясъкът на златните му очи отразяваше лунната светлина. После се обърна и изчезна сред дърветата, погълнат от нощта. Ян продължи а вълкът вярно последва господаря си по гъсто обраслата пътека, без да го изпуска от поглед.

Замъкът Стоунхейвън се извисяваше над скупчилите се къщурки като огромен ангел-пазител. Ян яздеше черния си боен кон по калдъръмените улички, а копитата потрепваха по камъка и отекваха в тихата нощ. Кръчмата се беше сгушила в края на селото. Табелката с името на кръчмата се полюшваше напред-назад на вятъра, а ръждивите панти се обаждаха също като гарвана, гравирани върху нея.

Ян слезе от коня. Наведе се, за да мине през вратата, и я затвори след себе си. Влезе в претъпканата стая, изпълнена предимно със собствените му хора. Лъхна го миризма на силна бира, пушек и човешки тела. Посрещнаха го с топли приветствия.

— Ян, тъкмо си мислех, че няма да дойдеш.

Мъжът, който каза това, стана от една маса до огъня, а после прекоси стаята до мястото, където стоеше Ян. Джефри беше широкоплещест като Ян, но ръстът му бе далече под неговите близо два метра. — Нямам какво толкова да празнувам, Джеф.

Джефри потупа Ян по гърба и го заведе до мястото му.

— Хич не те разбирам, Ян. Днес падна последният Макгрегър. Освободи се от проклетата им вражда.

Джефри даде чаша на Ян и седна.

— Пийни си — имаш нужда.

— Да. — Ян изпи до дъно тъмната бира, после седна на грубоватото скованата пейка срещу приятеля си. Огънят припука и горещи въглени се изсипаха на дървения под, където от нажежени до червено те потъмняха, а после съвсем изгаснаха, а на тяхно място останаха само черни сажди. Някой напълни каната му, но той не го забеляза, погълнат от мислите за това, което се беше случило през деня.

Ян усети, че Джефри го гледа и насочи вниманието си към него.

— Глупаво беше, че старият се хвърли да напада, след като синът му падна. За нищо не послужи, освен за собствената му смърт — предложи Джефри.

— Силна омраза таеше в сърцето си.

Джефри кимна.

— Да. Омразата го вкара в гроба.

— Хората на Макгрегър умряха достойно. Бихме се на дуел и те храбро се сражаваха. Но не техните духове са ме обсебили.

— Време е да оставиш намира духа на детето, Ян. Време е да оставиш миналото зад гърба си.

Ян изръмжа вместо отговор. Това изобщо не смути Джефри.

— Ти не си знаел, че Блеър е бременна. Не можеш да живееш и постоянно да се кориш.

— Не е твоя работа, Джеф.

Тъкмо когато Джефри беше почнал да му отговаря, момичето от кръчмата се надвеси над масата между тях, а стойката ѝ беше такава, че Ян можеше изцяло да види едрите ѝ гърди.

— Нещо друго ще искаш ли, Ян?

Ян се опита да овладее неволното си трепване, когато чу Лесли да казва името му. Впечатли го не толкова фамилиарното обръщение, колкото начина, по който го направи, и който предполагаше по-голяма близост помежду им, отколкото в действителност имаше.

— Ще се погрижиш ли да ми оправят стаята, Лесли. Много ще съм благодарен и за вана.

Лесли се усмихна, а бледосините ѝ очи съблазнително блеснаха. Тя отметна назад дългата си руса коса.

— Сама ще се погрижа за това, Ян.

Тя пак се надвеси ниско, а устните ѝ почти докосваха ухото на Ян, докато шепнеше:

— Ще ти измия гърба, господарю. И каквото и да...

Ян я прекъсна.

— Искам само вана тая вечер, девойче.

Тя се нацупи.

— Както кажеш.

Джефри придърпа Лесли към себе си.

— Можеш да дойдеш в моето легло, когато си свършиш работата. Лесли, душичко. — Той обърса с устни облата ѝ гърд, подчертана от плата на нагръдника ѝ, плътно опънат по нея. Това я накара да изхихика и да се дръпне престорено засрамена, полюшвайки бедра на излизане в отговор на Джефри.

Джефри се засмя от сърце, а погледът му с възхищение проследи пищните ѝ извивки. Когато отново насочи вниманието си към Ян, той поклати глава и пак се засмя:

— Сигурно девойчето вече е разбрало, че предпочиташ да си сам, отколкото с нея.

— Нищо й няма на нея. Много хубава си е даже.

— Хубавичка е, Ян, ама аз знам какво ти е на сърцето. Ти копнееш да обичаш съпруга, жена, която да стане майка на децата ти, и да е с тебе до смърт. Не само топло тяло да отвърне на копнежите ти за една нощ.

Ян се учуди, че приятелят му от детинство познаваше толкова добре скритите му желания. Може би дори по-добре, отколкото той самият ги разбираше.

— Ръката ти е силна — каза Ян. — Силата ти бди над мен и ме пази, когато съм уязвим. Но това, което най-много ценя у тебе, е приятелството ти, Джеф. Нямах да мога да издържа през последните години, ако ти не беше стоял до мен.

Джефри отклони хвалебствените думи на Ян.

— Английската ти кръв те прави сантиментален. — Тъмните му очи пак се насочиха към очите на Ян, а в тях се четеше искреност и доверие. — Но живота си давам за шотландеца в тебе. Него следвам аз.

ВТОРА ГЛАВА

От тъжната музика Колин се беше разчувствала. Всеки един заглушен тон на гайдите отразяваше нейната мъка, нейния страх. С усиляването на музиката се учестяваше и пулсът и се засилваше болката ѝ. Баща ѝ беше корав човек, изпълнен с ярост и омраза, но тя го беше обичала. Когато погледна ковчега му, разбра колко много ще ѝ липсва.

Мъка. Тя заемаше прекалено голяма част от живота ѝ. От години губеше роднини. Първо, най-големият ѝ брат, осакатен, после Малкълм — спуснат в гроба и покрит с черна пръст, а сега Джилз — също погребан. Колин се беше карала с Джилз вечерта преди той да се срещне на дуел с Черния вълк, но той не искаше и да чуе, че това е лудост. Тя не можеше да направи нищо за да предотврати действията на Джилз, също както не беше могла да предотврати бащината си омраза.

Погледът на Колин се насочи към надгробния камък на майка ѝ. Засипаха я спомени, които я утешиха в мъката ѝ. В този момент болката и тъгата се отдалечиха, а мислите ѝ я отведоха в миналото.

Почти чувстваше ласките ѝ, чуваше тихия ѝ смях, усещаше парфюма, който си бе сложила. Майка ѝ беше толкова търпелива спрямо нея, а на Колин ѝ беше трудно да разбере дали е момче или момиче под влиянието на трите ѝ по-големи братя. В крайна сметка надвиха съветите на майка ѝ.

И до ден днешен Колин се опитваше да бъде дама, точно както я бе учила Катрин. Но сега тя беше главатарка на клана Макгрегър — все още под влиянието на мъжете в живота ѝ, все още в конфликт с това, което майка ѝ искаше тя да бъде, това, което искаше тя самата.

Тръпки побиха Колин от глава до пети, тръпки от ужас и страх. Каква ли лудост я обземаше?

Тя погледна черната коса на Андрю и нежно погали меките къдрици. Обзе я ярост и вече знаеше какво я е обсебило. Въпросът на баща ѝ се въртеше в съзнанието ѝ... Ще убиеш ли този човек заради своя клан? Последва още един въпрос: Докъде да спре?

Колин знаеше отговора. Ще прекоси ада и със самия дявол ще се бие, но ще опази Дрю. А може би дяволът е Ян Блекстоун, както всички казват.

Дуайт Макдъгъл стоеше на прилично разстояние зад Колин Макгрегър, но не я изпускаше от поглед. Той изучаваше нежните ѝ рамене и се чудеше на силата, която притежава тя.

Гневът беше размътил мислите му и той се колебаеше на кого да бъде верен. През целия си живот беше дясната ръка на брат си, предаността му към стария Макгрегър досега винаги беше непоклатима. Обзе го чувство за вина. Не беше ли точно щедростта на баща му и на природения му брат, благодарение на която сега той има свое място в живота? Дуайт и майка му сигурно така и щяха да тънат в нищета, ако не беше старият Макгрегър. Той беше незаконен син, без право на титла или състояние. И все пак, той беше живял с брат си, приет като член на семейството, без да го срами.

Въпреки това, яд го беше, че честта на клана се падна на Колин. Той беше очаквал отмъщението да бъде негово, искал беше брат му на него да повери това дело. И още нещо го караше да тъгува. А това точно беше жената, която наблюдаваше внимателно.

В нея имаше толкова много от Катрин. Тя приличаше толкова много на майка си, че Дуайт изобщо не можеше да си спомни някаква разлика. Тя имаше същата огнена коса, спускаща се на безброй къдрици почти до коленете ѝ. Очите ѝ бяха също толкова зелени, будни и също толкова живи. Същата кожа от слонова кост, същите розови бузи, устните ѝ...

Дуайт съзнателно се спря — не можеше да разчита на посоката, в която беше тръгнала мисълта му. Той избърса потта, която беше навлажнила горната му устна с опакото на ръката си, а по устните му се изписа отвращение от собствената му слабост.

Катрин бе мъртва, а тя беше жена на брат му, не негова. Колин не беше Катрин. Добре ще е да запомни това.

Все пак трудно му беше да овладее чувствата си. Сърцето му сякаш имаше своя собствена воля и то болезнено се сви като видя Колин да пристъпва напред, хванала за ръка малкия Андрю. Тя се наведе и взе шепа влажна пръст, която раздели със сина си. Те заедно я пръснаха по ковчега на баща ѝ, а после повториха ритуала над брат ѝ, Джилз. Когато се обърна, Дуайт пристъпи напред и я хвана под ръка.

— Ела, да си вървим вкъщи, девойче.

Колин вдигна подноса от широката маса и се засуети около нея. В топлатата стая миришеше на прясно изпечен хляб, а месото вече се печеше и цвъртеше на шиша. Нели излезе с пълни ръце от килера и започна да се приготвя да готви за деня, а Колин чу как тихичко си пее.

— Е — извика Нели, когато Колин се вмъкна през вратата, — я остави този поднос на горния етаж, бе, девойче. Няма смисъл и него да го влачиш долу.

— Не ми пречи, Нели.

Голямата зала изглеждаше толкова голяма и празна, а големите пиршества, които си спомняше като дете, бяха забравени през последните няколко години. Всяка стъпка отекваше по каменния под, вече никой не се търкаляше от смях по него, за да го стопли. В огромната камина, която заемаше по-голямата част на една от стените, вече не гореше огън. Възглавничките на дивана до прозореца изглеждаха овехтели. Овехтели изглеждаха и избелелите гоблени, които красяха вестибюла. На масата стоеше само покривката, тъй като бащата на Колин още много отдавна беше продал сребърните им сервизи. Това натъжи Колин и тя забързано излезе до стълбищата.

Тя бавно се изкачи по дългата вита стълба, като внимателно придържаше подноса на всяка стъпка. Огромни портрети на прадеди я гледаха отвисоко. Нарисуваните им очи като че ли отразяваха важността на семейната чест, а сериозните им лица ѝ напомняха за дълга ѝ към клана. Всичко наоколо я преследваше и тя беше потресена и обърквана, изпълнена с мъка и болка за всичко, което бе загубила — загубила и себе си между другото.

Колин застана за миг пред вратата на стаята на брат си и събра мислите си от хаоса, за да се съсредоточи върху това, което предстоеше. Тя откряхна тежката врата с лакът, като внимава да не се разклати нищо от подноса. По скърцането на пантите стана ясно, че тя влиза, и брат ѝ вдигна поглед към нея. Тя измъчено се усмихна и придаде весела нотка на гласа си.

— Добро утро, Емет. — Колин погледна Джейкъб, прислужника на Емет, и се усмихна и на него. Изражението му си остана безразлично като каменна маска. Независимо от това, което чувстваше, Колин винаги се беше старала да е любезна с него, въпреки че

понякога се чудеше защо си дава този труд. От дете нямаше доверие на безчувствения, студен мъж, и все още беше така. Сега като знаеше, че той е източникът на информация на брат ѝ за това, което ставаше в замъка Грегър Касъл, тя още по-малко му имаше доверие. Тя отново насочи вниманието си към Емет.

— Добре ли спа?

Зелените му очи с форма като нейните се присвиха, а в тях се четеше гняв. Емет все още беше красив, но Колин виждаше, че недъгът му го беше състарил и той изглеждаше на повече от тридесет и едната си години. Мъжете от клана Макгрегър бяха наследили наситено зелените очи на майка си, но никой нямаше червената ѝ коса. Вместо това те всички много приличаха на баща си, със смели и открити лица, заобиколени от гъста кафява коса. Темпераментът им също не отстъпваше на този на стария Макгрегър по бързина и сила и точно заради тази черта беше толкова трудно да се общува с Емет.

— Спах, както винаги си спя, сестричке, често се будих. Добре, че нямам какво да правя, освен да се излежавам, така че мога да си подремвам като бебе в люлка.

Тя се опита да не обръща внимание на горчивите му думи, но не успя да спре руменината, плъзнала по лицето ѝ. Емет рязко се изсмя и Колин трепна, докато поставяше подноса върху една маса до прозореца. Джейкъб се приближи до нея и се приготви да я отмени.

— Можеш да си вървиш, Джейкъб. Искам да остана малко при брат си.

Джейкъб само кимна. Колин нищо не можеше да разбере от неговите остри, изсечени черти, но все пак усети, че той не я харесва. Изпънат и тежко, бавно Джейкъб ги остави сами. Колин се почувди дали нещо изобщо би могло да наруши равния му и спокоен ход.

— Погреба ли ги, както подобава, Колин?

Колин се приближи до прозореца и дръпна пердетата, за да влезе малко слънце.

Емет изохка и дръпна завивката на очите си.

— Да ме убиеш ли се опитваш! Затвори проклетите пердета — предпочитам тъмнината!

Колин не обърна внимание на избухването му.

— Имаш нужда от малко слънце, Емет. Тук вътре е мрачно. — Мрачно като че ли не беше най-точната дума за оскъдно обзаведената,

студена стая на Емет. Тя подозираше, че той нарочно я беше оставил така, сякаш спалнята му беше нещо като затвор, за да му напомня, че не може да излиза.

— Така ми харесва. Оня дявол ме прати в тоя пъкъл още жив и предпочитам да не го виждам толкова ясно.

Буря се надигна в душата на Колин, както ставаше винаги, когато той се държеше по тоя начин.

— Самосъжалението няма да ти помогне.

— Напротив — изръмжа Емет. — Помага. Не ми отнемай това малко удоволствие, когато си нямам друго.

Колин си замълча и внимателно разгъна салфетката. После вдигна чинията с каша. Тя се приближи до леглото, дръпна си стола до него и седна.

— Ето, най-добре ще е да я изядеш докато е гореща.

Тя сръчно напъха салфетката в пижамата му, като напълно съзнаваше, че той я изучава. Подаде му чинията, но той не пожела да я вземе. Тя вдигна една лъжица до устата му, като че ли наистина беше детето, на което се правеше. Той се обърна на другата страна.

— Моля ти се, Емет. Трябва да ядеш.

— Защо. Най-добре ще е да умра.

С дълбока въздишка Колин върна лъжицата в чинията.

— Това ли искаш? Да умреш?

Емет не отговори веднага.

— Това би трябвало да искам — да сложа край на нещастното си съществуване. Но аз искам да живея. Искам да живея, за да видя това копеле мъртво. Искам да заведа дявола в пъкъла с мен.

— Черния вълк е просто човек, Емет.

— Не — изкрещя той и запрати чинията през стаята, а но гъстата каша личеше накъде е летяла, преди да се разбие в стената. — Той не е човек и добре ще направиш, ако го запомниш.

Колин тръгна да става, но Емет я спря, като силно и до болка я стисна за ръката.

— Ти обеща да направиш така, че Черния вълк да умре да убиеш самия дявол. Това не е лесно. Трима се опитаха и загинаха, а аз лежа затворен в това легло-ковчег заради неестествената му сила. Той не може да бъде убит, не и на дуел.

— Тогава как аз да направя това, което ти не можа?

— Ти наистина ли си толкова наивна? — Емет се протегна и отметна непослушна къдрица, после я погали по бузата. — Една жена винаги знае как да се сближи с един мъж, а ти, сестричке, си толкова красива, че никой мъж не би ти устоял.

— Аз... Аз не бих могла — прошепна Колин.

Ръката, която я беше помилвала толкова нежно, сега сграбчи лицето ѝ с жестокост.

— Ще правиш това, което трябва да правиш. Ти си сега старият Макгрегър.

Колин се изскубна и застана права, с лице към брат си.

— Прекалено много искаш.

— Прекалено много!- изкрещя той. — Той ме осакати! Виж!

Емет отметна завивката, за да ѝ покаже безжизнените си крака.

— Виж какво ми стори!

Колин навлажни устните си, едва успяваше да сдържи сълзите си.

— Той те хвана с жена си.

— Моя жена трябваше да е тя, не негова.

— Блеър беше влюбена в Блекстоун. Ако баща ѝ не ѝ беше забранил да се ожени за него заради английската му кръв, ти изобщо нямаше да си сгоден за нея.

— Проклета да си, Колин. Той ми я отмъкна на сватбата. Подигра се с мен!

Гневът оживи Колин.

— Вие мъжете се подигравате един на друг, а после се избивате един друг в името на честта. Кога ще свърши всичко това?

— Ще свърши само когато той умре.

— А аз съм тази, която трябва да го убие — Колин се приближи. — Аз съм тази, от която очакваш да си разтвори краката, за да го убие в съня му. Луд си, точно както татко беше луд. Аз няма да съм част от тая болест, която ти е поразила разсъдъка.

Емет така се усмихна, че тръпки я полазиха. Тя се обърна и тръгна към вратата.

— Нямах друг избор, Колин.

Това я накара да спре.

— Нека кланът ме прокуди. Няма да го убия заради тебе. — Колин не знаеше откъде ѝ бе хрумнало това, а само, че го беше изрекла. Не беше ли се заклела да прекоси ада, но да запази Андрю? Как би могла да се грижи за него, ако ги прокудеха? Щяха да умрат от глад.

— Прокудата не е най-лошото, което може да те сполети, сестричке.

Нещо в гласа му я накара да се обърне. Изчака да чуе какво имаше да ѝ каже.

— Да не би да си мислиш, че понеже съм осакатен, вече не мога да разсъждавам с целия си акъл? Знам каква тайна криеш, Колин.

Тя дълбоко преглътна.

— Никакви тайни нямам от тебе, Емет. Той само се усмихна — бавно, без да бърза.

— Мислиш ли, че не разбирам тайната ти всеки път, когато погледна Дрю?

— Какво... — Гласът ѝ затрепери, като че ли щеше да разкрие страха ѝ, но тя се овладя. — Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа... — Емет си подбираше думите, като очевидно се наслаждаваше на хитростта си. — Искам да кажа, че Дрю е син на Блекстоун.

Колин почувства как кръвта ѝ се изцежда от главата, а силата напуска краката ѝ. Както изглеждаше, Джейкъб се беше задълбал много повече в шпиониране, отколкото тя смееше да си мисли, а брат ѝ още повече беше полудял. Тя потръпна от срам.

— Не беше чак толкова трудно да се досетя. Не се ли притесняваш, че и други могат да разберат за това?

— За Бога! — Колин изпита ужас, който скова мисълта ѝ. — Емет, моля те...

Емет пак се засмя. Безчувствието му я насълзи.

— Той не е син на Блекстоун — извика тя.

— Лъжеш. Знам, че Блеър беше бременна. Каза ми го онази нощ, докато се любехме. — Той още по-широко се усмихна. — Шокирам ли те, сестричке?

Като се хвана за последната сламка, Колин каза:

— Блеър не знаеше кой е бащата. Дрю може да е твой син.

— Престани да лъжеш — изрева той. — Погледни го само. Същински малък Черен вълк. Тя може и да не е знаела, когато е била бременна, но е разбрала, когато той се е родил.

— Престани, престани — извика Колин, като покри ушите си с ръце.

Емет се надвеси и ѝ махна ръцете оттам.

— Какво мислиш ще си кажат селяните, когато разберат, че ти си родила син на Блекстоун, че си измамила народа си и си спала с дявола.

— Те няма да ти повярват.

— Така ли? Ти замина през лятото точно след като това се случи с мен. Дойде си чак наесен, когато прибраха животните от планинските пасища. Ти доведе да отгледаш едно изоставено бебе, но изобщо не спомена, че е дете на Блеър. Много хора си помислиха, че е твое.

— Не можеш да си сигурен — му отвърна тя.

— Така ли?

На Колин ѝ се искаше да каже нещо, да отрече обвиненията му, но просто замълча.

— Блеър изостави Дрю, когато се роди. После работи три месеца като проститутка, каквато си беше. После се разболя. Повика те, когато разбра, че ще умре. Каквато си мекушава, ти си отишла при нея. Обещала си ѝ никога да не разкриваш кой е бащата на Дрю, за да го предпазиш от Блекстоун.

Сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— Всички се отрекоха от Блеър — семейството ѝ, мъжът ѝ, любовникът ѝ. Тя си нямаше никой.

— Тя беше проститутка! — изкрещя Емет.

Някакво ужасно чувство изпита Колин, като изгледа брат си. От крайчеца на устата му се стичаше слюнка, докато ѝ крещеше, а очите му странно проблясваха и разкриваха нещо ужасяващо дълбоко в тях.

— Ще те убият с камъни, Колин, а може и да те изгорят, защото си в съюз с дявола. Ужасно е да умреш по този начин.

Тя отвори уста, но не можа да издаде дори един звук.

— Какво мислиш, че ще стане с Дрю? Синът на дявола...

— Той е невинен, не можеш да мислиш... — тя се задъха.

— Не мога да предвидя какво могат да направят тия суеверни глупаци. Ами самият Блекстоун? Какво може да направи той, когато научи, че синът на Блеър не е мъртъв, както всички го смятат. Само един поглед е достатъчен, за да научи истината. Блекстоун изостави жена си, когато тя забременя, и така обрече и двамата на жестока смърт. Какво ли би направил, ако разбере, че той е жив?

Ясно беше какво иска да каже и тя се ужасяваше от това.

— Ще го убия, Емет. Ще направя каквото ми кажеш.

— Добре — изсмя се Емет и проследи с поглед как тя става и отива до вратата.

— Повикай Джейкъб да ме измие и да ми смени чаршафите. Да си подремвам не е единственият детински навик, който придобих, откакто съм на легло.

— Да не искаш да кажеш, че искаш да изпълниш обещанието си?

Думите на Дуайт Макдъгъл отекнаха в голямата стая, останала без семейния уют на хора, събрани около голямата каменна камина. Дори времето, прекарано в спокойствие и любов с Дрю, ѝ се струваше маловажно в сравнение със спомените от миналото.

Колин се махна от прозореца и пусна овехтелите пердета на облените от дъжда прозорци.

— Разбира се, Дуайт.

Чичо ѝ се приближи, а по лицето му се четеше неодобрение. Покритите му с качулка очи се присвиха от безпокойство и ѝ напомниха за баща ѝ.

— Ти да не би да си загубила разсъдъка си, Колин? Двама твои братя и баща ти загинаха, а Емет лежи в кулата, осакатен за цял живот. Черния вълк не е шега работа.

Странен гняв обзе Колин и бавно я обсеби.

— Не си правя шеги. Лично аз ще се погрижа Ян Блекстоун да умре.

Дуайт вдигна ръце, напълно изумен.

— Ти си луда!

— Не, не съм луда.

— Луда си! Не можеш да се биеш с Блекстоун. Той ще те убие. Разбираш ли?

Колин още повече се ядоса, по-скоро от безнадеждността си, отколкото от довода на Дуайт.

— Разбира се, че разбирам. Не съм си загубила разсъдъка. Знам какво означава да го убия. През последните пет години само със смърт се срещам. И напълно осъзнавам, че не мога да се бия с него.

— Сега поне говориш разумно.

— Казах, че не мога да се бия с него, но наистина ще го убия.

Това накара Дуайт да престане с изнервящото си крачене. Той се обърна с цял ръст към нея.

— Какво си намислил? Да не те е обсебил дяволът?

Като че ли нещо се прекърши у Колин, причерня й, сякаш тънък воал я забули, и уби предпазливостта й.

— Всичко ще направя, наистина всичко, за да не стигне тоя изрод, който избие клана, до Андрю. Ако трябва, дори ще легна със самия дявол Блекстоун. Няма да допусна синът ми да страда заради тази измислена чест на клана.

— Прекалено далече отиваш, Колин.

— Напротив, не съм отишла достатъчно далече.

Чу се как Дуайт силно я удари по лицето, а после ги погълна внезапна тишина. Тя видя как по лицето му се изписва ужас при мисълта за това, което е направил, а срамът също не закъсня.

— Колин, не исках да те нараня. — Дуайт постави ръката, която я беше ударила, върху бузата й. — Не издържам да те слушам как небрежно говориш за смърт и убиване.

Колин постави собствената си малка ръка върху неговата и извърна глава да целуне дланта му.

— Ти си от нашия род и ти се прощава, чичо Дуайт.

Дуайт издърпа ръката си а невинният й допир наруши самообладанието му. Той впи поглед в някакъв предмет на другата стена на стаята, нещо по-необезпокоително, по-безболезнено. Почувства как сърцето му бие, как го облива топлина не от гняв, а от някакво по-силно чувство и копнеж. За втори път през този ден той изпитваше непреодолимо желание. Гневът беше по-безопасен.

— Какво възнамеряваш да правиш?

Колин вдигна рамене, а Дуайт съвсем се обезсърчи. И най-малкото движение от нейна страна караше тялото му да реагира.

— Не знам. Засега смятам, че трябва да уведомя Блекстоун, че аз съм главатарка на клана, че старият Макгрегър не е мъртъв.

Сънят обори Ян, и както винаги ставаше, се промъкна в дрямката му потайно като крадец.

* * *

Ян тежко падна върху мръсния под на конюшната в купчина преплетени ръце и крака с Емет Макгрегър. Те заедно се търкаляха с часове с риск за живота под копитата на своите коне. Конете се отдръпнаха, привикнали с шума на битките и обучени да не се отдалечават много от господарите си, в случай че им потрябват.

Ян се изскубна и се изправи на крака. Само с едно рязко движение той изтегли меча си, тъкмо навреме да предотврати удара, който се стовари върху него от ръката на врага му. Чу се дрънчене на метал в метал, което раздра нощния покой.

— Дявол да те вземе, Блекстоун.

Шотландската злоба избухна у Ян, но той я съчета с не по-малко ярост.

— Не знаеш ли, Макгрегър? Аз съм дяволът.

Ян замахна в кръг с блестящото острие на сабята си, чиято тежест и неговият устрем разцепиха въздуха в мрачната дъга на смъртта. Върхът на сабята порази ръката на Макгрегър и откъсна мускула ѝ от кокала. Тъмни петна зацапаха яркото шотландско каре и запълзяха надолу по гърдите и ръката му. Едрият шотландец и за миг не изпита болка, а на свой ред се нахвърли с яростен рев и покосяващ удар.

На колене Ян се опълчи срещу голямата тежест и сила на Макгрегър. Пот се стичаше по врата, а от челото влизаше в очите му и те смъдяха и сърбяха. Той чу как човекът приглушено стене със стиснати зъби и разширени ноздри. Когато острието се приближи, той почувства как го лъхва в лицето горещият му дъх. Омразата гореше като въглен в очите на Макгрегър, заплашителна като меча му.

С внезапен прилив на енергия Блекстоун отхвърли Макгрегър от себе си и го повали на земята. С два разкрача Ян се хвърли върху него,

замахна с меч и срещна неговия. Чу се как отеква стомана в стомана. Макгрегър с мъка се изправи на крака и достойно посрещаше всеки удар на англичанина, а ранената му ръка висеше безжизнено до него.

Мускулестата ръка на Ян трепереше от напрежение, но той не отстъпи и педя пред болката и умората. Вече не усещаше оръжието, което държеше, а при всеки удар имаше опасност да го изпусне.

Блеър изпищя и внесе смут в душата му. От внезапното вълнение той залитна и в този момент хладното острие на меч на Макгрегър се впи в него а по кръвта личеше къде е прободен.

Болката беше нетърпима и беше невъзможно да се превъзмогне умората. Той пое дълбоко дъх да облекчи непоносимата болка в гърдите, а после силно замахна в кръг и отне оръжието на Макгрегър. Тежкия меч на Макгрегър полетя във въздуха и се заби дълбоко в земята.

По лицето на Макгрегър се изписа учудване, а после гняв. Преимущество имаше Ян, но той за секунда се забави.

С вика на шотландски боец Макгрегър се нахвърли върху Ян и цялото му тяло се повдигна от земята, преди да му нанесе удара. Ян по-скоро почувства, отколкото видя как върхът на меч му се забива в шотландеца. Вече впити един в друг, Макгрегър сграбчи Ян, като животно плячката си, и двамата се затътриха назад, докато стената не се изпречи на пътя им.

Когато се сблъскаха, Ян остана без дъх от силата на удара. Макгрегър притихна, докато мечът се впиваше все по-дълбоко. Цяла вечност мина преди Ян да разбере, че държи мъртвец.

* * *

Ян се събуди. Преметна дългите си крака през леглото и се хвана за главата.

Прониза го такава болка, каквато го пронизваше от пет години, от нощта, в която си помисли, че е убил Емет Макгрегър.

Сънят, спомените и омразата бяха надвиснали над него като зловонна мъгла. Чувствата замираха още с пораждаването си, както винаги. Ян стана и отиде до прозореца. Той ядосано дръпна пердетата и погледна нощното небе. Дъждът беше спрял, а облаците се бяха

отдръпнали и се виждаше пълнолунието. Дори и луната му се подиграваше и му напомняше за това със златната си светлина.

Дуайт стоеше до леглото на Колин и я наблюдаваше как спи. Голямото количество алкохол, което беше погълнал, беше притъпило желанието, което изгаряше душата му, но не можа да му попречи да я потърси.

Той протегна ръка и вдигна една мека къдрица от изобилието червена коса, разпръсната безразборно по възглавницата ѝ Огънят, който все още гореше в камината, хвърляше достатъчно светлина, за да види наситения цвят, ярък на фона на белоснежното платно. Замириса му на парфюма, който тя винаги използваше, когато се къпеше.

— Кейти — измънка той и заговори завалено от алкохола. — Хубавата ми Кейти.

Той продължително и тежко въздъхна и пусна къдрицата, която галеше.

— Дуайт?

Той се дръпна назад стреснато.

Колин седна в леглото и придърпа завивката до брадичката си.

— Случило ли се е нещо? Дрю добре ли е?

Дуайт не помръдна, нито отговори, и паника обзе Колин.

— Дрю!

Тя отметна завивката и праметна крака през леглото.

Дуайт вдигна ръка да я спре.

— Дрю е добре. Спи.

— Тогава защо?... — Колин отметна косата си, сънена и объркана. — Защо си тук?

От него силно лъхаше на вино и Колин го усети. Той пак пристъпи назад и тялото му се олюля от прекалено многото алкохол. Тя беше напрегната.

— Ст... Стори ми се, че чух шум. Влязох да видя дали си добре.

— Както виждаш, добре съм — измънка Колин, а напрежението ѝ бавно прерасна в страх под наглия му поглед, неприкрит и красноречив.

— Прости ми, че нахълтах така, девойче.

Когато Колин чу вратата да се затваря, тя въздъхна с облекчение и се разрида. Измъкна се от леглото и със страх отиде до вратата да чуе

дали чичо ѝ няма да се върне. Чу как се блъсна вратата в коридора, което означаваше, че е отишъл в собствената си стая. От облекчението, което изпита, направо ѝ прималя и тя се разтрепери. Отново си легна и се сгуши с колене, притиснати в брадичката.

Объркването ѝ се смеси със страх. Тя разбра какво означаваше изражението на чичо ѝ. Фактът, че беше израсла с трима по-големи братя, означаваше, че знае някои неща за мъжете. Това, което не разбираше, бе защо изведнъж това се появи. Откакто баща ѝ почина, Дуайт се държеше особено с нея. Сега нещата не стояха по същия начин между тях. Когато я погледна, тя видя...

Колин не искаше да го казва, още не, докато не се убедеше. Тя отблъсна нежеланите мисли, измъкна се от леглото и отиде до вратата. Трепна, когато пантите силно изскърцаха на фона на изпълнената с напрежение тишина. Тя надникна навън. Дългият коридор бе празен. Колин тихо се промъкна до съседната стая и влезе вътре. Лунната светлина се процеждаше през високите прозорци и я водеше до леглото на сина ѝ.

Андрю спеше дълбоко и спокойно. Колин отметна една къдрица от челото му и видя как спи.

— Обещавам, мъничък Дрю, няма да позволя този ужас да остави следа по тебе.

Колин затвори очи, но сълзите си проправиха път изпод миглите ѝ. Обзе я дълго таен гняв и разтърси цялото ѝ тяло. Тя се обърна и побягна. Спусна се през вестибюла и влезе в стаята, която принадлежеше на Дънкън Макгрегър. Над каменната камина висеше портрет на баща ѝ. Тя застана пред него и започна да го изучава.

Погледът ѝ се спря на меча, който стоеше на мястото си на полицата над камината. Меча, с който старият Макгрегър беше победен — меча, върху който се беше заклела. Колин полека го махна.

Беше тежък, но не ѝ беше непознат. Тя беше играла по-често със саби с братята си, отколкото с кукли сама. Тя го вдигна високо във въздуха. Почувства как я побиват тръпки, но повече я ужасяваше хладът, който обсеби сърцето ѝ — стоическо безразличие, което порази нежните ѝ чувства и всели в нея празнота.

— Ще ти свърша черната работа, татко. И проклет да си за греховете, които извърша.

С изтерзан вик Колин замахна с меча и разряза картината, а после още веднъж, за да довърши разрушението.

— Какво има, девойче?

Колин се обърна и се изправи срещу чичо си, а възбудата ѝ беше прекалено силна за да се скрие.

— Няма нищо. Върни се да си допиеш, Дуайт. И още нещо, утре да си трезвен. Ще пояздим посред нощ.

Тя изпусна меча. Той издрънча по каменния под като ехо на стихията, която бушуваше в нея. Колин мина покрай чичо си, но той я сграбчи за ръката и я спря.

— Каква лудост си намислила.

Тя се извъртя и се освободи, и после се нахвърли върху него, а на мястото на страха, който само миг преди това беше изпитала, остана само гняв.

— Ти да не би да ме разпитваш?

Изненадата ясно личеше по изражението му и той отстъпи крачка назад пред яростта ѝ.

— Ти си старият Макгрегър. Не е моя работа да те разпитвам. Още веднъж моля за извинение.

Колин изведнъж се почувства глупаво, като се чудеше дали не е отреагирала прекалено остро, когато той влезе в стаята ѝ.

— Още веднъж ти прощавам, Дуайт. Но само ако обещаеш и ти да ми простиш. Не съм на себе си.

— Каквото и да направиш, не би могло да ме разстрои. Обичам те, Колин Макгрегър.

Той ѝ беше чичо и тя беше чувала тези думи и преди. Този път когато ги чу обаче, тя отстъпи крачка назад. Разлика действително имаше и тя разбра защо.

— Лека нощ, Дуайт.

ТРЕТА ГЛАВА

— Говорих с Колин снощи. Мисълта й не е бистра, момко, а това ме тревожи.

Емет Макгрегър наблюдаваше как чичо му крачи напред-назад покрай леглото му. Той посочи стола с облегалката до нощното си шкафче.

— Сядай. И престани да се суетиш като майка, Дуайт.

Дуайт направи това, което му беше казано, а тялото му едва се побра на обикновения стол.

— Колин си говори като луда.

— Тя не е опасна. Остави я на мира. — Изражението на Дуайт накара Емет да продължи: — Колин ще ни направи една голяма услуга.

Объркването на Дуайт беше очевидно, дори преди да го беше изразил.

— Не разбрах какво искаш да кажеш, Емет.

— Искам да кажа — каза проточено Емет с разкривена от усмивка уста, — че сестра ми ще ни осигури развлечение, докато ние си свършим работата.

— За каква работа става въпрос?

— Да се убие Черния вълк.

Дуайт не каза нищо, а само отметна един посребрен кичур коса от слепоочието си.

— Колин се закле да направи така, че той да умре — каза Емет.

— Да, така е — съгласи се Дуайт, — но една жена не може да се бие с Блекстоун.

Усмивката на Емет остана на устните му.

— Разбира се, че не може. Това, което може да направи една жена, е да отвлече вниманието на Черния вълк, да го кара да мисли за други неща, а после ти самият би могъл да го убиеш.

Дуайт се усмихна, като чу това, а почернялата му от дълго стоене на слънце кожа около жълто-кафявите му очи се набръчка и един малък блед белег се откри на тъмния фон.

Изведнъж радостта на Емет се изпари.

— Би трябвало аз да съм старият Макгрегър, не Колин. — Той посочи безжизнено отпуснатите си крака. — Не разсъдъкът, а краката ми са безполезни. Аз можех да предвождам клана. А вместо това баща ми обявява една жена за главатар и отхвърля сина си, заради срама му.

— Девоичето ще има нужда от помощта ти, Емет.

— Не ме поучавай, Дуайт. Аз няма просто да помагам, аз ще съм старият Макгрегър. Но преди това Ян Блекстоун трябва да умре. Искam да ми донесеш главата на това копеле!

Дуайт поклати глава.

— Не мога да не зачитам клетвата, която тя даде пред брат ми.

Емет не изглеждаше да е смутен от това изявление.

— Няма да я зачетеш и ние заедно ще управляваме клана.

Дуайт стана и отиде до прозореца. Емет продължи:

— Знам, че тайно желаяш да си Макгрегър...

— Невъзможно е, момко.

— Не е — изрева Емет. — Ще се ожениш за Колин и ще станеш главатар на клана. Аз ще съм мозъкът, а ти — краката ми.

Дуайт бавно се обърна и изгледа Емет с престорено изражение, за да скрие внезапния прилив на чувства, които изпитваше.

— Дуайт, милият ми чичо. Да не си мислиш, че не знам най-дълбоките ти тайни? Да не си мислиш, че не знам за любовта ти към Колин?

— Наистина я обичам, но така, както обичам тебе, момко.

Емет се засмя и накара Дуайт да трепне.

— Погледът в очите и огънят в слабините не са за племенницата ти, а за жена. Твоя е Дуайт, с моята благословия. Но аз няма да търпя повече лъжи.

— Добре, Емет. Повече никакви лъжи.

Ян яздеше в хладната сянка на гората, където слънчевата светлина не проникваше от гъстите раззеленени клони като балдахин от преплетени дървени пръсти. Всеки път, когато бойният му кон пристъпваше, от земята замирисваше на влага и пръст, а изгнилите иглички и листа приглушаваха тропота на копитата. Той беше прекарал нощта в гората, както правеше много пъти през изминалите години, докато търсеше покоя, който тя му предлагаше.

Той спря, когато черният вълк притихна, а ушите му се наостриха от някакъв звук, който Ян все още не можеше да чуе. Животното изправи глава, после тръгна натам, откъдето се бе чул звукът. Ян го последва и не след дълго чу детски смях и песен, донесени от вятъра. В любопитството си той отиде до края на гората, като внимаваше някой да не го види.

Няколко деца тичаха във високата трева на поляната, а някои от тях бяха толкова малки, че почти не се виждаха, а по-големите им помагаха да се придвижат. Невинността им преливаше във весел заразителен смях. Ян се развълнува, привлечен от игливостта им. Сред децата се открояваше една млада жена, с цяла глава по-висока от тях, която също тичаше. Гласът ѝ беше по-нежен, по-мек, а собственият ѝ смях се заглушаваше от пронизителните писъци на децата. Той прикова поглед в нея.

Завистта, която го завладя, го хвана неподготвен. Той гледаше как тя вдига едно дете, после го завърта около себе си, а то крещи от удоволствие и се чува над другите. Другите деца се приближиха с вдигнати към жената ръце и я замолиха да им даде и на тях да полетят като птички. Едно по едно, тя ги вдигаше, а после ги въртеше и те сякаш летяха. Най-накрая, изтощена, тя падна на земята. Всички деца се скупчиха около нея, целуваха я и я прегръщаха от благодарност. Сърцето на Ян се сви и дъхът му заседна в свитото гърло. Почуди се дали някога ще изпита радостта да си има дете. Достоен ли беше за такива удоволствия?

Дълбоко в себе си той смяташе, че не е. Бог му беше дал дете, а той се беше отвърнал от него в яростта си. Дори и това, че знаеше, че не го е сторил нарочно, не успокояваше съвестта му. Какво ли щеше да направи, ако беше знаел, че Блеър е бременна? Дали яростта му от нейната измяна би смекчила чувствата му към бебето?

— Дрю!

Жената извика и смути мислите му, като прекъсна мъчението, наложено от самия него. Трябваше му малко време, за да види жената, която се отдалечаваше от групата.

— Дрю — извика тя пак.

Ян надникна пак и видя по-големите деца да се скупчват около по-малките и да тръгват към селото. Само жената се беше отправила

към гората, а по походката и личеше загрижеността.

Малкото момченце изникна от гората и Ян се разтрепери неудържимо. Страхът го накара незабавно да тръгне, а бойният му кон се подчини на нареждането му. Когато вече се беше приближил до детето, глиганът се хвърли.

Ян се наведе от седлото и грабна момченцето с един замах, точно когато черният вълк се хвърляше към дивото прасе и пресичаше нападението му. При втория сблъсък вече се чуваше ръмженето на вълка и грухтенето на глигана. Прасето отстъпи пред свирепостта на вълка.

Светли очи с цвят на тъмен мед се взряха в Ян. Разрешената черна коса и тъмна кожа го накараха да си помисли, че така можеше да изглежда и собственият му син стига да се беше родил и да беше жив.

— Дрю — Ян чу как жената извика още веднъж, този път от близо.

— Добре ли си момко? — попита той.

Малката главичка кимна утвърдително.

Ян нежно го свали на земята. Детето посочи към вълка.

— Кученце няма хапе?

Ян се усмихна.

— Няма страшно от кученцето, Дрю. Сега върви.

Колин пак извика сина си, като инстинктивно предчувстваше опасността.

— Дрю.

— Мамо.

Сълзи заслепиха Колин, когато се затича към мястото, откъдето се чуваше гласът му. Чувство на облекчение я завладя, когато го видя. Тя коленичи и притисна Андрю към себе си.

— Много ме изплаши, Андрю. Знаеш, че не бива да отиваш, където и да е сам.

— Аз вижда Зайо Байо и иска вземе у дома.

Колин взе Андрю в обятията си и стана.

— Хайде да настигнем другите.

Андрю се извъртя в ръцете ѝ и погледна назад.

— Вземи кученце у дома.

Колин бавно се обърна, а после се вкочани.

— Хубаво кученце — извика Андрю и се заизвърта да слезе на земята.

— Шшт — прошепна Колин на ухото му като го усмиряваше. Кученцето няма да иска да дойде с нас у дома. То обича да живее в гората.

Тя предпазливо отстъпи една крачка пред вълка и хвана още по-здраво Андрю, преди да побегне.

— Виж — пищеше от удоволствие Андрю. — Кученце ходи у дома.

След като се осмели да погледна назад, Колин видя как вълкът се приближава. На преден план изскочи страхът, но все пак инстинктът ѝ подсказа, че животното не е опасно. Той клекна на задните си крака и зачака с глава на една страна, като че ли изразяваше любопитство.

— Кученце, помогни ми.

В очите на сина ѝ не личеше никакъв страх, а когато пак погледна вълка, той вече се беше излегнал на земята с глава, скътана между предните му лапи. Излъчваше покорство, дори беше дружелюбен.

Колин отхвърли тази идея и се ядоса на себе си, че е толкова невнимателна.

— Слушай мама, Андрю.

Андрю любопитно я изгледа и зачака.

— Махни за довиждане на кученцето. Трябва да тръгваме.

Андрю махна с пухкавата си ръчичка и Колин се отдалечи, като хвърляше погледи назад през няколко крачки. Сега животното само ги наблюдаваше и не направи нито крачка след тях. Колин си позволи да позабави крачка.

Ян тръгна да си ходи, чак след като се беше уверил, че младата жена и детето ѝ са на безопасно разстояние. Той не беше успял ясно да види жената, защото главата ѝ беше покрита, а лицето ѝ не гледаше към него. Знаеше само, че има син на име Андрю.

— Хайде, кученце — Ян извика на вълка, а после се разсмя на невинността на детето. Изведнъж го обзе желанието да има цял куп такива дечурлига.

Колин влезе в малката селска черква, чиито врати бяха широко отворени за всеки, който искаше да влезе. Както винаги я завладя чувство на спокойствие, с желание прие подкрепата в момент, когато в душата ѝ се беше вселил смут. За миг тя спря и събра силите, които ѝ се предлагаха, а после мина покрай застарелите дървени пейки и простичкия олтар до края, където знаеше, че ще намери отец Макклауд.

— Добро утро, отче.

Отец Макклауд вдигна поглед от книгата си и се усмихна, а сивите му очи се изпълниха с радост.

— Колин, каква приятна изненада. Напоследък не идваш толкова често, колкото бях свикнал да те виждам.

Свещеникът стана и прегърна Колин със сила, която не съответстваше на побелялата му от старост коса. Той вдигна Андрю и с обич разроши косата му.

— Растеш с по два сантиметра всеки път, когато те видя, момко — той нежно върна Андрю на мястото му.

— Добро утро, отец Макклауд — каза Андрю както трябва, като изглеждаше толкова пораснал, колкото му позволяваше дребното телосложение. — Носим малко хляб. Аз помогнах на мама да го направи.

Андрю се протегна и издърпа дръжката на кошницата, която държеше Колин.

— Виж — той гордо посочи към него.

— Господи, какъв прекрасен хляб! Браво на тебе, Андрю — отец Макклауд прие подаръка. — Случайно е останало малко сладко от цариградско грозде в кухнята. Да го изпробваме ли? Да видим дали хлябът е хубав?

Андрю взе кошницата и хукна напред към кухнята, като почти докосваше пода с товара си.

— Глезите го, отче — Колин се опита да си придаде строгост, но вместо да се намръщи, тя се усмихна.

Отец Макклауд ѝ каза, че тук не е права.

— Глупости. Ами ти, Колин? За една голяма дама, каквато си ти, е недопустимо да пече хляб. И какви са тези работи, на които учиш Андрю?

Тя просто повдигна рамене с престорено безгрижие, като отхвърли притесненията му толкова лесно, колкото той нейните. Колин се отпусна в присъствието на добродушния отец и те искрено и с обич си побъбриха.

— Аз обичам да пека хляб, а Дрю обича да ми помага във всичко, което правя.

— Е — обобщи отец Макклауд, когато стигнаха до малката кухничка в дъното на църквата, където Андрю нетърпеливо чакаше хляба и сладкото си, — още по-добре за мене.

Колин седна до Андрю, а малката маса едва ги побираше. Тя наблюдаваше как отец Макклауд донася сладкото от малкия, очукан долап, който служеше и за бюфет, и за килер едновременно. Той внимателно разреза топлия хляб, а после дебело го намаза с подсладеното цариградско грозде. Андрю се облиза и взе резена, който му беше предложен.

— Благодаря — измънка той учтиво, а после, без да се бави, отхапа голям залък, а по устата му останаха следи от това, което беше ял. — Вкусно! — По лицето му грейна одобрение.

— Ще стопля малко вино за нас, девойче.

Само минутка беше необходима на Андрю да погълне почерпката си.

— Може ли да изляза да поиграя?

Докато отец Макклауд слагаше чайника на огъня, Колин обърса червеното петно от лицето на Андрю.

— Стой в градината. Няма да се бавя.

Колин с любов наблюдаваше как Андрю изтърча от кухнята, целият грейнал от радост.

— Наистина имаш късмет, Колин Макгрегър.

— Да, Андрю е цяло щастие... Той е смисълът на моя живот.

Колин спря за момент, а любовта, която бе изпълнила сърцето ѝ, беше изместена от ярост, която я разтърси и физически, и психически.

— Не знам защо Бог избра мен да прокълне, когато баща ми умря. Защо ми е сторил това, отче?

Отец Макклауд отиде до прозореца и започна да наблюдава с гръб към Колин как Андрю си играе в малката черковна градина.

— Не е наша работа да питаме защо, чедо.

Той се обърна да погледне Колин, а по лицето му се четеше съчувствие.

— Не можеш да поставяш под въпрос пътя, който ти е определил да следваш.

— Боя се — прошепна Колин. — че това е пътят към ада.

— Баща ти едва преди седмица беше погребан, девойче, и от мъката ти се ражда този страх. Осланияй се на Бог. Той ще те води.

Колин стана и се премести да седне до отец Макклауд.

— Понякога не съм сигурна, че вярата ми е достатъчно силна.

Той взе ръката ѝ в своята, а после сложи другата си ръка отгоре. Неговият допир я стопли и успокои. Искаше ѝ се да може той винаги да се грижи за нея.

— Ти винаги си вярвала в Бог и си се уповавала в него, Колин. Защо се съмняваш в убежденията си?

Тя замълча за малко, а после попита:

— Вярваш ли, че той може да се превръща във вълк? — Колин знаеше, че няма нужда да уточнява кой е този „той“. — Вярваш ли в такива магии?

Свещеникът взе ръката ѝ в своята и продължи да я потупва, докато говореше. Те излязоха от кухнята и се върнаха в параклиса.

— Хората са подтиквани да правят много неща от слабостите си. Една слаба вяра може да се подхранва от невежество, алчност или срам, а тези, които я приемат, приемат собствената си разруха.

Те седнаха на една пейка, а отец Макклауд се вгледа в кръста и изображението на Христос.

— Невежеството кара хората от селото с готовност да приемат магьосничеството и магиите. Това, което не разбират, те си обясняват с магьосничество.

— Аз винаги съм знаела в какво вярвам и в какво не вярвам — Колин сведе поглед и погледна ръцете си, объркани и нещастни. — Но вече не знам какво да мисля, отче.

— Накрая ще разбереш какво е истина и какво не е. Вгледай се в сърцето си за отговор.

Андрю влезе тичешком в параклиса, с порозовели от играта бузи.

— Мамо! — Той спря пред нея, като дълбоко си поемаше въздух.
— За теб.

Той ѝ връчи букет цветя, които сам беше набрал, а лицето му грееше от гордост.

— Много са красиви, Дрю.

Тя прие подаръка му и се наведе да целуне сина си не бузата, а след това го придърпа на скута си. Андрю сложи глава на рамото ѝ. След секунди вече очите му се притвориха, а след това съвсем се затвориха и той заспа.

— Момчето има късмет, Колин.

— В какъв смисъл, отче?

— Той има теб — каза простичко той. — Много смелост е необходима да отгледаш детето на чужда жена като свое и така всеотдайно, така истински да го обичаш.

— Лесно е човек да го обича. Няма нещо, което да не направя за Андрю.

Собствените ѝ думи ѝ напомниха за спора ѝ с Емет и тръпки я побиха от това. Колин още по-силно притисна Андрю.

— Девойче.

Отец Макклауд пак привлече вниманието ѝ.

— Колин, добре ли си?

— Да — промълви тя. — Добре съм.

Думите ѝ като че ли не убедиха отец Макклауд.

— Ти изглеждаше доста... — той се мъчеше да намери точната дума, — ожесточена.

Колин се опита да се съвземе и да сложи безгрижна усмивка на устните си.

— Добре съм. А ние трябва да тръгваме.

— Но виното вече трябва да се е стоплило.

Колин вдигна спящия си вързоп и стана.

— Може би някой друг път.

Той кимна.

— Отче, искам да те помоля за една услуга.

— Каквото пожелаеш, чедо.

— Ако нещо ми се случи — каза Колин, като си пое дълбоко дъх и успокои чувствата си, — ще вземеш ли Дрю?

По лицето на отец Макклауд се изписа учудване.

— Ами семейството ти, чедо?

Колин не го изчака да продължи.

— Не, искам да обещаеш, че ще го отведеш далече от тук. Далече от семейството ми и — тя пак спря за малко, а след това бързо довърши — далече от истинското му семейство.

Отец Макклауд изглеждаше объркан. После по очите му пролича, че разбира.

— Обещавам, Колин Макгрегър.

Тя с облекчение се усмихна.

— Благодаря ти, отче.

— Бог да те благослови и пази, чедо.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Колин дръпна юздите на коня си, защото животното нетърпеливо тъпчеше да тръгне.

— Не искам никого да раняват — извика тя на мъжете, които се бяха насъбрали около нея.

Тя беше спокойна от обещанието на отец Макклауд, дадено същата тази сутрин, знаеше, че ако нещо ѝ се случи, Андрю ще бъде отведен далече от цялата тази омраза и отмъщение.

Дуайт Макдъгъл я погледна, а по изражението му личеше, че не е доволен от нея и от това, което щяха да правят. Но той нищо не каза. Тя му беше благодарна за това.

— Ще покажем на Блекстоун, че старият Макгрегър не е мъртъв, нито пък, че ще бъде забравен.

Чу се как мъжете викат и тя разбра вълнението им. И все пак, нейните чувства си останаха притъпени. Техните действия им вдъхваха надежда, а това смазваше собствената ѝ надежда, убиваше идеите и убежденията, които винаги са ѝ били скъпи. От вятъра, който мятеше косата ѝ насам-натам на кичури, тя беше трезва, умът ѝ беше бистър за задачата, която предстоеше. Конят ѝ се изправи на задните си крака, а огромните му копита се замятаха във въздуха.

Веднага щом предните крака на коня стъпиха на земята, тя тръгна, а огромната му мощ носеше Колин с лекота. Те яздиха доста дълго време, но им се струваше, че са изминали само няколко кратки секунди. Те забавиха главоломната си скорост, а после съвсем спряха. Групата беше обгърната от тишина, която се нарушаваше само от тежкото дишане и, от време на време, пръхтене на конете.

Колин погледна каменната хижа, а по пушека, който се извиваше над комина, разбра, че семейството е вътре. От тихото мучене на добитъка ѝ стана ясно, че нощното им яздене не е било напразно. Това я радваше, въпреки че ѝ беше трудно да диша, тъй като страхът беше превзел съзнанието ѝ.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш, девойче?

Плътният глас на Дуайт се намеси в бушуващите ѝ чувства с познатото си звучене, което беше донякъде успокоително. Тя се обърна към чичо си с високо вдигната от твърдото си решение брадичка.

— Да, сигурна съм. Длъжник ми е, Дуайт. А аз възнамерявам да си взема дължимото.

— Да, разбирам. Просто не знаех причината.

От устата ѝ се чу една въздишка, преди тя да успее да я спре.

— Причината няма нищо общо с това. Тя е просто средство за постигане на целта.

— Точно от целта се страхувам, Колин.

Цяла минута мина и Колин изпита едно странно тъжно чувство. Ако се хвърлеше в атака, връщане вече нямаше, и Колин завинаги щеше да робува на задълженията и честта на главатаря на клана.

— Така или иначе, до целта ще се стигне.

— Да, така ще е — Дуайт изглеждаше озадачен от нещо. — Какво си намислила? Ще съм ти благодарен, ако ми кажеш.

— Искам Черния вълк да разбере, че аз съм главатарят на клана Макгрегър. Той ми отне семейството, а тази проклета лудост превърна дома и земите ми в пустош. Нямаме достатъчно провизии да изкараме зимата, а Ян Блекстоун има цяло изобилие на разположение. Точно от него ще започна. Нещо за всеки брат, който лежи вкочанен в земята, а още повече за Емет, който е на легло за цял живот.

Колин се обърна и изгледа чичо си право в очите, а гласът ѝ трепереше от вълнение.

— Аз постоянно ще съм трън в очите му. Искам и той да се гневи, както аз се гневя. А с гнева идва невниманието. Тогава, и само тогава, аз ще мога най-накрая да взема това, което ми се полага за смъртта на баща ми — живота му.

— Ти не се отказваш лесно.

— Така е. Да тръгваме ли?

Дуайт кимна и последва Колин, която тъкмо беше пришпорила коня си. Странно чувство на гордост надви над другите му чувства. Той се възхищаваше на находчивостта ѝ. В повечето случаи тя приличаше на майка си, нежна и мила. Но в такива моменти тя му напомняше на брат му — силна и упорита.

Веднага щом пристигнаха в двора на малката ферма, Колин слезе от седлото, Дуайт я последва. Той остана само на няколко крачки

разстояние зад нея, с ръка на дръжката на меча, готов да я защити в случай на нужда.

Дуайт пристъпи напред да почука на вратата, а после се отдръпна, за да даде възможност на Колин да си свърши работата. Един сънен фермер отвори вратата, а в очите му се прокрадваше предпазливост наред със сънени унес.

— Да, к'во искате?

— Идвам да събера дълга ти към Блекстоун.

— Вие знаете ли колко е часът? — застаряващият шотландец потри главата си с мазолестата си ръка и отметна назад сплъстената си коса.

— Да, знам — отвърна Колин със спокойствие, което личеше в гласа ѝ. — А сега, кажи ми, моля, колко добитък дължиш.

Той подозрително вдигна вежди.

— Лорд Блекстоун идва при мене и жена ми и решава каква рента да плащам. А вие какво правите тука?

Очите му се присвиха, докато изучаваше с поглед мъжете, които все още бяха на конете си. Той нервно избърса с пръсти потта, която се беше появила на челото му, опипа вече наболата побеляла брада, която се показваше през загрубялата му кожа.

— Нямаме намерение да навредим на теб или на семейството ти искам само добитъка, който дължиш на Блекстоун.

Най-после мъжът беше обзет от страх и направи една крачка назад.

— Не мога да направя т'ва, девойче. Дълга т'ва на лорд Блекстоун.

— А — гласът на Колин продължаваше да бъде равен и спокоен — аз ще взема тоя добитък като дълг към мене. Кажи на Блекстоун ако го иска, да дойде да се види с мен.

— Ами ти коя си?

— Колин Макгрегър. Аз съм главатарят на клана Макгрегър.

— Не мож' да бъде — каза фермерът, а очите му широко се разтвориха.

— Аз съм главатарят на клана, а ти добре ще направиш, ако запомниш какво ти казах. Искам Черния вълк да разбере при кого му е добитъкът и защо.

Той кимна с готовност, а рошавата му глава нервно се клатеше нагоре-надолу.

— Да, девойче. Колин Макгрегър.

— Кажи на Блекстоун, че това е само началото. Много ми дължи и възнамерявам той да ми компенсира загубите.

Дуайт наблюдаваше реакцията на мъжа, докато с простикия си ум бавно асимилира това, което Колин му беше казала. Фермерът пак кимна, този път още по-енергично. Дуайт пристъпи напред и запита:

— Колко добитък?

Фермерът вдигна ръка и им каза колко. Колин се усмихна и махна на Дуайт и нейните хора да го приберат.

— Блекстоун е много щедър господар.

— Да, наистина е щедър — съгласи се старецът.

— И да не забравиш да кажеш на Блекстоун точно какво съм ти казала. Ще запомниш ли?

— Да, всяка една дума. Ня'а да забравя.

— А сега по-добре си лягай. Извинявай, че те обезпокоих.

Без да каже и дума повече, Колин се върна при коня си и го яхна. Тя не беше готова за чувството на вина, което я обзе, когато видя човекът да стои на вратата на къщата си, зяпнал от учудване. Тя отблъсна чувството и ядосано изскърца със зъби. Как ненавиждаше тази война на характери, която бушуваше в душата ѝ. Тази нощ беше доказала, че е главатарят на клана, на хората си, на Черния вълк, на себе си. Не можеше да понася слабостите. И не искаше!

Ян Блекстоун стоеше в малката къща и слушаше историята, която арендаторът му, Малкълм, разказваше. Гняв бушуваше в душата му, отдавнашен гняв, който той се надяваше, че може да се погребее със стария Макгрегър.

— И тази жена твърдеше, че е главатарят на клана?

— Да, каза, че била Колин Макгрегър — новият главатар на клана.

— Това е невъзможно!

Ян съжали, че така беше избухнал, че старецът се сгърчи от високия му тон.

— Не искам да оспорвам това, което казваш, но...

— Хубаво момиче беше. Каза, че ако си искаш добитъка, да идеш да я видиш. Каза, че ще се върне.

— Е — проточено каза Ян и реши, че това не си струва гневът му. — Халал да ѝ е на тая вещица. Дано само с това ѝ мине ядът.

— Дано — съгласи се Малкълм, но в гласа му се прокрадна съмнение. — Аз нищо не напра'их да ги спра.

— Добре си направил, че не си се бил заради няколко говеда. Не се тревожи за тях. Само се грижи за семейството си, а аз ще се погрижа за тая Ко... К...

— Колин — повтори Малкълм, когато Ян заекна на името. — Колин Макгрегър, лорд Блекстоун.

— Да — измърмори Ян. — От сега нататък ще ѝ помня името. Ще го помня.

Истина беше. Нямаше да забрави. Името на Колин Макгрегър беше жигосано в паметта му от огън, който той наивно си мислеше, че е умрял с баща ѝ. Ян пусна коня си да тича бързо и тежко — езда, от която да му мине гнева.

Сцената се разиграваше постоянно в съзнанието му и всеки път той идваше до едно и също решение: нищо. Докато стигне Стоунхейвън, той се беше убедил, че тя няма така глупаво да рискува още веднъж.

— Да пием за нашия покровител.

Колин вдигна чаша в чест на Блекстоун, човекът, който щедро, макар и без да иска, беше осигурил месото за пира им. От два дни шишовете се въртяха в каменната камина в голямата зала, както и в кухнята, а прислугата весело се готвеше за празненството. Месото капеше в огъня, цвъртеше, а наоколо миришеше на хубаво. Отдавна в Грегър Касъл не бе имало толкова радост. Всички замълчаха, за да чуят Колин.

— За Ян Блекстоун!

Този път всички се присъединиха към нея, вдигнаха чаши за него, а крясъците им се разнесоха и заехтяха из голямата каменна зала. Музиката пак почна и много хора станаха да танцуват.

Когато Колин се присъедини към веселието, смехът ѝ достигна до Дуайт и го отвлече от разговора му. Косата ѝ беше пусната — от веселия танц ѝ се беше развързала плитката. Гореше като огън по

нежните ѝ рамене и блестеше на светлината на факлите. Лицето ѝ беше поруменяло, а зелените ѝ очи искряха. Никога не беше изглеждала толкова красива.

Погледът му я проследи, когато танцьорите я върнаха във вихъра на танца. Младият мъж, който я въртеше наоколо, като че ли беше прекалил с пиенето. Дуайт се намръщи, като видя как той поглежда Колин.

Дуайт пресуши чашата си с вино, а после я вдигна за още. Колкото повече пиеше, толкова по-малко щеше да усеща — в това беше сигурен. Достатъчно вино и огънят, който гореше в него, щеше да бъде загасен с безчувственото вино. Той пак изпразни чашата си.

Главата му вече започваше да бучи, погледът му помътня и мислите му се объркаха. Но той още не можеше да откъсне погледа си от Колин. Тя танцуваше със същия шотландец — Дуайт не можеше да си спомни името му в момента, но то нямаше значение. Това, което имаше значение, беше ръката, която се плъзна по крехкото ѝ кръстче, пръстите, които се спуснаха по нежната извивка на ханша ѝ.

Дуайт още по-силно стисна чашата и пак отпи, продължително и много, като се надяваше виното да охлади жарта, който се разнасяше по цялото му тяло и идваше от слабините. Той скърцаше със зъби от яд и още по-силно ги стисна, когато мъжът притегли Колин по-плътно към себе си.

Дуайт скочи от масата и си запроправя път из тълпата като бик: разбутваше и блъскаше тези, които му се изпречеха на пътя. Яростта и якото му телосложение му гарантираха безпрепятствено стигане до човека, който танцуваше с племенницата му.

— Махни си ръцете от нея, момко, или ще ти разцепя главата на две.

— Дуайт — усмивката на Колин угасна и тя се намръщи. — Ти си пиан.

— Точно така, миледи. Вярно е.

— Може би най-добре ще е да се оттеглиш.

На Дуайт му беше познат този поглед и добре знаеше, че няма смисъл да ѝ противоречи. Но той не беше настроен да се вслуша в предупреждението ѝ.

— Няма да позволя на момчето да те опипва така. Той ти дължи извинение.

Колин се разкрачи и сложи ръце на кръста. Гневът едва не изскочи от изумрудените ѝ очи, а той би се закле, че видя пламъци в тях. Натрапчивият възел, който беше на дъното на стомаха му, се затегна и му причини болка.

— Той не правеше нищо подобно, Дуайт. Може би ти си този, който трябва да се извини.

Това съвсем стъписа Дуайт. Как можа да ѝ хрумне такова нещо, за Бога? Жени! Искаше му се да я удуши... не, искаше му се да...

— Няма да седя и да му позволя да...

— Да му позволиш какво? Да танцува с мен? На всички ли ще разцепиш главите на две, чичо? И... — Колин прекъсна, като понижи глас само той да чуе:

— Ако наистина съм била опипвана, нямам нужда от теб да връхлиташ да ме спасяваш.

— Ъ-ъ — изръмжа Дуайт и тя трепна от остротата му. — Имаш нужда някой да те спасява, девойче. Ще си имаш неприятности, като те гледам.

— Така е — отговори тя, а очите ѝ примижаха и се впиха в неговите. — Ако неприятностите носят името Блекстоун.

Изведнъж ядосаният поглед на Дуайт се превърна в друг, по-странен.

— Дай на мен да се погрижа за него, Колин. Ще убия това копеле за теб и за Дъглас:

— Не може. Знаеш това. Това е работа само за Макгрегър и никой друг — гласът на Колин омекна, но в думите се четеше твърдост, която не позволяваше по-нататъшни спорове.

— Аз съм наполовина Макгрегър. Това за нищо ли не се брои?

На Колин ѝ се искаше да беше така. Но когато ставаше дума за шотландец, за неговия клан, за неговата чест, самия му начин на живот, вече не беше така.

— Това не е работа за теб, Дуайт Макдъгъл, а за мен и само за мен.

Той продължи да стои, втренчен в нея, а по лицето му ясно личаха ядът и болката. Колин се боеше да диша — мислеше си, че ще избухне всеки момент. Вместо това, той се обърна и си отиде.

Дуайт не се спря, докато не стигна вратата на стаята си. Стоеше в коридора с ръка на дръжката и слушаше шумовете, които достигаха до него. Той бързо се скри в стаята си, за да избегне мъчението, Огънят в камината беше изтлял и сега в стаята му беше почти тъмно, като се изключат бледите сенки, хвърляни от огъня. При все това, мракът около него беше ярък в сравнение с отчаянието, което носеше в сърцето си.

Виното беше убило силата му, но чувството си беше още в него и го разяждаше като болест, която топи мускули и плът. Вече не можеше да го обуздае. Дойде от само себе си, като че ли страстите му си имаха собствен разум. Той чувстваше как грешното желание го разяжда, превръща се в някакво чудовище, което превзема разсъдъка му.

— Грехове насади в душата ми, Колин. Не знам какво да правя.

Колин внимателно постави пергамента обратно в торбичката и я затегна здраво. Трябваше втори път да нападне Ян Блекстоун, за да ѝ отговори, а съобщението му беше любезно, независимо от това, което беше сторила. Ако трябваше да постъпи като Колин, тя би приела предложението му, но като главатар на клана не можеше. Тя прекоси вестибюла и отиде при момчето, което чакаше отговора ѝ точно зад входната врата.

— Кажи на лорд Блекстоун, че... — Тя спря, като за миг не знаеше какво да каже, а после му хвърли торбичката и го накара да я хване, преди да е паднала на пода. — Не искам предложенията му за мир. — Ще вземам каквото си искам и когато си поискам. Той ми го дължи.

— Не разбрах какво искате да кажете — измърмори вестоносецът, видимо объркан.

Колин съжали момчето — очевидно беше, че е нервно. Но тя не можеше да му позволи да види собствената ѝ обърканост, собствената ѝ слабост.

— Няма нужда да разбираш, Просто му кажи, че ми го дължи. Нито повече, нито по-малко.

Той кимна и направо хукна от замъка.

Колин се завъртя в кръг, но рязко спря, когато видя, че Дуайт я наблюдава. Искаше ѝ се да намери друга причина за изражението на лицето му, за огъня, който светеше в очите му, но вече не можеше да

даде друго обяснение за това, което виждаше. Прекалено много се беше изменило. Вече нищо не беше същото.

— От нещо да имаш нужда? — попита тя.

— Не — отговори той, като не даде да се разбере какво става в съзнанието му. — Просто се чудех какво иска ездачът.

— Нищо. Аз се погрижих за това.

— Да. Предполагам, че си се погрижила.

Това породя подозрение.

— Пак ли си пил, чичо?

— Да. Точно така.

— Защо го правиш?

— Кое, девойче?

Тонът му беше вбесяващ, но тя не се остави да избухне.

— Да не би да си намислил да се пропиеш съвсем?

Той обмисли въпроса ѝ, а после кимна.

— Да, намирам, че е добър начин да умра. Премахва това, което чувствам.

— Да не чувстваш — това ли искаш?

— Всичките тези въпроси... какво точно искаш от мене. Колин?

— Истината, Дуайт, искам истината. — Колин го изгледа изпитателно, но не намери отговор на нито един от въпросите си.

— Понякога — каза той тихо и измъчено с дрезгав глас — е най-добре да не казваме какво ни е на душата.

Думите му нараниха Колин.

— От едно семейство сме.

— Не — каза той, а неговата собствена болка превърна острите му черти в тъжно изражение. — Ти вече не си просто част от семейството, Колин Макгрегър. Ти си жена. А аз съм мъж.

Дълго време мина преди тя да разбере какво иска да ѝ каже. Първоначално замълча от ужас, а после изпадна в плен на вцепеняващо отчаяние.

— О, мили Боже.

Когато вдигна поглед, Дуайт си беше тръгнал.

ПЕТА ГЛАВА

— Жената е луда.

Набитият човечец кимна в знак на съгласие с това, което каза Ян. Той държеше шапката си в ръка и мачкаше периферията ѝ с юмруци, докато нервно чакаше Ян да продължи.

Ян крачеше напред-назад пред камината и се стараяше да запази ледено спокойствие. Опитваше се да не покаже какво изпитва, да скрие раздразнението, което го тормозеше, но това беше трудна за изпълнение задача. Всъщност той не само че беше раздразнен, но и ядосан.

Ян спря и се облегна на тежката дъбова полица над камината. Тя беше отхвърлила предложението му за мир и през последните месеци упорито нападаше арендаторите му и вземаше каквото си поиска и когато си поиска. А той какво да направи? Да воюва с жена? Никога! Сигурно има начин да я усмири, да я накара да забрави тази вражда, която баща ѝ беше започнал.

— Боже, вече минаха повече от пет години. Те никога ли не се отказват?

— Един шотландец не може.

Ян се обърна и видя майка му да влиза в стаята. Той се вслушваше в съветите ѝ. Майка му винаги беше спокойна и разумна, докато той не беше такъв.

— Снощи е нападнала фермата на Мъри — каза той.

Ейнсли Блекстоун кимна:

— Да, чух.

Тя топло се усмихна на по-възрастния мъж, който чакаше да го освободят.

— Синът ми ти е много благодарен, че отдели време да дойдеш и да го видиш по този въпрос, Мъри.

— Надявам се, че тази неприятна случка не е обезпокоила теб или семейството ти. Моля те, предай много поздрави на Патриция.

Побелялата глава кимна и бързо се отправи към вратата, а неудобството му пролича от облекчението, което озари погледа му.

— Не се безпокой за това, Мъри. Аз ще се погрижа за Колин Макгрегър.

Гласът на Ян беше суров, а тонът му беше дори по-красноречив от думите.

Рошавата глава пак се поклати и Мъри изчезна през вратата. За миг Ян се намръщи, а после се обърна към майка си.

— Защо се усмихваш?

Тя вдигна крехките си рамене и продължи да се усмихва.

— Тъкмо се чудех как възнамеряваш да се погрижиш за Колин Макгрегър.

Първоначално Ян само изсумтя. После уточни:

— Не знам. Като че ли представа си нямам как да се справя с една разгневена жена. Не, нека поясня — една разгневена шотландка, която си мисли, че има да разчиства сметки.

— А не е ли така?

Той не очакваше майка му да каже такова нещо и то веднага предизвика гняв — гняв, който вече се беше загнездил в него.

— Това пък какво означава? Просто направих това, което трябваше. Синовете на стария Макгрегър до един ме предизвикаха, а не обратното.

— Знам това, Ян. Не трябва да ми се сърдиш. Просто ти казвам, че Колин Макгрегър е загубила братята и баща си от твоя меч. Ако те бяха твои братя и баща, ти какво щеше да си помислиш? Какво щеше да направиш?

— Не знам — призна той, а объркването притъпи яростта му. — Какво да правя? Да позволя на жената да си взема каквото ѝ се взема? Вече е нападнала три мои ферми? Да оставя нещата, без да реагирам?

— Би могъл. Тя на никого не е направила нищо.

— Досега на никого не е навредила. Ами следващия път? Кога ще престане?

Ейнсли като че ли се замисли, а после каза:

— Когато реши, че си е събрала всичко, което ѝ дължиш.

Спомени за всяка битка, всеки един мъж, загинал от меча му, свистяха из съзнанието на Ян. Той живееше с постъпките си — нямаше избор. Но с жена не можеше да се бие, не можеше да убие

жена и не се съмняваше, че точно до това ще се стигне, ако тя продължаваше с безразсъдните си постъпки.

Ян въздъхна и си помисли, че тя точно това искаше.

— Ами ако реши да си вземе най-високия налог — живота ми? Ти пак ли ще го одобриш?

— Разбира се, че не — заяви Ейнсли, а след това по лицето ѝ се изписа безпокойство. — Да не би да я смяташ за толкова глупава?

— Не знам. Може би — Ян се замисли, а след това широко се усмихна. — Научих се никога да не подценявам един шотландец или пък шотландка.

В очите на майка му засия огънче и той се удиви, като видя колко беше красива. Сега разбираше защо баща му беше изоставил Англия, за да бъде с Ейнсли и живее в Шотландия.

— Ян, сине мой, шотландската ти кръв надделява над английското в тебе — сега вече нямаше и следа от закачливостта ѝ, а на нейно място беше дошла една сериозна мисъл. — Бъди търпелив. Това момиче има да преодолее много скръб. Ти на свой ред изпита много горчивина и ти беше трудно да се освободиш от нея.

Това накара Ян да потръпне, но не от удоволствие. Ще можеше ли някога да се освободи от чувството за вина, от болката? Беше се отчаял, че никога вече нямаше да може да води нормален живот.

— Кланът Макгрегър упорства. Те трябва да престанат с това, не аз.

— Е, да се помолим на Колин да ѝ дойде ум в главата.

— Направи го, майко — като ветрец, който подухва, Ян почувства как ядът му си отива, а на негово място идва голяма тъга. — Докато се молиш, помоли се и за мен. Помоли се да намеря отговор преди някой да пострада или да загине.

Слънцето се скри зад планините и въздухът захладня. Колин знаеше, че трябва да влязат вътре, но не ѝ се искаше да се откаже от удоволствието да наблюдава как синът ѝ си язди понито. От конете, торта, сеното и праха се носеше силна, тежка миризма — миризма, която тя винаги свързваше с конюшните. Миризмата не ѝ пречеше — тя дори ѝ харесваше. Беше земна и естествена.

— Много добре, Дрю.

Колин яздеше редом с понито и държеше юздата, а Андрю седеше изправен и горд и обикаляше двора на конюшната. Смахът му, висок и пронизителен, се подхващаше от нейния, топъл и мек.

— Пусни! Пусни!

Андрю задърпа камшика ѝ, като се опитваше да я накара да пусне юздата. Колин я беше страх да я пусне, но знаеше, че той иска да язди без помощта ѝ. Тя дълбоко си пое дъх и освободи понито.

Горд от самостоятелността си, Андрю остана на седлото, а животното подтичваше. Победоносните му викове просълзиха Колин. Тя ръкопляскаше и го окуражаваше в отговор на новопридобитото му умение и смелост.

— Я виж — извика тя и се обърна в кръг, докато синът ѝ яздеше наоколо. — Ти толкова си пораснал.

— Виж, чичо Дуайт — Андрю се пусна с една ръка, но веднага се хвана пак, защото залитна. — Яздя съвсем сам.

— Да, наистина, момко.

Колин изпита някакво чувство на несигурност, когато Дуайт се приближи и застана до нея. Той нищо не каза. Само гледаха Андрю как продължава да язди, а мъничкото му телце отскача нагоре-надолу в ритъм с бавния, нахсан ход на понито.

— Чудесно момче е, Колин. Добре направи, че го отгледа.

— Направих всичко, което можах.

Пак настъпи напрегнато мълчание. Колин се чудеше какво си мисли чичо ѝ, но се боеше да попита. На моменти даже се опитваше да се убеди, че всичко това си го беше въобразила, че това, което беше казал, го беше казал пиан и не е било на сериозно. Той ѝ беше чичо, роднина. Сигурно грешеше. Изпълни я чувство на срам, от което се разтрепери и разстрои.

— Да не би нещо да не е наред, девойче?

Колин се обърна към Дуайт и погледът ѝ срещна неговия. Той не си спомняше. Сега вече тя беше убедена.

— Всичко е наред.

Тя излъга, но не смееше да му позволи да си мисли, че се страхува от неговите чувства. Това я преследваше като ехо в каменна пещера, което всеки път се връща. Вярно беше. Тя се страхуваше от любовта му към нея — любов, която не беше роднинска, а между мъж и жена.

Това разкритие я развълнува със силата си, почувства се напрегната и буца заседна в гърлото ѝ. Невъзможно беше! Колин се опита да се пребори със собствените си мисли и чувства, които не се спираха.

— Дрю — извика Колин, като почувства, че повече не издържа. — Понито вече трябва да почива. Утре пак ще яздим.

Андрю дотърча на гърба на понито и внимателно дръпна юздите. Гореше от гордост, а очите му светеха от радост за постигнатото.

— Не може ли още малко да пояздя?

— Не, стъмва се. Трябва да се приготвиш за лягане, момко.

Той се нацупи, но направи това, което Колин му беше казала и се спусна от коня в ръцете ѝ, които го посрещнаха.

— И ти същото правеше, девойче. Ако можеше, щеше да спиш на понито.

Тя изпита лека носталгия, която облекчи малко страха ѝ. Точно Дуайт я беше учил да язди.

— Все още си мисля за това пони. Как ѝ беше името?

— Ти ѝ викаше Цвете.

— Цвете — захихика Андрю на името. — Глупаво е.

— Точно толкова глупаво, колкото Черньо — Колин го погъделичка по коремчето, а хихикането му прерасна в смях. — Давай да те стягаме за лягане, Дрю. Късно става.

— Лека нощ, Колин.

Колин се обърна към Дуайт и се усмихна, а неловкото чувство, което изпитваше, остана скрито.

— Лека нощ, чичо. Всичко ли е готово за утре вечер?

Дуайт кимна, но нищо не каза. Колин знаеше, че той смята, че е прекалено рано за второ нападение, но тя точно това искаше — да си остане непредсказуема.

Да слуша смеха, разговорите, стъргането по пейките и пукащите съчки в огъня беше втора природа за Ян, а кръчмата „Гарванът“ — втори дом. Харесваше му не само силната бира, която сервираха тук, но и компанията, която си беше създал. Ян обичаше да прекарва времето си с неговите момчета и Джефри винаги беше добре дошъл при него. Той знаеше, че се чувстват повече у дома си в кръчмата. Сковаността на Стоунхейвън беше прекалено официална за веселието

им. И всички те, включително Ян, уважаваха и обичаха Ейнсли твърде много, за да я карат да търпи пиенето им, затова ходеха в кръчмата в такива случаи. Ян с нетърпение очакваше тихите вечери, прекарани с майка му, а тя нямаше нищо против нощите, които той прекарваше с неговите момчета. Тя беше свикнала той да идва и да излиза и никога не се оплакваше за многото нощи, през които той оставаше в кръчмата, защото разбираше мрачните му настроения по-добре, отколкото самият той.

— Кажи ми, Джеф. Ти какво би направил?

Ян внимателно наблюдаваше приятеля си, а доброто настроение и закачливостта, с които беше започнал, изчезнаха, когато се замисли над въпроса на приятеля си.

— Малко е трудно, Ян. Ако беше мъж, можеше да се справиш с положението, както правеше в миналото. Но тъй като главатарят на клана сега е жена, представа си нямам какво трябва да се направи по въпроса.

— Мама смята, че трябва просто да я оставя на мира да й мине.

— Смяташ ли, че е толкова просто?

— Не знам. Времето ще ни даде отговора, сигурен съм.

Някой влезе в кръчмата и Ян и Джефри замълчаха и погледнаха натам. Човекът беше много развълнуван и вълнението му се предаде и на другите.

— Изглежда е пожар! Зърното!

И Ян и Джефри скочиха на крака в един миг, а дървените пейки едва не се прекатуриха, когато хукнаха към вратата. За минути се бяха качили на конете си и тръгнали към пожара, чието сияние ги водеше в тъмнината, а пушекът се губеше в нощното небе.

Когато пристигнаха, огънят беше вече потушен. Една жена стоеше сред пушека и пепелта и гасеше последните пламъци с плитката си. Беше покрита със сажди от глава до пети и нямаше едно място но тялото ѝ, което да не е черно. Сплъстената ѝ коса висеше, натежала от пепел и мръсотия, а от нея стърчаха цели снопове пшеница.

Колин вдигна поглед и видя, че двама мъже на коне я гледат. Тя се спря и се изкашля да изчисти дробовете си от пушека, който беше вдишала. Когато пожарът беше избухнал, тя беше наредила Дуайт и нейните мъже да си отидат. Сега ѝ се искаше да не беше го правила.

Но тя нямаше да бяга. Тя отстояваше територията си и стоеше пред тях в цялото си рошаво величие.

— Какво правиш, девойче?

— На какво ви прилича това, което правя?

Те се бяха приближили достатъчно и Колин можеше да прочете какво беше изписано по лицата им. Те очевидно не бяха очаквали, че тя е толкова наперена. Мина ѝ наум едно предупреждение, че най-добре беше да не се държи така, но тя не му обърна внимание.

— Гасиш ли го, или го разпалваш?

Колин внимателно ги наблюдаваше. По-високият, тъмнокосият мъж продължаваше да мълчи. Тя точно в него беше вперила поглед.

— Аз бих попитала твоите хора, които предизвикаха пожара. Да хвърлиш факла наред житница не е много хитро.

— А ти значи го гасеше.

— Всъщност аз го крадах.

Те определено не бяха очаквали подобно нещо. Но пък и Колин не беше очаквала реакцията на мургавия мъж. Той се засмя, но не за кратко, а продължително и от сърце. Тя си помисли, че може да падне от коня си — така силно се смееше.

Колин изтича до него и сграбчи големия му обут в ботуш крак и го дръпна с все сила. Грамадният мъж се прекатури от коня и тежко се строполи на земята.

— Не обичам да ми се пали житото. Очаквам да ми се плати за всичко. И да кажеш на Блекстоун — да ми се изплати за всичко.

Ян се изправи и хвърли един поглед на спътника си, като се опитваше да не се смее. Той небрежно се приближи до Колин. С цяла глава по-висок от нея, той беше най-широкоплещестият мъж, когото бе виждала. Веселието все още личеше в очите му, но лицето му беше сериозно. Очите му бяха много светли, а чертите на лицето му толкова силно изразени, че изглеждаха сякаш са дялани от камък — всяка една линия се открояваше ясно и отчетливо. Черната му коса беше изтеглена много назад и здраво вързана на тила, тъмна и буйна като нощта. Тя смело разгледа пълната извивка на устните му и ѝ се стори, че ѝ се иска ги докосне.

— Мисля, че е време да се запознаем. Аз съм Ян Блекстоун.

Колин изведнъж замълча и престана да се взира.

— Предполагам, че имам удоволствието да се запозная с Колин Макгрегър. Прав ли съм?

— Уверявам те, Блекстоун, не е удоволствие.

Веселието се върна в погледа му и тя видя игривото пламъче в очите му. Гняв започна да се надига в нея и я заизмъчва чувство за вина, когато разбра, че го беше сметнала за красив.

— Така си и помислих — каза той.

— Какво точно си мислиш? Чудиш се какво да правиш с мен ли? Яд ли те е на мен, Блекстоун?

— Да, яд ме е на тебе. Напоследък ми създаваш доста неприятности.

— И още повече ще ти създам преди всичко да свърши.

— По дяволите, жено. Какво искаш от мене?

Въпросът беше справедлив и Колин искаше да му отговори. Но не беше сигурна дали може...

— Искам...

— Какво, жено? Какво?

— Искам да си платиш за това, което ми причини.

Ян я изгледа продължително.

— Нищо от това, което имам, не може да замени семейството ти.

— Да, нищо не може да го направи.

— Тогава какво искаш? Какво ще те прогони от живота ми?

Колин се приближи и застана плътно до него. Проточи шия, за да се взре в очите му, които я смущаваха.

— Искам живота ти, Ян Блекстоун. Мъртъв те искам.

Първоначално й се стори, че забелязва гняв в погледа, който изучаваше толкова отблизо. След това видя как игривото пламъче се връща.

— Хубаво момиче си, ще ти го дам — след това той пак се засмя.

Този път тя силно го удари по лицето. Смехът му спря. Погледът, който й хвърли, би изплашил повечето мъже, но тя не се вразуми. Продължи, без да се замисля. Отстъпи назад и изтегли мечата си.

— Може би ще те убия сега и повече няма да се занимавам с тая работа.

Мисъл по-бърза от светкавица й мина през ума, но тя толкова бързо изчезна, че даже не можа да я накара да внимава. Беше си казвала, че не може да се бие с Черния вълк и да победи, но в този

момент не я беше грижа. Никога не беше била толкова разгневена. Буйни чувства бушуваха в душата ѝ. Тя чакаше, но Блекстоун не помръдна да извади собственото си оръжие.

— Няма да се бия с жена!

Думите му бяха нежни, за разлика от огъня, който гореше в очите му. Колин също толкова нежно отвърна:

— Изтегли си меча или ще те съсека. На място.

Въпреки това той не помръдна. Колин не се замисли какво искаше да му каже. Вече нямаше значение. Ако се наложеше, щеше да го убие.

Ян стоеше, онемял от учудване. Ако се съдеше по погледа ѝ, наистина беше решила. Беше решила да се бие с него. Възхищението смекчи яда му.

— Бъди разумна, Колин.

— Аз съм главатар на клана Макгрегър и те викам на дуел. Черния вълк приема ли или не?

Тя го избутваше, притискаше го в стена без изход. Да се откаже от дуела, би било страхливо. Да приеме и да се бие с жена, би било недостойно за неговия собствен закон за честта.

— Няма да се бия с тебе.

— Страхливец — изсъска тя.

Ян го заболя, но нямаше да се хване на въдицата. Той се обърна да си върви. Колин го нападна със смразяващия боен вик на всеки шотландски боец, който бе срещал. Той се изви и изтегли меча си, като възнамеряваше само да я обезоръжи. Остриетата им се срещнаха и сблъскаха със силата на всяка замахваща ръка. С едно рязко движение оръжието на Колин беше изтръгнато от ръката ѝ. То тежко падна някъде в саждите и пепелта, които ги заобикаляха.

И въпреки това Колин нямаше намерение да се отказва. Когато Ян хвърли един поглед да разбере какво беше намислил Джефри, тя се нахвърли върху него. Инстинктите му надделяха, той вдигна ръка и с върха на меча си прободe Колин в рамото. Това я накара да се откаже от нападението.

— По дяволите, жено. Можех да те убия. Не разбираш ли? Това не е игра и е време да престанеш да беснееш така.

Сякаш точно в най-подходящия момент една светкавица освети, черното небе и бързо беше последвана от гръмотевица. Изля се дъжд.

Бурята беше в унисон с чувствата, които бушуваха в сърцето на Колин.

— Мразя те, Блекстоун! Искам да умреш!

Дали беше чул заплахата ѝ? Не можеше да е сигурна. Той просто отиде при коня си и го яхна. Другият мъж се надвеси по-близо, за да го чуе какво казва, а после тръгна и остави Блекстоун зад себе си.

Той погледна назад към мястото, където стоеше тя, и изкрещя, за да го чуе в дъжда, който се изливаше над тях:

— Ти си луда и аз няма да се бия с тебе, Колин Макгрегър.

— Не съм луда! — отвърна с писък Колин подире му. — Не съм луда, проклет кучи...

Клетвите ѝ заглъхнаха, когато разбра, че той не може да я чуе. Без да губи време, тя намери коня си и го последва.

Трудно беше да го следи с поглед, защото конят му препускаше бясно. Буреносни облаци закриваха луната и не пропускаха светлината, а от това ездата ѝ ставаше опасна.

Тя нямаше да отстъпи на стихията. Гневът в душата ѝ бушуваше и се превръщаше във властна сила, срещу която не можеше да се опълчи и която я тласкаше все по-силно и по-бързо.

Мислел, че е луда!

До съзнанието ѝ най-после достигна една тъпа болка, едно настойчиво пулсиране, което ѝ напомни, че е ранена. Въпреки това тя не спря. Чак когато вече бяха много навътре в гората, Колин разбра, че теренът се е сменил. Конят ѝ забави ход и тя се вкопчи в него с всичката сила, която ѝ беше останала. Беше се вкочанила от студ и това ѝ помагаше да не чувства как клоните я дерат от безкрайната стена дървета, които я заобикаляше.

Изминаха няколко минути преди да разбере, че вече не знае къде е Блекстоун. Беше твърде тъмно, за да си намери пътя, а и дума не можеше да става да намери черния вълк. Със съжаление Колин дръпна юздата на коня и уморено слезе от седлото. Когато стъпи на земята, краката ѝ отказаха да я държат и тя падна.

Трепереше колкото от студ, толкова и от загубата на кръв. Всяка една част на тялото ѝ я болеше, но рамото ѝ направо гореше. Тъй като не можеше да стои, Колин започна да пълзи, за да намери място, където да се подслони от дъжда. Тя се скри под една тежка папрат и се сви на кълбо, за да се стопли.

Беше я налегнала умора, но тя не си затвори очите. Нещо я караше да е нащрек. Най-накрая тя видя животното. Златните му очи светеха в тъмнината и грееха като хиляди малки слънца на фона на черното небе. Тя разпозна черния вълк. Истории засноваха из мислите ѝ, легенди за черния вълк, с които баща ѝ и братята ѝ я бяха плашили. Тя си спомни за първата си среща с вълка и бързо отхвърли легендата. Защо ли не вярваше на баща си и братята си? Дали не бяха използвали дивите легенди просто за да продължи враждата, да подклаждат омразата, в която така ревностно се бяха вкопчили?

Клепачите ѝ се притвориха, но тя с мъка ги отвори, като се опитваше да остане будна срещу по-силната им воля. Те се спуснаха напук на намерението ѝ.

— Надявам се, че съм добре, че ти си ми приятел, а не враг. Закриляше сина ми, сега аз трябва да разчитам на тебе, докато спя. Моля се божията мъдрост да е това, което ме кара да мисля така.

ШЕСТА ГЛАВА

Ян лесно се придвижваше из притъмнялата гора, защото пътеката, която следваше, му беше позната.

В душата му се надигаше гняв, от който кръвта му кипеше. Не можеше да повярва на наглостта на тази жена. Тя наистина очакваше той да се бие с нея. Трябва да е побъркана! Луда!

Да, реши той. Тя е луда.

Вече вървеше по стръмно и конят му внимателно подбираше къде да стъпи по каменливата пътека, която криволичеше и завиваше. Те продължително се изкачваха, а най-накрая пристигнаха в една каменна къщичка, сгушена сред дърветата на планинския склон. Коминът пушеше и димът се виеше преди да изчезне в тъмното небе. Джефри вече беше пристигнал. Ян слезе от седлото. Той отведе коня до навеса, прикрепен към къщата.

— Помислих си, че ще се качиш дотук, за да ти мине ядът.

Ян изсипа кофата с овес в хранилката преди да се обърне към приятеля си.

— Сигурно е луда, Джеф. Не знам какво да правя с тази жена.

— Да, тя наистина се оказа трудна работа.

Джефри и Ян мълчаливо влязоха в къщичката. Ян стоеше до огъня и гледаше как пламъците поглъщат сухите дърва. Джефри седна на пейка до грубо скованата маса.

— Прав беше, че не се би с нея. Не можеш да се биеш с жена, дори и да е главатар на клан.

— Никога не съм виждал толкова гняв в очите на жена.

— Нейните баща и братя са й предали в наследство омразата — една представа зачести враждата, която не са могли да довършат. Това е тежък товар за една жена, която трябва да го носи в сърцето си.

— Да — промълви Ян и си спомни как главатарката се беше опълчила срещу него с предизвикателство и гняв. Ядът, който все още се таеше у него, премина и той се засмя.

— Много грозна изглеждаше. Беше като мъж в тези панталони.

Джефри също се засмя.

— Нямаше и местенце по нея, което да не е покрито със сажди. Много пъти ще трябва да се мие, за да изтърка тази мръсотия от себе си.

— Не смятам, че това ще е от голяма полза — ухили се Ян, който все още се забавляваше със спомена за главатарката Макгрегър. — Тя е хубаво момиче и има нужда от мъж, който да вкара ума ѝ в правия път и да я накара да мисли за други неща, а не за това как да ме убие.

Това накара Джефри да се намръщи.

— Наистина ли смяташ, че тя иска да те убие, Ян?

— Изобщо не се съмнявам. Изобщо.

Колин отвори очи и видя една жена да седи до нея. Пълно объркване цареше в размътения ѝ разсъдък. Тя се огледа и се опита да разбере къде е. Всичко ѝ беше непознато. Една голяма каменна камина заемаше цяла една стена на малката стая, а в средата имаше маса и пейки. До камината стоеше един люлеещ се стол и един овехтял бюфет красеше една от стените. Външната врата беше плътно до един голям стар скрин.

Жената беше млада, но тежкият живот беше оставил следите си по нейното лице. Вече наближаваше времето, когато трябваше да ражда, Колин видя надрелия ѝ корем, когато тя се протегна да ѝ избърше челото. От нежния ѝ допир Колин се успокои. Тя харесваше топлите ѝ тъмнокафяви очи, изражението на малкото ѝ кръгло лице. Тя ѝ имаше доверие.

— Къде съм? — прошепна Колин с пресипнал глас.

Жената трепна от изненада.

— Да благодарим на Бога — прошепна тя и се просълзи.

Колин се усмихна.

— Мисля, че дължа благодарността си повече на вас, отколкото на Бог.

Първоначално жената се ужаси, а после се усмихна.

— Нищо няма да ни стане и на Бог да благодарим. Бяхте, много болна.

— Чувствам се сякаш съм мъртва.

— На косъм беше, девойче.

Колин затвори неопишимо уморените си очи.

— Благодарна съм за... — бяха последните думи, които изрече преди пак да се унесе в сън.

— Може би е разбрала безполезността на враждата, Ян. Вече повече от две седмици минаха от пожара в житницата.

Ян вдигна поглед от розата, която внимателно почистваше от бодли и вдигна рамене на това, което каза майка му. Цветето миришеше хубаво, но днес това не му доставяше удоволствие. Градината, която обикновено беше източник на утеха и спокойствие, не можеше да му помогне. Той все още изживяваше грозната сцена при пожара.

— Може би. Но нещо ме кара да мисля, че не е. Видях как ме погледна и ми стана ясно.

Ейнсли взе розата и я сложи при останалите в препълнената с красиви цветя кошница.

— Може би Колин Макгрегър много прилича на тази роза. Щом веднъж ѝ се махнат бодлите, тя става безобидна. Срещата ви е махнала бодлите ѝ.

— Нараних жена с меча си — каза с отвращение Ян. Той беше при розовия храст и го почистваше от изсъхнали и прецъфтели цветове.

— Ти... — майка му постави ръката си върху неговата и спря. Ян се обърна да я погледне в очите.

— Ти не си възнамерявал да я нараниш. Не можеш себе си да виниш за това, което е станало.

— Напротив. Трябва по-добре да се владее.

— Ами тя? — попита Ейнсли. — Не можеш да носиш отговорност за гнева и постъпките ѝ. Тя си е виновна за раната. Освен това ти каза, че било само драскотина.

Ян нищо не каза.

— Розите са прекрасни тази година. Ех, да можеше баща ти да ги види — Ейнсли благоговейно погали кадифените цветчета. — Той наистина си обичаше розите.

— Най-добре си го спомням точно тук в неговата градина — в гласа на Ян вече звучеше нежност и копнеж.

— Да — тя се усмихна и също си спомни колко много съпругът ѝ обичаше цветята. — Когато се оженихме, той тържествено обеща, че

няма да се връща в Англия, стига да е с мен и цветята си.

— На моите момчета им е забавно, че аз поддържам градината му.

— Това притеснява ли те, Ян?

Този път той се усмихна.

— Не, не ме притеснява. Всички ние трябва да се забавляваме по някакъв начин. Доволен съм, че аз съм източникът на тяхното забавление.

Заизкачваха се по пътеката, която криволичеше от замъка до градините, които Блекстоун-старши беше създал. Спряха за малко преди да влязат. Ейнсли вдигна поглед да види сина си, който се извисяваше над дребната ѝ фигурка.

— А ти какви забавления си позволяваш, Ян?

По лицето му се спусна сянка, а погледът му се смрачи и вече не можеше да се каже какво мисли.

— Имам много неща, с които да се забавлявам. Ти не бива да се тревожиш за това, майко.

Тя разбираше, че той не иска да разкрие сърцето си пред нея. Някой ден може би щеше да ѝ каже какво се крие в него, за да сподели болката му.

— Добре, Ян. Добре — каза тя. — Някой ден.

Колин отиде до малкия навес, където държаха кравата и коня, и усети миризмата на животни и сено. Приятно беше. Тя видя Даниъл, сина на мъжа и жената, които я бяха подслонили и се бяха грижили за нея. Момченцето четкаше коня си нежно и с любов. Колин предположи, че е на осем, може би девет години. Той вдигна поглед, когато тя се приближи с бавна и несигурна крачка.

— Радвам се да видя, че вече сте на крака, мис.

— На тебе трябва да благодаря за това, млади момко. Ако не ме беше намерил, щях да умра.

Той се усмихна и се изчерви от похвалата.

— Не знам как ви открих. Вие се бяхте свила под едни папрати и не се виждахте.

— Много се радвам, че ме откри.

За миг те замълчаха, но не се чувстваха неловко заедно. Колин първа проговори:

— Може ли да помоля за още една услуга?

— Каквото кажете, мис.

— Трябва да съобщя нещо на един човек. На отец Макклауд в селото при Грегър Касъл. Ти можеш ли да свършиш това?

— Да, мога да отида утре, мис.

— Казвам се Лин.

Колин изпита угризение, че не е съвсем искрена с момчето, но не беше сигурна на кого служеха родителите му. Той пак се усмихна.

— За мен е чест, мис Лин.

Колин се засмя като чу това.

— За мен също, сър Даниъл.

— Ето къде сте били — извика майка му Джийн и тръгна към тях, като си бършеше ръцете в престилката.

— Имах нужда от глътка чист въздух — обясни Колин, като видя колко разтревожена изглеждаше Джийн.

Тя кимна.

— Да. Понякога къщата е претъпкана и мрачна. Мъжът ми напълни ваната. Една вана може да ви се отрази добре.

Колин дръпна кичур от мръсната си коса и се усмихна.

— Смятате ли, че изобщо може да се отмие тая мръсотия?

— Да, но се опасявам, че и двете ще трябва да се потрудим. Даниъл, баща ти те чака да ходите на лов. И да хванете тлъста птица за тенджерата!

Колин и Джийн гледаха как Даниъл припна да търси баща си, поруменял от възбуда. Колин забеляза майчината гордост, изписана на лицето на Джийн, която стоеше с ръка на корема си. Беше облечена с простичка вълнена рокля, с боси крака, а кестенявата ѝ коса беше опъната назад и падаше на гърба ѝ на плитка. Но това, което караше Колин да се чувства добре дошла и сякаш у дома си, беше нежният ѝ поглед. Роналд и Джийн бяха непознати за нея, може би дори врагове, но Колин не изпитваше страх. Тя им имаше доверие и досега те не ѝ бяха задавали въпроси.

— Имам една рокля, която можете да носите, ако искате. Както виждате, аз не мога да я нося.

— Наистина сте много мила.

Джийн поклати глава, а после хвана Колин под ръка, за да се върнат в къщата и да я подкрепи, ако се наложи.

— Приятно е друга жена да ти прави компания.

— Не е ли опасно да се живее толкова далече от селата?

— Никой не ни закача — Джийн влезе в къщата и посочи наоколо с ръка, за да е по-ясно. — Нямаме толкова много, че да ни окрадат.

— Спокойно е тук.

— Да. Роналд и аз предпочетохме да живеем надалеч от враждите. Не ни засягат чуждите проблеми.

Колин се усмихна с разбиране.

— И двамата сте добри хора. Винаги ще помня колко бяхте мили с мен.

Джийн отиде до камината и взе големия чайник, а после изля врящата вода в малката дървена вана, която стоеше по средата на пода.

— От това ще ти стане доста горещо, девойче — тя отмести чайника и отиде да застане до Колин. — Така, дай да свалим тия мръсни дрехи от тебе.

Колин позволи на Джийн да ѝ помогне да се съблече, защото силите ѝ вече не достигаха след краткия поход до навеса. Раненото ѝ рамо беше толкова крехко, че тя се чувстваше като инвалид. Ето защо засега тя остави Джийн да се грижи за нея.

Водата беше божествена и топлината проникваше в болезнените мускули на Колин. Чудесно беше, че беше разрешила на Джийн да отмие саждите и мръсотията от раздърпаната ѝ коса. Около нея се вдигаше пара, умът ѝ си отпочиваше, а очите ѝ се затваряха. После те пак бяха там. Златни очи се взираха в нея и я изучаваха.

Колин рязко се извърна и замахна с юмрук във въздуха.

— Какво има, Лин?

Въпросът на Джийн дойде по средата на внезапния гняв на Колин и тя дълбоко си пое дъх.

— Нищо — излъга набързо тя, за да прикрие колко е разстроена.

— Ето, завий се с това, преди да умреш от студ.

Джийн загърна Колин, когато се изправи, а после я сложи да седне пред огъня.

Колин започна да разресва кичурите коса, но ѝ беше трудно с ранената ръка.

Джийн нежно ѝ взе четката.

— Дай на мен, преди да си я изскубала с корените.

Колин започна да мисли за други неща и забъбри безгрижно. Искаше ѝ се да направи всичко възможно, за да не мисли за златните очи на черния вълк.

— Докъде си стигнала, Джийн?

— Наближавам осмия месец. Не остана вече.

Колин не можеше да държи главата си изправена. Трудно ѝ беше да се съсредоточи.

— Момиченце ли искаш или още едно момче?

— Трябва да се върнеш в леглото, девойче. Съвсем си капнала — Джийн помогна на Колин да се изправи. — Хубаво ще е да е момиченце, но ще се радвам, ако Бог ме дари със здраво дете.

Тя зави Колин в леглото.

Колин веднага заспа.

СЕДМА ГЛАВА

Само едно петънце светлина докосваше небето, а ранните утринни часове бяха обгърнали Колин и Роналд в тъмнина. Тежка ноемврийска слана беше паднала по дърветата и пътя и завиваше света с леденостудено бяло одеяло. Каруцата залиташе и подскачаше по неравния път и те не се опитваха да надвикат шума. За Колин чувството за самота беше добре дошло.

Мислите ѝ бяха съсредоточени върху предстоящия ден. Когато Роланд спомена вчера вечерта, че ще ходи в селото на следващата сутрин да занесе масите и пейките, които беше направил за кръчмаря, тя го беше помолила да отиде с него. Джийн се безпокоеше и каза, че още не се е възстановила достатъчно за дългото пътуване. Колин обаче остана непреклонна, завладяна от една необяснима непоколебимост. Какво ли се опитваше да постигне с това отиване? Селото лежеше в края на земите на замъка на Блекстоун... вражеска територия. И все пак, нещо я подтикваше да отиде и тя се подчини на това чувство.

Вече бавно се зазоряваше и в душата ѝ назряваха съмнения. С дневната светлина дойде и страхът от това, което правеше. Тя обаче беше непоклата. Трябваше да събере информация за Черния вълк, после можеше да го убие. Колин беше готова с плана си.

Роналд си пробиваше път с каруцата покрай продавачите и сергиите, които се бяха наредили покрай оживените улици. По-голямата част от сутринта бяха пътували, за да стигнат до селото и той, без да губи време, отиде до „Гарванът“. Колин знаеше, че Роналд иска да обърне и да тръгне към къщи възможно най-бързо, защото се безпокои, че е оставил Джийн сама. Той беше мълчалив мъж — казваше съвсем малко, но Колин виждаше любовта, която съществуваше между двамата. Тя им завиждаше за любовта — за такава любов копнееше и тя.

Колин прекъсна тези мисли, учудена колко далече я бяха отнесли. Тя слезе с мъка от каруцата. Краката ѝ бяха изтръпнали от дългото пътуване без прекъсване. Колин последва Роналд в кръчмата.

Вътре беше оживено, повечето маси бяха пълни с редовни клиенти. Колин огледа стаята, а после се извърна, когато разбра, че самата тя е център на внимание. Не беше трудно да се открие собственикът, един як мъж с престилка, вързана около заобления му корем. Изглеждаше доволен, че вижда Роналд и бързо изчезна в задната стая.

— Най-добре ще е да седнеш, докато помогна на мистър Макнийл да разтовари каруцата.

Тя вдигна поглед към Роланд и се усмихна.

— Мисля, че достатъчно съм седяла. Ще стоя докато имам възможност.

— Проклети жени изруга кръчмарят и се върна. — Жена ми отиде до пазара и кой знае какво е намислила тая Лесли.

— Сигур е още в леглото, пустата му Лесли — каза един мъж, който стоеше наблизо. — Т'ва момиче все е в леглото.

Кръчмарят се намръщи, докато всички се смееха. Колин с неудобство разбра шегата им.

— Можеш ли да почакаш, докато жена ми се върне, Роланд. Тогава ще мога да ти помогна с масите.

— Да — каза Роланд и кимна.

Колин знаеше, че той иска да се върне възможно най-бързо.

— Аз ще се погрижа за клиентите ви, мистър Макнийл — каза тя.

Още двама мъже влязоха точно когато тя правеше предложението си.

— Друг път вършило ли си подобна работа, девойче? — попита кръчмарят с изпълнен със съмнение поглед.

— Не — искрено отговори Колин. — Но пък имах трима братя да обслужвам. Освен това, работата е само за минута-две, докато разтоварите каруцата.

Мистър Макнийл й подаде пълна кана бира.

— Обслужи мъжете, които току-що влязоха, а после отново напълни чашите на тези, които искат.

Тя взе каната в дясната си ръка и грабна две халби в лявата. Почувства съвсем лека болка в рамото, но не й обърна внимание. Тя внимателно се движеше из претъпканата стая. Навсякъде, където

минаваше, разговорите стихваха. Тя доближи масата до огъня и сложи халбите пред двамата мъже. След това започна да им налива питиетата.

Колин се стараеше да не среща погледите им и нарочно не обръщаше внимание на коментарите, които чуваше.

— Благодаря ти, девойче.

Гласът бе мек, познат и тя вдигна поглед да види мъжа, който проговори. После замръзна на мястото си и разля бирата върху масата, като препълни халбата. Тя с ужас се отдръпна.

— Няма нищо — увери я Ян и по погледа ѝ разбра, че се чувства неловко. — Донеси парцал и ще го избършем. Нищо не е станало.

Тя само стоеше и гледаше с широко отворени очи.

— Изплаши я — каза Джефри и се засмя.

Тя отмести поглед, за да го види.

— Виж, цялата пребледня.

— Не може да бъде — усмихна се Ян. — Как се казваш?

Колин нищо не каза.

На Джефри това му харесваше.

— Господи, Ян.

Ти съвсем я смути.

— Лин — най-после отвърна тя.

— Не съм те виждал преди, Лин. От къде си?

Ян наблюдаваше как младата жена поставя каната на масата, но вече със замислен поглед. Тя като че ли мислеше какво да каже.

— Тя дойде с мен — каза Роналд, който тъкмо влизаше в кръчмата и държеше единия край на маса. — Лин е отседнала у нас за малко.

Ян отново втренчено изгледа Колин. Тя беше сигурна, че по погледа му не личи да я е разпознал. Той нямаше представа, че я е виждал преди, нямаше представа коя е. От това тя се почувства силна, а опасността вече не ѝ се струваше толкова близка. Тя се усмихна. Видя как той отреагира — реакция, която я изненада. Изведнъж си спомни думите на брат си, чието значение витаеше в съзнанието ѝ... ти, сестричке, си прекалено хубава, за да ти устои някой мъж.

Колин никога не се беше смятала за хубава — чувстваше само как негодите в живота ѝ се отразяват върху нея. И все пак, когато се огледа, беше очевидно, толкова очевидно, че даже тя не можеше да

отрече впечатлението, което създаваше сред тези мъже и най-вече върху един мъж.

— Макнийл — Ян извика на кръчмаря, който беше последвал Роланд в стаята и дишаше трудно от усилието, с което носеше неговия край на тежката маса.

— Да, лорд Блекстоун — отвърна той и избърса потта от лицето си с ръка, която пък избърса в престилката си.

— Трябва да викаш Лин да ти помага тука в кръчмата. Ти все мрънкаш за помощничките си. Или за липсата на такива — засмя се Ян, а после ѝ подхвърли монета. — Тя ще внесе нужното разнообразие.

Повечето клиенти се съгласиха и подкрепиха Ян.

— Може би не иска да работи. Почти нищо друго освен стая и храна не мога да ѝ давам.

Ян погледна право в очите Колин и сърцето ѝ замря.

— Обзалагам се, че ще си изкарва добра надница от бакшиши — каза той.

Това я накара да погледне монетата, която беше хванала. Беше много повече, отколкото заслужаваше. Тя се приближи до мястото, където стоеше Роланд.

— Ти си добре дошла да останеш, колкото си искаш с нас, Лин. На Джийн много ѝ харесва компанията ти.

— Знам, че съм добре дошла в къщата ви, но с другото дете, което скоро ще ви се роди, нямаш нужда от тоя допълнителен товар, Роналд. — Колин бързо го прегърна и пхна монетата в ръката му. — За роклята, която Джийн ми зае.

Тя толкова бързо измисли плана, че ѝ остана съвсем малко време да се замисли за опасността. Главата ѝ бучеше от вълнението, а в душата ѝ цареше страх. Тя си помисли за Андрю, колко много ѝ беше липсвал през последните няколко седмици, докато тя се възстановяваше от раната си. Как ще изтърпи да е далече от него за по-дълго време? Колин се спря на едно нещо — щеше да е близо до Черния вълк. Щеше да сложи край на враждата и да даде на сина си живот без омраза и избиване.

— Бих искала да работя тук, мистър Макнийл, ако желаете да ме вземете.

Мистър Макнийл не даваше вид, че има смелостта да ѝ откаже и само кимна.

— Продължавай да работиш тогава, девойче. Тия мъже умират от жажда.

Ян се облегна на каменната стена и се почувства доста доволен от себе си. Той зорко наблюдаваше Лин, докато тя пълнеше чашите и внимателно избягваше пуснатите ръце и пръстите, които щипят. Тя беше красива, с удивително зелени очи и яркочервена коса. Но имаше нещо друго, нещо, което му убягваше, което го интригуваше, караше го да проявява повече любопитство, отколкото трябваше да прояви, и повече любопитство, отколкото беше проявявал към жена от много отдавна.

— Тъкмо бях започнал да се страхувам, че Блеър е убила мъжа в теб, приятелю.

Думите на Джефри отново привлякоха вниманието на Ян.

Джефри не се отказа, дори когато погледът на Ян опасно се смрачи.

— Ако знаех, че някаква червенокоса ще те върне към живота, отдавна да съм ти намерил една.

Ян се засмя като чу това.

— Не е заради червената коса, въпреки че е най-красивата, която съм виждал. Заради погледа в очите ѝ, Джеф. Почти съм сигурен, че е гневен.

— Да, но най-добре е да се подготвиш, Ян. Това е поглед, който казва „не“. Тя е тук само от няколко минути и ми е ясно, че няма да стопли леглото ти.

— Не леглото ми се нуждае от топлина — тихо каза Ян. — Сърцето ми се нуждае от нея.

Когато жената на кръчмаря се върна, тя заведе Колин на тавана, където щеше да спи. Мисис Макнийл само посочи стълбата и не пожела да се изкачи по нея. Колин реши, че така беше най-добре, като се имаше предвид широката ѝ усмивка.

— Благодаря ви, мисис Макнийл. Ще се оправя.

— Наричай ме Моли, момиче. Слез долу да помогнеш да сервираме вечерята. После ти и Лесли ще се погрижите за кръчмата.

Колин кимна. Главното стълбище водеше до стаята на горния етаж, където отсядаха пътници, а малката стълба, по която тя се изкачваше, беше единственият път до тавана. Тя се огледа. Беше тъмно и имаше течение, два сламени дюшека на пода и един-единствен прозорец с кепенци в края с изглед към конюшните. Два малки куфара, поставка с леген и един стол бяха всичките мебели.

Тих стон се чу от един от матраците, а смачканото одеяло върху него се раздвижи. Една жена бавно се изправи и погледът ѝ най-сетне се спря на Колин.

— Ти коя си?

— Аз съм Лин. Ти сигурно си Лесли.

Колин си спомни коментарите, отправени по-рано в кръчмата.

— Защо си тук, Лин?

Думите ѝ бяха кратки и груби, но това не дразнеше Колин. Тя вече имаше опит с нестихващия сарказъм на Емет.

— Аз ще ти помагам в кръчмата.

Лесли се замисли за това преди да заговори. Присвитите ѝ и недоверчиви бледосини очи преценяваха Колин.

— Не знаех, че имам нужда от помощта ти.

Колин се прокашля и после смело продължи:

— Знам, че работиш до много късно. Ще помагам повече на Моли през деня.

— Ще ставаш ли да помагаш за закуската?

Това изглежда се понрави на Лесли.

— Да. Така ти ще можеш да поспиваш.

Колин беше наясно за това, което Лесли правеше през нощта, но за нея това нямаше особено значение. Тя искаше само да се разбират, за да може да се съсредоточи върху другите си планове. Не искаше неприятности от Лесли.

Лесли стана от дюшека и прокара пръсти през русата си коса, като че я решише преди да я изтегли назад и да я сплете.

— Е, не мога да те виня, че искаш да работиш, Лин. Обаче ако разбере, че ми вземаш и нощната работа, ще разбия хубавото ти носле.

Колин прие информацията безпристрастно.

— Нощната работа си е само за тебе. Обещавам.

Лесли погледна Колин право в очите.

— Виждам, че никога не си била гладна. Повярвай ми, хубавице, че когато коремът ти стърже от глад, моралът ти вече е без значение. Можеш да изкараш доста пари с хубостта си.

— Права си, Лесли. Никога не съм била гладна. Но има и по-лоши грехове от твоя — Колин си мислеше за клетвата си да убие Блекстоун. — Повярвай ми, моите грехове са по-големи от твоите.

Лесли се усмихна, а после приятелски подаде ръка.

— В такъв случай се разбираме. Колин стисна ръката на Лесли.

— Напълно.

— Лесли, споделяш ли всичките си тайни с Лин?

Колин не можа да се сдържи да не се усмихне, когато видя как Лесли се приближи до мъжа, който бе казал това, и със силно изразено полюшване на ханша сложи ръцете си върху него. Изглеждаше доста убедена в собствените си възможности.

— Има някои тайни, които едно момиче не трябва да казва на никого. Ще я науча как да обслужва мухльовци като вас, но няма да я науча как да ляга с вас, мухльовци. Това е само моя и ничия друга тайна.

Колин вече не се изчервяваше от такива разговори. Тя се смееше наред с всички други. Колкото и нагла и нахална да беше Лесли. Колин я харесваше. Тя беше човек, който щеше да оцелее.

Докато Колин разчисти всички маси и изтърка чашите, тя почти се беше изтощила. Рамото ѝ я болеше и почувства как цялото ѝ тяло се напруга. Сутринта щеше да настъпи твърде скоро и тя реши да не си губи времето, а да отиде направо на тавана в леглото си.

Умората ѝ беше добре дошла, защото ѝ помогна да заспи, без да размишлява за самотата, която я съсипваше. Андрю ужасно ѝ липсваше и се надяваше, че второто съобщение, което беше изпратила по един пътуващ амбулантен търговец, ще стигне до отец Макклауд. Той със сигурност щеше да обясни отсъствието ѝ пред Дрю, мислеше си Колин. Нарочно не прати известие на Дуайт или Емет. Ако плановите ѝ пропаднеха, нямаше да ѝ се налага да дава обяснения. Обвиненията за провала ѝ можеха да са много по-лоши, отколкото гневът им от изчезването ѝ.

Вече почти се зазоряваше, когато Лесли си легна на своя дюшек. Колин само се обърна и продължи да спи. Не след дълго Моли я извика

и Колин слезе, за да започне още един ден.

ОСМА ГЛАВА

Колин потопи четката в кофата и изля още сапунена вода на пода, след това отново започна да търка. Подът ѝ се струваше безкраен, но тя не мислеше за това. Това, за което си мислеше, беше Ян Блекстоун. Нито веднъж през изминалата седмица не го беше виждала сам. Неговите момчета все бяха наблизко. Всяка вечер идваше в кръчмата, всяка вечер я наблюдаваше, всяка вечер си тръгваше заедно с Джефри. Тя копнееше да си отиде у дома при Андрю, но твърдо беше решила да приключи с тази работа. Колин се изправи и разтри гърба си, който я болеше.

— Каква красива гледка си!

Колин се сепна и се извърна да види кой беше казал това и изведнъж се оказа, че се вглежда в тъмни очи, толкова златни, много повече от всички други, които беше виждала. Започна да трепери, въпреки че работата беше разгорещена. Тя отметна непослушните кичури коса, които бяха паднали на лицето ѝ и започна да се изправя.

— Моля — Ян пристъпи напред и предложи помощта си. — Позволете ми.

Тя се поколеба преди да поеме ръката му. Без да е разбрала колко дълго е стояла на пода, тя залитна с вцепенени крака. Ян я задържа, а силата му ѝ попречи да падне.

— Благодаря — промълви тя, омекнала от допира му.

Когато се опита да издърпа ръката си от неговата, той не я пусна. Вместо това се протегна и за другата.

— Ръцете ти са загрубели от работа — Ян каза тихо и ги обърна, за да разгледа дланите.

Колин успя да се освободи от здраво хваналите я ръце.

— Няма защо да се тревожите, лорд Блекстоун.

— О, напротив.

Тези простички думи хвърлиха сърцето на Колин в смут и тя усети, че се задъхва. Тя си призна, че я беше уплашил, но чувството, което сега предизвикваше, не беше страх или гняв. Как може един

такъв гигант като него да има толкова нежен глас? Той беше убил баща ѝ и братята ѝ, а проявяваше загриженост, че ръцете ѝ са напукани и загрубели. Това ли беше тактиката на дявола? Да омайва, а после да обезоръжава?

— Ела тук, Лин.

Тя пак се сепна, защото той беше отишъл до вратата, без да го е чула. Тя прошепна една кратка молитва преди да го последва в кухнята. Ян се огледа, а после прерови шкафа преди отново да ѝ обърне внимание.

— Ела насам — повтори той. Когато тя не помръдна, той се засмя, макар и с някаква тъжна нотка в гласа. — Няма да ти сторя зло. Обещавам.

Дали не го беше разочаровала, защото се боеше от него? Или пък повече се боеше от самата себе си, от чувствата, които той сякаш неволно пораждаше? Озадачена от този мъж, тя се приближи до него. Той взе ръката ѝ в своята, а после внимателно втри малко мазнина в напуканите места. Тя омекоти и навлажни сухата ѝ кожа. Той направи същото и с другата ѝ ръка. После изтри останалата мазнина с парцал. Колин знаеше, че трябва да си тръгва, но не можеше.

Ян наблюдаваше играта на чувства, изписана върху прекрасното лице на Лин и се чудеше какво ли става в хубавата ѝ главица. Той знаеше, че тя се страхува от него. А защо пък да не е така? Той беше напълно наясно за легендата, за проклятието, за което се говореше, че носел. Даже беше подсилвал репутацията си на жесток мъж, от която хората да се страхуват. Сега, когато гледаше Лин, вече съжаляваше за това. Той не искаше да вижда страх в очите ѝ с цвят на гора, той искаше да види...

Какво точно искаше да види? Не познаваше това крехко девойче. Той дори не знаеше от къде е или фамилното ѝ име. Ян не знаеше нищо друго, освен това, че тя го караше да се чувства жив, нещо, което не беше изпитвал в душата си от много отдавна. Едно топло чувство го обля и то стопи леда в сърцето му. Лин възбуди желанието му. Кой ли мъж не би я пожелал? Но това, което го учудваше, беше, че заради нея изпитваше чувства, за които си мислеше, че отдавна са мъртви.

Той се наведе с желанието да усети устните ѝ под своите. За миг спря и се зачуди на лудостта, която сякаш го беше обзела. Погледна

дълбоко в очите ѝ. Устните ѝ бяха откrehнати, дишаше учестено. Мигът продължи завинаги. Лин се обърна и промълви:

— Благодаря ви, че бяхте мил с мен, сър.

— Лин — Ян извика след нея толкова разочарован, че дори не можеше да скрие разочарованието си. — Не бягай от мен.

Колин спря и погледна назад. Погледът му я порази и я накара да се зачуди на силата, която имаше над него.

— Имам работа да върша.

Тя го остави да стои в кухнята.

— От години не е бил с жена.

Колин вдигна поглед от пилето, което скубеше, и изгледа Лесли.

— Кой това?

Лесли се вбеси, та чак очите ѝ се разшириха.

— Знаеш кой — лорд Блекстоун.

— От къде знаеш това, Лесли?

Не знаеше дали наистина искаше да научи толкова много за този мъж, но усети как независимо от това започна да разпитва.

— Откакто умря жена му, друга жена не е водил в леглото си — тя разбиращо вдигна вежди. — Хванал я с друг мъж и оттогава не се е доверявал на жена. Никога не бях чувала един мъж да е толкова... толкова...

— Непокварен? — Колин ѝ помогна с думата.

— Да — Лесли широко се усмихна, — освен някой светец или подобен.

Колин сведе поглед, за да скрие лицето и усмивката си от Лесли.

— Така ли?

Лесли игриво я перна с юмрук по рамото.

— Хайде, хайде. Знам, че си любопитна. Той отдавна те наблюдава с един такъв поглед. Вече си мислех, че е малко странен. — Тя пак вдигна вежди и ококори очи. — Ако разбираш какво искам да ти кажа.

Лицето на Колин поруменя от неудобство.

— Не ме е наблюдавал и смятам, че трябва да заговорим за друго нещо.

Моли се появи от кухнята, а по лицето ѝ личеше, че беше чула за какво си бърбят. Нищо не радваше тази жена повече от един куп

клюки.

— Лесли е права, девойче. Бих казала, че лорд Блекстоун крои планове по отношение на теб.

Смехът на Моли и Лесли беше дружелюбен и Колин не можа да се сдържи и да не се засмее.

— Не ми пука, така да знаете!

— Хайде де — нахока я Лесли. — Той е най-красивият мъж, който някога съм виждала, а ти се преструваш, че не ти пука? Не можеш да ме заблудиш, Лин.

Руменината по лицето на Колин още повече се засили.

— Много е красив, трябва да си призная.

— Тогава какво те спира, момиче?

Въпросът на Лесли я накара да се зачуди какво наистина я задържаше. Планът ѝ беше да го вкара в леглото си, но въпреки това тя бягаше всеки път, когато той правеше крачка в тази посока. Колин осъзна, че Моли и Лесли чакат отговора ѝ, а по лицата им се беше изписало нетърпение.

— Не знам дали е това, което искам.

Това беше истината и в двата случая — отговори на техния, и на нейния въпрос.

Лесли изписка и се ококори от удивление.

— Господи, Моли, тя е девствена!

Руменината на Колин още повече се засили и покри цялото ѝ лице и шия.

— О, Боже — промълви Моли с явно изумление. — Цяло чудо е, девойче, че с твоята хубост нито един мъж не те е завел в леглото си.

Смехът на Лесли отново изпълни стаята.

— Къде си била, Лин? В манастир?

Смехът ѝ беше заразителен и тя не можа да се сдържи да не се засмее при мисълта, че разговорът им не приличаше на никой друг разговор, който е водила преди.

— Няма защо да се смееш, Лесли.

Колин се опита да си придаде сериозен вид, но не успя. Лесли само продължи да се смее, този път още по-силно.

Моли дълбоко въздъхна, а погледът ѝ беше изпълнен с копнеж.

— Ех, да бях толкова млада и хубава — тя погали е дебеличкия си пръст Колин по бузата. — Ех, лорд Блекстоун да ми беше първият

любим.

Лесли също доби сериозен вид.

— Да — а след това се разсмя. — Най-добре да понаучим това девойче на някои неща, Моли. Не бихме искали лорд Блекстоун да се разочарова от нашето момиче.

Колин изгледа първо едната жена, а после другата. Те бяха съвсем сериозни и тя знаеше, че няма смисъл да спори с тях.

— Божичко — беше единственото нещо, което успя да каже.

Продавачите крещяха, за да си хвалят стоката, и привличаха вниманието към всяка сергия или каруца. Ян търпеливо вървеше до майка си и ѝ доставяше удоволствие да върви в крак с нея. Тя почти непрекъснато спираше и разглеждаше по някоя дреболия.

— Напоследък като че ли прекарваш доста от времето си в „Гарванът“. Да не би да има някаква конкретна причина, или пък пиенето е започнало да ти харесва, Ян?

Ян се усмихна и се опита да отвърне успокояващо на сериозния ѝ поглед.

— Винаги съм обичал да си пийвам, майко. Но сега не повече отпреди.

Тя не даде вид, че е доволна.

— Да не би да има някое девойче тогава?

Ян знаеше, че тя вече е говорила с Джефри, а те двамата знаеха много повече за това, което става с него, отколкото самият той. Или поне те си мислеха така.

— А ако има?

Ейнсли се опита да си придаде изненадан вид.

— Та значи има жена? Момиче от кръчмата?

— За теб от значение ли ще е, ако е момиче от кръчмата?

— Аз... — Ейнсли беше хваната неподготвена от въпроса му. — Не, не мисля, че е от значение. Аз просто желая това, което те прави щастлив.

Те замълчаха за миг, а после Ян заговори:

— Не знам какво ще ме направи щастлив. Може би е нещо, което никога няма да разбера. Но тази жена предизвиква интереса ми. Много повече от която и да е друга жена от много години. Засега това ми е достатъчно.

— Значи и за мене ще бъде достатъчно — усмихна се Ейнсли и потупа сина си по ръката.

Нещо червено проблесна и привлече вниманието на Ян.

— Моля те, извини ме за малко. Няма да се бавя.

Колин се беше спряла да разглежда птиците и избираше пилета, които, изглежда, бяха охранени и пресни. Тя сложи и тях в кошницата си.

— Добро утро, Лин.

Последното нещо, което Колин беше очаквала да види тук, беше Ян Блекстоун. Той не й беше направил впечатление на мъж, който прекарва времето си на пазара.

— Добро утро, лорд Блекстоун.

Той не даваше вид, че иска да си тръгва. Просто беше застанал на пътя й. Колин се опита да го заобиколи.

— Имам много работа, ако обичате.

— Може ли да повървя с тебе?

— Аз... — тя не знаеше какво да каже, — Нямате ли нещо по-хубаво да правите?

Тя не беше искала да прозвучи грубо и съжали, че беше казала това.

Ян взе кошницата от ръката й, а после я хвана подръка, за да я преведе през навалищата от хора. Тя се спря, когато минаваха покрай една каруца.

— На Моли й трябват малко пресни зеленчуци.

Тя ги посочи с ръка.

Ян внимателно избра най-хубавите, които човекът предлагаше, като вдигаше един по един зеленчуците, за да ги одобри преди да ги сложи в кошницата, която все още държеше. След като вече превъзможна удивлението си, на Колин й стана забавно. Никога преди това не беше виждала такова нещо — свиреп воин да се разхожда с кошница в ръка и да избира продукти от пазара. Направо да се скъсаш от смях.

— Обичам да те виждам, че се смееш, Лин. Но ми се струва, че се смееш на мен.

— Така е, сър.

Ян широко разтвори ръце и се усмихна.

— Моля те, наричай ме Ян.

На бузите му цъфнаха трапчинки и Колин беше удивена от приликата му с Андрю. Първоначално изпита някаква топлина и нежност. После, също толкова внезапно, някакво неприятно чувство я осени и тя се почувства слаба и разстроена. През последните години Колин беше обичала Андрю като собствен син, а на моменти дори забравяше, че не е. Ян Блекстоун беше баща на Андрю. Тя никога не би му позволила да ѝ отнеме сина.

— Да не ти е лошо?

Той говореше и Колин се опитваше да се съсредоточи върху думите му, да не мисли повече за жестоката действителност, която тегнеше в съзнанието ѝ. Не успя. Трябва да убие този човек. Трябва да направи това, което Емет ѝ заръча, и да предпази Андрю. Трябва.

— Да не ти е лошо? — повтори Ян, загрижен при вида на пребледнялото ѝ лице.

— Оставете ме на мира — прошепна тя и си грабна кошницата. Той се протегна и тя отстъпи. Боеше се от него и от самата себе си. — Не.

Ян гледаше как Лин се обърна и избяга от него.

По дяволите, какво толкова направих? Тя все бягаше от него. Това го разочароваше много повече, отколкото искаше да си признае.

— Ян — извика майка му. Тя се приближи до него и го хвана под ръка. — Искам малко вино. Да поспрем ли в кръчмата преди да си идем вкъщи?

— Да — усмихна се Ян. — Да пийнем по нещо заедно.

Колин сложи кошницата, която носеше, върху кухненската маса и седна. Хвана ръцете си и ги стисна здраво, за да не треперят. Беше напълно объркана. Защо беше това объркване? Отговорът беше лесен. Трябва да спази обещанието пред баща си. Лесна работа.

Не, не беше лесна.

Моли подаде глава в кухнята.

— Лин, миличка, можеш ли да изнесеш един поднос с вино.

— Да, Моли. Ей сега идвам.

Колин пое дълбоко дъх и се успокои, приготви един поднос и влезе в кръчмата.

Ейнсли наблюдаваше как младата жена донася подноса и усети, че тя внимава да не забележат неудобството ѝ, докато им се сервира. Наистина беше много красива. Сега разбра защо синът ѝ се беше увлякъл по нея.

— Имаш наистина много хубава коса — отбеляза Ейнсли и привлече острия зеленоок поглед към себе си.

— Благодаря ви, лейди... — тя не можа да довърши.

— Лейди Блекстоун. Това е синът ми, Ян.

Колин се поклони и се осмели само за миг да погледне Ян. Той се усмихваше широко.

— Радвам се, че се запознахме, лейди Блекстоун.

Надявам се виното да ви хареса.

— Да, много е хубаво. А твоето име?

— Казвам се Лин.

— Лин, ще изпиеш ли чаша вино с нас?

— Аз... — Колин беше изумена, не можеше и дума да отроне. — Аз... Аз не бих могла. Имам работа. Моля да ме извините, лейди Блекстоун.

Колин се скри за безопасност в кухнята. Той имаше майка! Той беше добър, порядъчен мъж с майка!

— Боже, помогни ми — промълви тя, а носле се разсмя. — Харесвам човека, когото се очаква да убия. Каква ирония!

Ян възседна коня, наблюдавайки как пълната луна минава високо в нощното небе. Твърде много години мъка се бяха насъбрали в душата му и той не можеше да се отърси от мрачното настроение, което го беше обзело. Дори радостта да види Лин не можеше да измести от съзнанието му чувствата, които съпровождаха всяко пълнолуние.

Той нарочно тръгна към тъмната гора. Нощта и вълкът ще са му единствените спътници. Когато тъмнината порозовее от светлината на утрото, той ще се върне в кръчмата да се изкъпе и да поспи. Точно както правеше от твърде много години.

Тази нощ Ян го нямаше в кръчмата. Колин се опита да си даде вид, че ѝ е все едно, че е доволна. Но лъжеше себе си. През целия следобед мислите ѝ бяха е този мъж и не ѝ даваха покой от мъчението,

което предизвикваха. Колкото повече се опитваше да не мисли за него, толкова повече правеше точно това. Помисли си, че може да полудее.

Тя наля още една бира на Джефри, като внимаваше да не срещне погледа му.

— Той ще дойде, когато изгрее слънцето.

Колин се опита да си даде вид, че това не я интересува.

— Кой ще дойде?

Устните на Джефри се разтеглиха в широка усмивка. Той очевидно се наслаждаваше на играта.

— Тази нощ има лоша луна.

Колин усети как очите ѝ се разширяват и ѝ се искаше да може да владее по-умело реакциите си, защото Джефри като че ли следеше всяко нейно движение.

— Ян ще дойде, когато изгрее слънцето. Може да му приготвиш стая и вана, Лин. Той ще ги очаква.

— Ще се погрижа за това, сър.

Тя се зачуди какво ли наистина можеше да прави Ян тази нощ.

Джефри я хвана за ръка, когато тя тръгна да си ходи, и я спря. Усмивката му беше все така широка, а пламъчето в очите му също не беше потъмняло.

— Ще се погрижиш ли за нуждите на приятеля ми, Лин? Ще се погрижиш ли за Ян?

— Ще се погрижа за стаята му — тя разбра какво искаше да каже и си издърпа ръката. — Нищо повече.

— Не бъди толкова упорито, девойче — гласът му я дразнеше — Той много те харесва.

— Защо?

Джефри изглеждаше изненадан.

— Никога ли не си поглеждала в огледало? Не можеш ли да видиш собствената си красота?

— Има много красиви жени. Да си намери друга.

— Вдъхни живот на Ян, девойче. Дай му да разбере какво е да обичаш и да си обичан в замяна.

Сълзи пареха очите на Колин. Тя не искаше повече да слуша.

— Не, не мога. Остави ме на мира — тя тръгна назад. — Моля те, остави ме на мира.

Колин успя да се качи в стаята си, преди да е започнала да хлипа. Как можеше Джефри да се шегува с любовта? Думите му извикаха копнеж, който тя винаги беше потискала — нужда, която тя беше прикривала, нужда от любов, която никога нямаше да опита. Прозрението направо я връхлетя с такава сила, че тя беше безпомощна пред разрушителната му мощ.

Най-накрая заспа от изтощение, а по лицето ѝ още имаше сълзи. Когато се събуди, свещта ѝ беше угаснала и наоколо цареше пълна тъмнина.

— Ще запаля свещ.

— Лесли? — мислите ѝ още се бореха със съня.

— Да, ти кого очакваше? — Тя драсна кремъка, за да запали фитила. — Може би лорд Блекстоун?

— Не, разбира се, че не.

— Не можеш да ме излъжеш, Лин. Не съм сляпа. Не отделя поглед от тебе, откакто си дошла. Ще те приеме за любовница, стига само да му позволиш.

Лесли се опитваше да се шегува, но в гласа ѝ се долавяше и малко болка. Колин искаше този разговор да приключва.

— Трябва да сляза долу.

— Да, той скоро ще дойде. Обича водата да му е гореща.

Колин се поколеба, преди да слезе по стълбата.

— Какво прави, когато има пълнолуние?

Лесли дълго обмисля въпроса ѝ, преди да отговори.

— Бори се с демоните в душата си.

Студени тръпки побиха Колин и тя за пръв път се зачуди за какви демони в душата на Ян ставаше въпрос. Дали не го преследваше призракът на Блеър? Може би братята ѝ или баща ѝ? Дали съжаляваше за всичките тези убийства.

Без повече да каже нищо, тя слезе долу да накладе огън и да стопли водата за ваната на Ян Блекстоун. В главата ѝ се гонеха мисли, блъскаха се една в друга и създаваха безпорядък. Тя не можеше да мисли. Нищо не разбираше.

Занесе една по една кофите до стаята на Ян и напълни голямата дървена вана, която беше поставена пред камината. После сложи един чайник да заври на огъня в стаята му точно след като слънцето изгря. Пригответи се да излиза.

— Няма ли да останеш и да ми помогнеш да се съблека.

Още веднъж я заварваше така и влизаше в стаята си толкова тихо, че тя не беше го чула. Това съвсем разстрои вече опънатите ѝ нерви.

— Това и нищо друго.

Без да каже нищо, тя му помогна, като взе меча и ножа му. Докато ги слагаше на нощното шкафче до леглото, пръстите ѝ се задържаха на дръжката на сабята. Беше тежка и много дълга. Тя се върна да му помогне да свали кожената си туника. Усети как мирише на влажна пръст и на по-силната миризма от бойния му кон. Колин сложи туниката на стола. Чу го да влиза във ваната и се обърна към него.

— Нещо друго има ли, милорд?

— Измий ми гърба, девойче.

— Длъжна ли съм? — попита тя тихо и се учуди защо ли се страхуваше да го направи. Не беше нещо необичайно да се помага на мъж, докато се къпе. Беше го правила много пъти за гостите на баща си.

— Толкова ли много искам, Лин? Ще се държа прилично. Имаш честната ми дума.

Тя се приближи с колебание. Взе гъбата, която ѝ беше предложил, и започна да мие гърба му. Когато свърши, му върна гъбата.

В стаята беше топло, твърде топло.

— Изплакни ме.

Тя не знаеше дали това е заповед или въпрос.

— Това и сам можете да го направите.- След това недоволно добави: — Милорд.

Той само ѝ се усмихна.

— В такъв случай би ли била така добра да ми донесеш кърпа.

Ян се изправи и Колин веднага се извърна. Тя набързо взе една кърпа, а след това спря. Пред нея стоеше ножът. Тя го докосна с треперещи пръсти, които обгърнаха студената стомана.

— Забрави ли кърпата ми?

Тя отдръпна ръката си.

— Не, не — прошепна Колин, дълбоко развълнувана от внезапната му близост.

Колин почувства как влагата, която бе останала по него, се просмуква в роклята ѝ и охлажда нажежената ѝ кожа. Главата ѝ се замая и си помисли, че може да се изложи и да припадне.

Ян сложи ръце на раменете ѝ, а после ги плъзна надолу по ръцете ѝ и накрая преплете пръсти с нейните. Тя наистина гореше.

— Лин, остани с мен.

Гласът му беше толкова тих, че тя почти се зачуди дали собствените ѝ мисли не си измислят думите. Тя искаше той да продължи да я притиска в обятията си. Искаше... да го убие.

Противоположни мисли се блъскаха в съзнанието ѝ и я изтръгнаха от унеса ѝ. Обляха я вълни от срам, които я лишаха от топлотата, стремяща се към него. Хладно безразличие възцари в душата ѝ и тя се изтръгна от обятията му.

— Остави ме на мира, Ян Блекстоун.

Ян не я последва. Болеше го дълбоко вътре в сърцето и той си помисли, че повече никога няма да чувства. Не трябва да позволява на тази жена да го лиши от силата му. Опасността му беше позната, но той все пак не можеше да остави тази червенокоса девойка на мира. Това му беше напълно ясно.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Гъската беше само на една ръка разстояние и ядосано ѝ въртеше опашка. Колин се наведе напред, като внимаваше да не се движи прекалено бързо. Точно когато докосваше върха на едно перо, тя бързо заплува с висок грак — може би ѝ се присмиваше.

Тя се направи, че не я вижда, а после се хвърли по охраненото бяло тяло. Тя все още ѝ се изплъзваше сред облак перушина и мъх. Колин започна да я гони наоколо, приклякваше, постоянно се задъхваше. Като съдеше по перата, които се бяха залепили по роклята и косата ѝ, тя реши, че вече сигурно я е оскубала и с това си беше спестила усилието, в случай че изобщи я хване. И въпреки това, тя все още ѝ се изплъзваше.

Изнервена и уморена, Колин скочи за последен път и безцеремонно падна на задните си части, а гъската я гледаше с нещо, което тя беше убедена, че е присмех, в черните си очи. Тя изохка и покри очите си с ръце — вече не искаше да я вижда.

Гъската кълвеше ръцете ѝ, а после загриза една къдрица, която висеше около лицето ѝ. Колин надзърна през пръстите си, без да помръдне, за да не я подплаши. Гъската продължи да я разглежда и когато Колин си свали ръката, тя не побягна. Вместо това заграчи и още малко я покълва. Тя сложи ръката си върху гърба ѝ, а после здраво я хвана в ръце.

— Хванах те, мое красиво пернато приятелче.

На гъската като че ли не ѝ пукаше, защото с интерес разглеждаше дългата ѝ коса, която се спускаше по раменете ѝ на една много хлабава плитка. Тя тихичко си грачеше — струваше ѝ се направо нежно и приятелски.

Изведнъж очите на Колин се изпълниха със сълзи и тя се взря дълбоко в облите мънистени очи на птицата. Беше много хубавичка по свой си начин. Тя отри главичката си в брадичката на Колин. Сълзите закапаха и тя разбра, че е загубила.

Изведнъж зариде. Дали беше само заради гъската или за себе си, Колин всъщност не знаеше. Тя само плачеше. Пусна птицата и я прогони.

Гъската се върна и се сгуши в нея, както си седеше на земята.

Ян се беше подпрял на кухненската стена, но си замълча. Лин беше с гръб към него и той искаше да каже нещо, но не можеше да намери подходящите думи. Той не познаваше по-добросърдечен човек. Опитът ѝ да хване гъската беше смешен, но и тъжен. Той знаеше плановите на Моли за гъската. Тя беше съблазнявала клиентите с месеци с апетитната гозба, докато я угояваше за тенджерата. Той изведнъж загуби апетит за гъшата вечеря.

— Като че ли вече имаш нова приятелка.

Колин разпозна гласа на Ян и сърце не ѝ даде да вдигне поглед, а бузите ѝ поруменияха, когато си спомни за близостта им предишната нощ. Почувства се глупаво да седи в двора за пилци с някаква гъска в скута.

— Не смятам, че Моли ще е много доволна да научи, че вместо да заколя и оскубя гъската, аз се сприятелих с нея.

— Имаш добро сърце.

Тя вдигна поглед и се осмели да го погледне. Искрен беше и тя се почувства гузна. Как да убие този мъж, когато не можеше да убие дори една нищо и никаква гъска?

— О, Боже — промълви тя и затвори очи.

Ян коленичи до нея.

— Ще се погрижа Моли да си намери гъска. Две даже, за по-сигурно.

Тя се почувства още по-гузна и отново въздъхна.

— Е, добре, няма да е гъска. Ще изпратя прасе.

Тя се разсмя, като чу това. Безпокоеше се, че трябва да убие този човек, а той се безпокоеше, че тя не иска да яде гъска.

— Не — тя най-после го погледна, — не мога да моля да направите това.

— Не си ме молила — Ян се изправи и ѝ помогна да стане.

Тя прие, но съжали за това в мига, когато ръката му докосна нейната. Той беше топъл, а допирът му — нежен. Искаше ѝ се да го намрази, но това ѝ беше трудно.

— Ще ви платя за тях.

Тя бръкна в джоба на роклята си и извади монетите, които беше получавала като бакшиш.

Лицето на Ян доби странно изражение и тя не знаеше как да то тълкува.

— И през ум не ми е минавало да ми плащаш, Лин. Просто не искам да те виждам да плачеш отново.

Това още повече я обърка.

— Аз... — не знаеше какво да каже.

Ян взе едно перо от косата ѝ. Той с любопитство вдигна една дълга къдрица и започна да я навива около пръста си. Беше толкова мека, колкото си мислеше, че ще бъде. Искаше да види дали мирише на горски цветя, както миришеше Лин, но се въздържа. Видя, че и най-малкото движение я караше да изтръпва и да извъръща лице. Бузите и порумениях. Той копнееше да вкуси розовите устни, които така недоволено се цупеха.

— Много си красива, Лин.

— Благодаря, милорд.

— Може ли да ме наричаш Ян? Така повече ми харесва.

Тя най-после отново се обърна към него с широко отворени и тревожни очи. Той се учуди, че в тях вижда толкова тъга.

— Най-добре ще е да не го правя — прошепна Колин.

Ян разочаровано попита:

— И защо си мислиш така?

Колин не беше подготвена за такъв въпрос.

— Аз... аз не очаквам, че толкова ще се сближим, милорд.

— Но — Ян широко се усмихна, — аз си мислех, че можем да се опознаем по-добре. Много по-добре.

— И защо си го помислихте?

— Защото ти много ме привличаш.

Та си загриза долната устна, защото не ѝ харесваше насоката, в която беше тръгнал разговорът.

— Казаха ми — Колин внимателно си подбираше думите, — че в живота ви не е имало жена, откакто жена ви е починала.

— Така е — отговори Ян.

Тя го наблюдаваше изпод дългите си мигли.

— Защо аз, милорд?

Ян повдигна вежди, сякаш наистина не можеше да разбере защо тя не схваща причината.

— Не са ли те пожелавали мъже, Лин?

— Не — отговори тя тихо и искрено. Единствените мъже в живота ѝ бяха семейството ѝ, синът ѝ и отец Макклауд. Никой не беше идвал да я ухажва. Баща ѝ беше прекалено зает с омразата и гнева си, а фактът, че Колин би могла да копнее за съпружеска любов, беше извън обсега на вражди и дуели. Самата тя почти не беше мислила за това, защото в душата ѝ цареше само скръб през последните години. Освен това, тя имаше Андрю. Колин нямаше нужда от почти нищо друго през последните години.

— Направо ми е трудно да го повярвам — Ян вдигна брадичката ѝ, за да погледне в прекрасните ѝ зелени очи, толкова бистри и ярки, че той онемя от възхита. — За жени, красиви като теб, си заслужава човек да умре.

Колин почувства как сърцето ѝ болезнено се сви. Отново си помисли за иронията на всичко това — Ян наистина можеше да умре заради любовта ѝ.

Ян се наведе и устните му докоснаха нейните с неопишуема нежност, с неопишуемо блаженство. Той отстъпи крачка назад и ниско се поклони с подчертана галантност.

— С нетърпение ще очаквам утре вечер. Моля те, обнадежди ме, дори съвсем малко, че ще запазиш един танц за мен.

Колин не се сдържа и се усмихна на палячовщините му.

— Може би, милорд, може би.

— Твоята усмивка е моята награда — промълви Ян, а после се обърна и излезе.

Малко по-късно тя чу Моли да кудкудяка, докато той минава през кухнята и излиза от кръчмата. Внушителната ѝ фигура запълни вратата.

— Какво е това, девойче? Да не би лорд Блекстоун да е полудял? Той ми дава два шопара за тая гъска. Каза, че не бива да я готвя.

— Да — Колин почувства как осъдената на смърт птица я кълве по краката и си грачи мелодично. — Не можах да убия гъската.

Селото беше пълно с хора по случай жътварските празненства, които всички обичаха. Нощният въздух беше мразовит, но всички се

топлеха с танци и смях. Пред кръчмата гореше голям огън и хората постоянно влизаха и излизаха с чаши бира и вино. Всички носеха храна и ядяха колкото можеха, а двата шопара на Ян станаха четири. Той дори беше завел Колин в Стоунхейвън, за да му помогне да напълни каруцата от собственото си мазе за случая. Тя работеше от рано тази сутрин и сега вече чувстваше как умората я е налегнала, но радостта наоколо я заразяваше.

Ейнсли Блекстоун беше само на метър-два разстояние и Колин я изучаваше. Беше грациозна жена, на която времето не бе успяло да повлияе. Косата ѝ беше гарвановочерна, а кожата — снежнобяла. Беше красива. Очите ѝ бяха кадифенокафяви, тук-там изпъстрени със златно. Колин разбра от кого Ян бе наследил наситения цвят на очите си — тези на майка му бяха досущ неговите. Всичките ѝ движения, маниери, усмивката ѝ бяха нежни и изпълнени с обич. Колин разбра, че би могла да обикне тази жена.

— Много е хубава — каза Ейнсли, като се приближи до Колин и докосна малките цветчета, преплетени в косата ѝ.

— Благодаря — Колин отвърна на усмивката ѝ. — Лесли ми я направи. Никога не съм могла да сплитам косата си.

— Ти си много различна от Лесли.

Колин не беше сигурна дали това е въпрос или не. Усети, че Ейнсли не очакваше отговор.

— И все пак, ти си ѝ приятелка. Мнозина не биха могли да се сприятелят с нея — каза Ейнсли.

— Ние всички сме грешни, лейди Блекстоун.

— Да — в погледа на Ейнсли се появи тъга. — Господ прощава греховете ни... Само ако сами можем да си ги опростим.

— Понякога не е толкова лесно.

— Мисля, че ми обеща танц.

Колин нервно поглеждаше ту Ян, ту майка му. На Ейнсли това ѝ изглеждаше забавно и в погледа ѝ нямаше следа от тъга.

— Не съм обещавала подобно нещо.

— Виждам, че приятелката ти не те е изоставила — Ян посочи гъската, която си почиваше в краката на Колин. — Тя ми е свидетел, че ти наистина ми обеща танц.

Колин почувства, че се изчервява, а упорството му беше и дразнещо, и вълнуващо едновременно.

— Ако кажа не, ще ме оставите ли на мира?

— Разбира се, че не.

— Тогава да танцуваме, милорд.

Тя се обърна към майка му:

— Моля ви, извинете ме, лейди Блекстоун, докато усмиря сина ви.

Колин подаде ръка на Ян и му позволи да я заведе сред тълпата, която танцуваше. Гъската ги последва, а гракът ѝ се сля с музиката и смеха. Беше в краката им и имаше опасност някой да я настъпи. Колин се опита да я прогони, но тя си остана наблизо. Ян се засмя и вдигна гъската и те свършиха танца с птицата, пъхната на сигурно място под мишницата му.

Музиката спря. Останала без дъх, Колин си взе гъската и учтиво кимна.

— Благодаря, милорд.

Тя се върна на мястото, където стоеше преди.

Ян я последва.

— Благодаря, милорд — Ян я изимитира, подразнен от резервираността ѝ. Той сграбчи свободната ѝ ръка и я задърпа подире си, докато не се скриха от поглед. Той спря и се завъртя така ненадейно, че тя налетя право в него.

— Извинете — промълви Колин, объркана от внезапното му избухване.

Въпреки че се опита да се освободи от прегръдката му, той не ѝ пускаше ръката. Здравео я държеше.

— Моля ви, пуснете ме да си ида.

Той не ѝ обърна внимание.

Изведнъж Колин изпита безпокойство. Той изглеждаше толкова тъмен, толкова зловещ. Вече не се усмихваше и не я закачаше.

— Най-добре е да се връщам.

Той нищо не каза.

— Какво искате от мен? — попита тя плахо.

— Целувка — прошепна той с плътен и дрезгав глас. — Единственото нещо, което искам, е целувка.

Тя се замисли за това и се зачуди дали не я лъже. Ако го целунеше, какво от това? Щеше ли да очаква още? Тя искаше ли да

даде повече? Колин отвърна поглед и ѝ стана неудобно от собствените ѝ мисли. Тя сложи гъската на земята и се обърна към Ян.

— Една целувка — това ли е всичко?

— Една целувка.

Тя застана на пръсти, но разбра, че е много висок, за да го достигне. Той не помръдна да се наведе. Колин се огледа, забеляза един дънер, хвана Ян за ръка и го заведе там. Тя се качи на дънера и се загледа в златните очи на Ян, които я притегляха с нежността си. Тя набра кураж.

Колин никога не бе целувала мъж. Нито един мъж, който открито да я желае. Тя почувства как стомахът ѝ се свива и подскача. Облиза устни, за да ги навлажни. Беше горещо, твърде горещо. Даже нощният хлад не можеше да охлади огъня в душата ѝ.

Ясно очертаната му челюст, дори недоловимата сянка на брадата му — всичко това беше пред очите ѝ. Тя видя очертанието на устните му, почти невидимите гънки на мястото, където трапчинките му се забелязваха понякога. Искаше да ги докосне, усети, че го прави. Ян не помръдна пред изпитателния ѝ поглед. Само недоловимото потрепване на челюстта му показваше, че знае, че тя е там. Черни мигли обрамчваха очите му — очи с цвят на разтопено злато.

Една целувка. Само това искаше, Колин се приготви. Тя наклони глава и го целуна. Когато се отдръпна, ръцете му се обвиха около нея, придърпаха я по-близо и я обградиха в обръч от мускули. Тя не можеше да избяга.

Езикът му се промуши и разтвори устните ѝ. Връхчето му си играеше с нейното и я караше да потръпва. Огънят в нея лумна и изгори тялото и съзнанието ѝ. Беше загубена.

Ян дълго пи от целувката ѝ като човек, който умира от жажда. Мекото ѝ тяло беше плътно прилепнало до неговото. У него се породиха желания като гигант, пробуден след дълъг сън. Първоначално бавно и унесено, а после силно и настоятелно. Той се отдръпна, стреснат от собствената си страст.

— Благодаря, миледи — гласът на Ян се откъсна от силното му влечение към нея. — Сега трябва да тръгвам, защото иначе ще ми е нужно повече от целувка.

След това изчезна и остави Колин да стои на дънера, смутена и объркана.

— Миледи нуждае ли се от помощ да слезе?

Стресната, Колин се огледа, за да види човека, който беше казал това. Джефри излезе от нощните сенки.

— Не — тя смутено слезе. — Ти винаги ли се спотайваш в сенките?

Тя чу как той се смееше.

— Само когато има хора, които искат да убият Ян.

— Има ли много такива хора?

Джефри поклати глава.

— Не. Повечето врагове на Ян са мъртви.

За щастие Джефри не можеше да види реакцията на Колин в тъмното.

— Тогава защо още го пазиш?

— Не всички са мъртви — той пак се засмя. — Това правя аз, девойче. Друг живот не познавам.

Любопитството ѝ не издържа.

— Би ли убил човек заради Ян?

Той изглеждаше изумен, като че ли това беше глупав въпрос.

— Разбира се, Лин. Бих убил човек заради него и бих умрял заради него.

— Ти си много верен приятел, Джеф. Как те е намерил лорд Блекстоун?

— Много въпроси задаваш — каза той и по лицето му се изписа неудобство.

Колин никога не беше виждала Джефри да е сериозен, на устата му винаги имаше закачлива усмивка, винаги се смееше. Това я накара да се надява, че ще каже още нещо.

— Ян ми спаси живота, когато бях млад. Той ми върна живота. След това ми осигури живот. Да бдя над него е нищо в сравнение с всичко това, което той ми е давал през всичките тези години.

— А какво е това?

— Неговото приятелство.

Колин замълча за миг, а после пак му подхвърли един въпрос.

— Мислиш ли, че аз бих сторила зло на Ян?

Смяната на темата очевидно обърка Джефри.

— Какво?

— Ти бдеше над Ян Блекстоун, когато той беше с мен. Мислиш ли, че ще се опитам да го убия?

Това беше опасен въпрос. Колин го знаеше, но не можа да се въздържи да не го зададе.

— Да — усмихна се той. — Всички жени са подозрителни. Жените могат да убият един мъж без оръжие. — Аз подозирам, че ти ще разбиеш сърцето на Ян, Лин.

Колин се ядоса.

— Ти ми се подиграваш, Джеф.

Тя се обърна да се връща в кръчмата.

— Не, девойче — извика след нея Джеф. — Съвсем сериозно говоря.

Колин се почувства уморена. Време беше да се промъкне до таванската си стая и да получи малко от толкова необходимия ѝ сън. Тя влезе в кръчмата, която беше изпълнена с хора, които още ядяха, още пиеха. Може би нямаше да заспи скоро. Тя си проправи път сред тълпата до стълбите.

— Хей, девойче.

Някой я сграбчи за ръката и я спря. Тя се обърна да види кой я беше заговорил. Това беше един мъж, който беше виждала само няколко пъти в кръчмата, обикновено доста пиян. Тази вечер не беше изключение. Беше мръсен. Колин се опита да изскубне ръката си, но той упорито я държеше и ѝ причиняваше болка.

— Моля те, пусни ме — каза тя много по-учтиво, Отколкото ѝ се искаше.

— Видях, че отиваш с Блекстоун в тъмното. К'во ще ка'еш и на мен да дадеш малко от т'ва, което даваш на него?

Дъхът му миришеше лошо и Колин си помисли, че може да ѝ се повдигне само при мисълта за целувка с подобен човек.

— Уморена съм. Пусни ме да си ходя.

— Я виж сега, девойче — изфъфли той, но се сепна, когато една огромна сянка падна върху него.

— Какво искаш от дамата?

И тонът, и погледът на Ян бяха еднакво сурови. Мъжът не издържа пред тях.

— Нищо, милорд. Нищо не исках от дамата.

— Тогава иди да пийнеш още едно и я остави на мира.

Думите му не оставяха място за възражения, а и човекът не беше склонен да възразява. Той се шмугна в тълпата, която ги заобикаляше. Ян се обърна към Колин.

— Безобиден е, Лин. Само дето си пийва повечко.

— Предполагам — каза тя, но не беше много убедена.

Черните му вежди се сбърчиха.

— Да не те е изплашил?

— Не — тя нямаше да си признае и да беше я изплашил. — Той е просто един безобиден пияница.

— Да си лягаш ли отиваш?

Колин го изгледа подозрително.

— Да, много съм уморена.

— Ще те изпратя до горе в такъв случай — каза той делово.

Тя не се възпротиви. Беше много уморена и дори не ѝ се говореше вече. Тя се спря в началото на стълбата, която водеше до тавана, и се обърна към Ян.

— Лека нощ, лорд Блекстоун.

Ян я изгледа отгоре, а в очите му се четеше всичко. Единственото нещо, което каза обаче, беше:

— Най-добре си вземи стълбата горе, за да не те безпокои някой случайно.

Колин не можа да разбере дали това беше предназначено за пияниците или за него самия.

— Ами Лесли?

— Лесли дълго време няма да я има след такъв празник. Вземи стълбата горе.

След като реши, че така ще е най-добре, тя се изкачи по стълбата, а той ѝ помогна да я вдигне горе. Тя се загледа в него от горе, а главата му не беше много далече от входа за тавана. Не знаеше какво да каже.

— Лека нощ, Лин.

Той се обърна и си тръгна. Колин се приближи да сламения си дюшек и ѝ се прииска да си е у дома в собственото си голямо и удобно легло и Андрю да се гуши до нея. Цели пет седмици вече беше далече от дома си. Андрю ужасно ѝ липсваше. Време беше вече да приключва с това и да си върви вкъщи. След като взе това решение, Колин заспа.

* * *

Меките влажни устни на Ян намериха нейните. Целувката му беше като огън, а топлината му премина през нея от глава до пети. Помисли си, че ще умре от копнеж. Изведнъж лицето му се сгърчи от болка. Тя погледна ръката си и видя, че държи неговия нож, а от върха му капе кръв. Когато отново го погледна, той беше дълбоко долу в един гроб, а пръстта се спускаше да го покрие. Тя започна да пищи и да гребе пръстта, която застрашаваше да го погълне. Златните му очи се отвориха и я погледнаха обвинително.

* * *

Колин рязко се събуди и затисна уста с ръце, за да не се чуят писъците ѝ. Пот се стичаше между гърдите ѝ и тя се задъхваше, а въздухът ѝ се струваше разреден. Горещи сълзи се стичаха от очите ѝ и тя ридаеше неудържимо.

— Мили Боже — изохка тя, отвратена от собствения си сън.

Какво щеше да прави? Трябваше да убие точно този мъж, когото желаше — точно този мъж, в когото започваше да се влюбва. Сърцето я болеше от болка и копнеж, а в същото време съзнанието ѝ я обвиняваше в нелоялност, в предателство към семейството и клана.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Колин недоверчиво се взря в Ян, когато той се качи на коня си и я погледна оттам. Изглеждаше толкова сериозен.

— Имам работа да върша, лорд Блекстоун. Не мога да дойда да яздя с вас.

Тя се надяваше, че с това ще се приключи тази работа. Той обаче нямаше вид на човек, който лесно се предава.

— Говорих с Моли. Тя каза, че вчера много си работила по подготовката за фестивала. Този следобед ти дава почивка.

— Не мога.

— А защо? — попита той и слезе от коня, за да застане до нея.

Тя закри очи е ръце от слънцето и го погледна. Той се усмихваше. Не можеше да устои на трапчинките му.

— Аз... — не можеше да измисли друго оправдание.

— В такъв случай всичко е уредено.

Той я хвана за ръка, заведе я до седлото, а после я повдигна.

— Трябва да си взема шала — Колин посочи кръчмата.

— Аз ще те топля, Лин.

Тя вече съжаляваше за това, особено след като той се качили и се настани на седлото и здраво я обгърна е ръце. Той беше прекалено близко и тя не можеше да се измъкне. Сигурна беше, че такъв му е бил планът.

— Къде отиваме?

Ян пришпори коня си в лек галон.

— Мислех да ти покажа малко околностите.

— Да ми покажете земята си ли искате да кажете?

Тя се засмя и вече й беше по-леко на душата като си мислеше за почивката след толкова работа.

— Да — усмихна се той и се показаха трапчинките му. — Да се похваля.

Така беше. Ян искаше да й покаже дома си, работата си. Да я запознае с това, което беше важно за него, да я запознае с хората, които

бяха част от живота му.

Колин трябваше да признае, че той се държи като джентълмен и нито веднъж не се беше възползвал от близостта им. Тя се отпусна и истински се наслаждаваше на красивата природа. Земята на Блекстоун се простираше надалеч, като се редуваха гъсти гори и планини, пусти земи и великолепни морски канари. Земята на клана Макгрегър беше във вътрешността на страната, недалеч от морето. И все пак, Колин никога не беше виждала това море. Всеки миг, всяко ново преживяване беше наслада. Тя не си спомняше кога за последен път ѝ беше толкова хубаво. Сега си позволи да не мисли за нищо и грижите ѝ се изпариха със слънчевите лъчи.

Ян беше оставил любимото си място, което беше по-нагоре в планината, обърнато към земите му, за най-накрая. Когато стигнаха там, Ян скочи от коня си, а после помогна на Лин да слезе. Без да каже дума, хвана Лин за ръка и я заведе до мястото, където беше прекарал много часове сам, а зашеметяващата гледка спираше дъха му всеки път, когато я погледнеше. Той внимателно я наблюдаваше да види как ще реагира и не беше разочарован.

— Прекрасно е, лорд Блекстоун.

Тя почувства напрежението, което го обзе, и разбра, че го дразни, като не се съгласява да го нарича Ян.

— Баща ми беше английски поданик, но той казваше, че нищо не може да се сравни с шотландските планини. Наистина са великолепни.

— Искало ли ви се е някога да живеете в Англия?

Той поклати глава.

— Ходих на училище в Англия — това е единственото нещо, което искам да видя от нея.

Изведнъж Колин се натъжи, когато видя обработваемите земи, подредени нивички, готови за зимния сняг и една бавно криволичеща рекичка, която минаваше между тях. Тя видя горски поляни, сгущени сред гъстите дървета, полянки, където беше сигурна, че цели стада добитък и овце ще пасат през лятото. Замъкът Стоунхейвън се издигаше като ангел-пазител на края на селото с подчертаното присъствие на неговия лорд и господар. Дори и в разцвета си, земята на Макгрегър никога не беше била така тучна и плодородна.

— Всичко е така добре поддържано. Наистина блестящо се справяте със земите си.

— Не си струва да занемариш нещата. Баща ми е работил здраво, за да процъфтят тези земи. Голям глупак ще съм, ако позволя всичко да отиде на вятъра заради невежество или недоглеждане.

— Помислих си, че сигурно не вършите много работа — тя се опита да се усмихне. — Толкова време прекарвате в кръчмата.

Той се усмихна, като чу това.

— Да, напоследък съм се захласнал по едно момиче. Заради нея работата ми не спори.

— Не трябва. Не си заслужава да прахосвате времето си в кръчмата.

Ян погледна Лин и се зачуди защо тя така ревностно се опитваше да го обезкуражи. Той знаеше, че тя го желае — личеше й от време на време.

— Защо все ми се противопоставяш? Защо не можеш просто...

Колин сложи пръст на устните му, за да го спре, а по лицето й личеше болка.

— Не говорете така, милорд.

Той стисна ръката й и целуна дланта й.

— Ти си най-странното момиче, което познавам.

— Не ме познавате — прошепна тя. — Не знаете коя съм и откъде идвам. Нищо не знаете за мен.

— Точно това искам — да знам коя си и откъде идваш.

Тя издърпа ръката си и се обърна на другата страна.

— Защо просто не ме оставите на мира?

Ян беше обзет от отчаяние. Той искаше да я накара да го погледне. Да я целуне и да разсее съмненията й но не го направи.

— Караш ме да изпитвам нещо, което си мислех, че не бих могъл да изпитам отново. Толкова ли, е лошо това, Лин? Толкова ли е ужасно да искам и ти да изпитваш някакви чувства към мен?

— Не мога да изпитам нищо към вас.

Очите й се замъглиха от сълзи! Тя не можеше да изпитва желание към него. Не можеше да го обича!

Този път той наистина я накара да се обърне и да го погледне.

— Не вярвам на това, което казват прекрасните ти устни. Ти наистина изпитваш нещо. Виждам го.

— Не... — тя се опита да му го каже в очите. — Аз...

Не можеше. Много я беше срам. Беше предала баща си, клана си. Андрю, самата себе си. Не можеше да сдържи сълзите си.

Ян я взе в обятията си и я успокои.

— Не плачи, девойче. Не исках да те разплаквам.

Изглеждаше толкова обезнадежден и така отчаян, докато тя плачеше. Това беше нещо, на което не би си помислила, че е способен един мъж със свиреп вид като него. Нежността му я разстрои още повече.

— Моля те, заведи ме вкъщи.

Това нещо последното нещо, което му се искаше да направи, но той се съгласи.

Яздиха без да си промълвят.

— Къде са отишли всички тази вечер? — попита Колин, като се огледа и видя празните маси, докато метеше пода.

Лесли посочи, като кимна с глава.

— В конюшните. Организаторът на боевете с кучета дойде днес в селото и сега изпробват късмета си. Дочух, че Самюъл ще пуска кучето си.

Колин спря ужасено.

— Организаторът на боевете с кучета?

— Да, ще се върнат веднага щом се излъчи победител.

— Това е жестоко — промълви Колин и й се стори ужасно хората да залагат пари на такова нещо.

— Аз ходих веднъж — Лесли се спря, за да си спомни как е било. — Достатъчно ми беше. Ужасно беше направо.

Колин отиде до вратата и я отвори. Чу крясъците, а после и кучетата. Изведнъж едно от тях нададе тих вой. Стори й се, че умира. Като по-скоро реагираше, отколкото мислеше, Колин тръгна по посока на шума, здраво стиснала метлата си.

Конюшните бяха полумрачни и от една греда висеше фенер. Усети силната миризма на дим, бира и прекалено много хора, но тя се промъкна сред гората от гърбове. Изненадани от нейното присъствие, мнозина я пускаха да мине и отстъпваха настрани, когато тя им размахаше метлата. Тя си проправи път до средата на кръга от мъже.

Гледката беше ужасна. По-едрото куче беше захапало другото за шията, но никой от присъстващите не обръщаше внимание на жалния

му лай. Имаше кръв навсякъде. Колин пристъпи напред.

— Махни го — тя изкрещя на Самюъл, но той не ѝ обърна внимание, развълнуван от предстоящата победа.

— Казах — тя вече пицеше и това привлече погледа му, — махни го.

— Хайде де, Лин. Откъде накъде ще правя това? — той я изгледа, като че ли беше луда.

— Махни го веднага или така ще го прасна по главата, че ще ме помни — тя вдигна метлата и се приготви да действа.

— Но той печели, девойче — изплака той.

Тя не отстъпи.

Когато той не помръдна да разтърве кучетата, Колин пристъпи напред с насочена метла. Тя удари по-голямото куче по главата и му привлече цялото внимание. То заканително ѝ изръмжа.

— Махни го, Самюъл!

Най-накрая Самюъл излезе напред и сграбчи кучето си. Той го издърпа и поклати глава.

— Сума ти пари щях да спечеля.

Колин бръкна в джоба си и извади парите от бакшишите.

— Ето, вземи.

Беше вбесена. Знаеше, че личи по гласа ѝ, по движенията, по погледа. Когато той се поколеба, тя се нахвърли върху него.

— Вземи си проклетите пари, Самюъл — тя му ги напъха насила в ръката, без да обръща внимание на ръмженето на кучето му. — А сега си върви вкъщи, преди да си ги изпил всичките.

Кучето излая по нея, тя се обърна и точно замахна с метлата. Раздърпаната слама за втори път удари кучето.

— Я да млъкваш.

После се обърна към насъбралите се мъже:

— Вие всичките трябва да се засрамите!

Кучето най-после затвори уста и седна. Мъжете започнаха да се разотиват.

Един мъж пристъпи напред.

— Ти пък коя си, по дяволите?

Колин не трепна пред гнева му. Тя посочи към по-малкото куче.

— Ти сигурно си мъжът, който е донесъл горкото животно тук, за да се бие.

— Да — каза той присмехулно. — Той си е мое куче.

— Вече не е — каза тя толкова сериозно, че той направо се стъписа.

— К'во каза?

— Много добре ме чу — Колин вече беше излязла от кожата си. Не можеше да понася този мъж. Тя коленичи до кучето. — То бере душа и аз ще го взема.

— Как ли пък не — изрева той и я сграбчи за ръката.

Той я развъртя наоколо, но тя му подпря метлата под брадичката и заблъска по зъбите, които му бяха останали.

— Не се опитвай да ме спреш. Ще взема това куче.

Той беше глух пред заплахата й.

— Ти си фурия девойче, признавам си го. Но няма да ми вземеш кучето.

— Ако дамата казва, че иска кучето, тогава може да го вземе.

Вниманието на човека се пренасочи към Ян, който стоеше само на няколко крачки, а до него беше Джефри.

— Нищо няма да изкараш от едно мъртво куче. Дай й го.

Мъжът като че ли преценяваше ситуацията и накрая отстъпи.

— Така и така бере душа — каза той и си тръгна.

— Нямах нужда от вашата помощ — Колин каза на Ян.

Той я погледна и са зачуди дали беше с всичкия си. Да направи това, което направи, беше лудост. А после има наглостта да му се изправи и заяви, че нямала нужда от помощта му.

— Да не си си загубила ума, Лин?

— Не, и ще ви бъда много благодарна, ако просто не ми се бъркате в работите. Справях се чудесно и без вас.

Тя се наведе и се опита да вдигне кучето, но то беше прекалено голямо. Въпреки това, тя нямаше да моли Ян за помощ.

Ян с мъка се сдържаше да не се разсмее. Той се приближи и леко я измести настрана.

— Аз ще го заведа до тая купа сено — той посочи точното място в плевнята. — Иди да донесеш малко гореща вода и малко бинт от Моли.

Този път Колин не възрази. Тя изтича да направи това, което й беше казано. Ян занесе животното до ъгъла и го сложи върху меката слама. Той се наведе да види раните на кучето. То силно кървеше.

Колин се върна с водата и парцал и седна на пръстения под до него. Тя внимателно почисти пръстта и кръвта. Кучето вдигна глава да я погледне и тя тихо му заговори.

— Ще се оправяш, момченце. Аз ще се грижа за тебе.

Животното като че ли разбра думите ѝ и в погледа му пролича доверието. Тя продължи работата си.

Ян внимателно наблюдаваше Лин и помагаше, когато го помолеше. Нито един от тях не проговори, освен когато се налагаше. Когато направи всичко, което беше по силите ѝ, Лин се облегна на една от яслите с главата на кучето на скут и с обич започна да го гали.

Нощта почти беше свършила, но Колин продължаваше бдението си — не искаше да остави горкото животно само. С ръката си усещаше неравномерното му дишане, а всеки хрип беше усилие. То вдигна глава.

— Шшш, не мърдай, момченце. Ще се убиеш. Кучето я погледна с мрачен поглед, изпълнен с болка.

Колин се разгневи на начина, по който го беше гледал господарят му. То нежно заблiza ръката ѝ.

— Ти като че ли спечели още един приятел, Лин — Ян седна срещу нея. — Насъбрала си цяла менажерия. Кръчмата никога няма да си остане същата.

Колин избърса сълзите, които бяха напълнили очите ѝ. Като че ли напоследък единственото нещо, което правеше, беше да плаче.

— Няма защо да се тревожите за него — тъжно каза тя. — Кучето е мъртво.

— Съжалявам, девойче. Направи всичко възможно, за да го спасиш.

Тя вдигна глава и погледна Ян, в чиито очи видя съчувствие.

— Искам да го погребя. Може би до поточето сред дърветата.

Ян не каза нищо повече. Той стана и отиде на мястото, където висяха някакви инструменти. Грабна лопатата и излезе.

Колин продължи да държи кучето, а ръката ѝ още го галеше.

Когато Ян се върна, той вдигна кучето от ръцете ѝ. Тя го последва навън. Слънцето вече се показваше — розово петънце на черния фон на небето. Мястото, което Ян беше избрал, беше красиво и Колин се трогна от вниманието му. Дали беше заради нея или

животното, не знаеше, а и не я интересуваеше. Единственото нещо, което беше от значение, беше, че кучето ще почива в мир до брега, над него щяха да бдят високи брези.

Ян нежно сложи животното в гроба, който беше изкопал, а после го зарови. Лин придърпа шала още по-плътно около себе си, защото ѝ стана студено от мразовитата есенна утрин. Ян свърши работата си и отиде да застане до нея.

Тя се обърна към него.

— Благодаря ти, Ян.

Ян видя как тя се връща в кръчмата, доволен, че го е нарекла Ян. Знаеше, че за него значи повече, отколкото трябва. И все пак, той не се съдържа да се зачуди дали нямаше да бъде краткотрайно, дали следващия път, когато го видеше, няма да му каже пак „милорд“. Той бавно се върна в конюшната.

— Изглеждаш доста доволен за човек, който е стоял буден цяла нощ с някакъв помияр.

Ян мина покрай Джефри, който небрежно се беше облегал на вратата на хамбара, и върна лопатата на мястото ѝ на кукичката.

— Да — усмихна се Ян. — Мисля, че тази жена ми е взела акъла. Джефри се засмя.

— За това и съмнение няма.

Ян потупа приятеля си по гърба.

— Време е да си ходим въщи, приятелю.

Джефри изгледа Ян с ококорени от учудване очи, а устата му грейна в широка усмивка.

— Ти наистина си си загубил ума, Ян.

— Да — Ян се засмя силно и продължително и Джефри се присъедини към веселието му, а дружният им смях отекна в конюшната на кръчмата.

Ян дойде на себе си, но в очите му още играеше едно весело пламъче.

— Тази дребна женичка ме кара да мисля и върша странни неща. Безпомощен съм пред самия себе си, дори и това да означава, че ще ми се присмееш, приятелю.

— Хубаво е, че те виждам да се смееш. Ще направя всичко възможно да се въздържа да не ти се изсмея. — Джефри се провали почти веднага, неспособен да овладее смеха си. Само като си

представеше как Ян държи помияра, той се заливаше от смях. — Мислиш ли, че ще успея?

Ян остави кучето на пръстения под, а то не откъсваше поглед от него и се чудеше как да му угоди.

— Подскачай — Ян заповяда на животното и то веднага се подчини, като заподскача през глава до вратата.

— Ти си потаен човек, Ян Блекстоун. Не знаех, че си такъв.

— Просто искам отново да видя усмивка на лицето на Лин — Ян си спомни за няколко пъти, когато тя се беше усмихвала наистина щастливо. — Голям глупак съм, но напоследък това изобщо не ме интересува.

— Просто си спомни това, когато тя ти разбие сърцето, приятелю. — Джефри пак се засмя и праметна ръка на рамото на Ян. — Изумително е колко къса става паметта ни, когато изглупеем заради жена. Бог да ни е на помощ да не преставаме да обичаме хубавите девойки — Бог да ни е на помощ и те да не спрат да ни обичат.

Предупреждението на Джефри накара нежеланите скрити спомени на Ян да излязат на повърхността, но те не помрачиха доброто му настроение.

— Постой тук с кучето, докато намеря Лин.

— Твърдо си решил да ме забъркаш в кроежите си Джефри се престори, че се отвращава. — Да, отивай да доведеш девойчето. Непременно трябва да го видя.

Ян излезе от тъмната конюшня, но и навън все още му миришеше на сено и коне. През мрачното облачно небе от време на време се показваше слънцето и не можеше да реши дали да грее или не. Ян влезе в кръчмата, като си мислеше какво се кани да направи. Той все още не можеше да повярва, че е готов на всичко това само за една усмивка.

Очите му мигновено откриха Лин, привлечени повече по интуиция, отколкото от това, което виждаше. Удиви се колко красива беше, облечена само в проста вълнена пола и блуза без никакви дрънкулки, които да намаляват хубостта ѝ.

Колин чу, че вратата се отваря, по внезапно влезлия студен въздух тя позна, че някой е влязъл, а по непознатия трепет в душата си разбра, че това беше Ян. Тя раздаде чашите, които носеше, и се опита

да се успокои, преди да му даде да разбере, че знае, че е там. Той не ѝ даде много време, за да изпълни трудната си задача.

— Лин.

Гласът му беше тих и вълнуващ. Но той бледнееше в сравнение с това, което предизвика в душата ѝ златният му поглед, когато се обърна да го погледне.

— Добро утро, лорд Блекстоун.

Тя видя как окото му неуловимо потрепна от разочарованието, но въпреки това той широко ѝ се усмихна и трапчинките му се показаха.

— Добро утро, Лин — той се приближи. — Искам да те помоля за една услуга.

Изражението на Ян беше толкова сериозно, че тя не можа да му откаже.

— От какво се нуждаете?

Той я хвана за ръка и я заведе до вратата.

— Намерих едно куче, докато яздех тази сутрин. Като че ли е ранено.

Очите ѝ веднага се напълниха със сълзи, а старата ѝ мъка се сля е новата. Вече беше изминала цяла седмица, но тя все още не можеше да се въздържи да не заплаче, когато си помислеше за жестокостта, която беше понесло кучето, което тя се беше опитала да спаси.

— Горкичкото — прошепна Колин и избърса една избягала сълза преди Ян да успее да я види. — Къде е?

— В конюшната. Можеш ли да го прегледаш?

— Разбира се.

Колин си развърза престилката и я сложи на масата наблизо. Тя се обърна да потърси Моли и я откри на вратата на кухнята, откъдето ѝ махаше да върви. Ян я хвана за ръка и отиде с нея до конюшната. Приятно беше, че я беше хванал за ръката, въпреки че не беше нужно.

Отне ѝ малко време очите ѝ да привикнат е тъмнината. После тя видя кучето, което лежеше на осеяния със слама под. То вдигна глава, когато тя се приближи, и вдигна прах като развъртя от радост завитата си опашка, а очите му бяха големи и топли. Тъмната му и сплъстена козина стърчеше във всички посоки и то изглеждаше много миловидно. Колин веднага се влюби в него. — Какво му е? — попита тя и се обърна към Ян.

Чак сега тя забеляза Джефри да стои плътно зад него, а по лицето му грееше странна усмивка. Тя започна да подозира нещо.

— Доста лошо накуцва.

Колин се отдръпна на няколко крачки.

— Хайде, момчето ми — нежно го придумваше да стане и да тръгне Колин.

— Тръгвай — подкани го Ян, а после спря, когато Лин го изгледа любопитно. — Виж — посочи той. — Накуцва.

Кучето с мъка се приближи до Лин, а едното му краче беше вдигнато във въздуха и то подскачаше на три крака. Тя се наведе и го гушна. После внимателно го прегледа.

— Крачето не го боли, когато го пипам.

— Сигурно нещо не му е наред. Накуцва доста зле — отбеляза Джефри.

Ян усети, че той прекалено много се забавлява и му хвърли един предупредителен поглед.

— Е — Лин се изправи, а по лицето ѝ ясно личеше колко е учудена. — Не знам какво може да му е.

— Може би просто има нужда от малко любов — каза Ян.

Погледът му я задушаваше, а неговата топлина се предаде и на нея.

— Не бих могла...

Тя спря, когато видя разочарованието, което се изписа по лицето на Ян.

— Аз вече си имам гъска, за която да се грижа. Как бих могла да се грижа и за куче?

Ян се приближи прекалено близко и Колин се почувства неудобно. Тя се опита да отстъпи, но усети, че е заобиколена и от Джефри, който се беше приближил зад нея.

Ян я хвана за ръка.

— Той има нужда от помощта ти, Лин.

Тя беше притисната, без да може да избяга, но това беше една приятна дилема. Ян изглеждаше прекалено сериозен, а Джефри... прекалено весел. Колин се усмихна.

— Вие двамата сте скроили нещо. Усещам го интуитивно.

Устните на Ян потрепнаха, когато се опита да се въздържи и да не се усмихне, и Колин разбра, че е била права. Тя пак погледна

кучето, което все още лежеше там, където го беше оставила, а после го извика.

— Ела тук, момчето ми.

Преди Ян да може да каже нещо, тя сложи пръст на устните му, за да го спре. Те всички наблюдаваха как кучето се втурва към нея и изведнъж е престанало да накуцва. То заподскача във въздуха, залая и неудържимо се развъртя без следа от накуцване или болест.

— Виж — заяви Ян с тон, в който личеше пресиленият му ентузиазъм. — Вече е по-добре.

Колин се опита да си сподави смеха в желанието си да накара Ян да пострада малко заради това, че я беше подразнил. Тя не успя, тъй като малкото кученце правеше всичко възможно, за да ѝ привлече вниманието, и се разсмя от все сърце. То направо беше възхитително. Тя щастливо го гушна.

— Вие двамата сте ужасни — тя им се скара безуспешно.

— Казах ти, че няма да се хване — Джефри перна Ян по главата, както правеше, откакто бяха момчета. Тъй като не искаше да понесе вината за несериозното поведение на Ян, Джефри възрази:

— Аз нямам нищо общо с това, Лин. Него трябва да обвиниш, ако искаш.

— Какъв приятел си — Лин го подразни на свой ред. — Винаги ли бягаш при най-малкия признак за беда.

На Джефри му харесваше тази страна от характера на Лин и също му се искаше да могат да я виждат повече в такава светлина.

— Разбира се. За какво са приятелите?

— Благодаря, Джеф — измънка под носа си Ян. Той се начумери, но пламъчето в очите му си остана. — Ще го запомня.

— Е, аз трябва да тръгвам — Джефри намигна на Лин, и после бързо излезе.

— Ядосана ли си?

Ян наблюдаваше главата на Лин отгоре, докато тя с любов и загриженост си играеше с кучето. Когато вдигна поглед и срещна неговия, той си получи отговора. Беше доволен.

— Не — прошепна Колин, защото знаеше, че не си струва усилието да се опитва да се преструва, че е. — Къде го намерихте?

— Купих го от някакви пътуващи актьори. Обучен е да прави всякакви номера.

— Включително и да накуцва?

— Да. — Ян се усмихна и доби вид на дете, което са хванали да лъже. — Включително и да накуцва.

На Колин й харесваше непринудеността, която вече се чувстваше между тях.

— А вие бяхте много убедителен.

Тя притисна кучето към себе си, а острата му козина гъделичкаше бузата й.

— Ще го вземеш ли?

— Вие много се постаряхте, лорд Блекстоун, Не знам дали ми е ясна причината.

— Не е ли очевидно?

Гласът на Ян беше нежен и на Колин й ставаше хубаво и приятно да го слуша. Тя трябваше да се върне на работа, но не й стигаше воля да го направи. Искаше да знае защо беше направил всичко това, та дори и по-късно да решише да отрича или да не му повярва.

— Не, не ми се струва, че разбирам, дори и да е очевидно.

— Съвсем просто е — отстъпи Ян. — Искях да те видя да се усмихваш, миледи.

Ян видя как тя се обръща на другата страна, а бузите и горяха от смущение. Той се наведе и обърна главата й към себе си.

— Усилията ми бяха възнаградени. Дори си по-красива, когато се усмихваш, Лин.

Колин не успя да се сдържи и нервно захихика.

— Искяхте само да се усмихна?

— Да.

Удивление, смущение, удоволствие... Всичко това се преплиташе в душата й и тя направи точно това. Усмихна се. Влажната муцунка на кучето душеше ръката й, то искаше тя да продължи да го гали и се подразни, че беше спряла.

— Много е взискателен.

Колин почеса главата му, а когато то се обърна, почеса коремчето му.

Ян се протегна и го повдигна и отново придоби сериозен вид.

— Дай сега да се разберем, крастав плъх такъв.

Опашката на кучето не спря да се върти, докато той кротко го поучаваше.

— Не съм те довел тука, за да отнемаш времето и вниманието на дамата.

Той пак се обърна към Колин, този път със страстен поглед.

— Има и други, които копнеят за вниманието й.

На Колин й се прииска да целуне Ян. Тя бавно се наведе. Устата й беше полуотворена и приканваща. Тялото й беше надделяло над разума. Предупрежденията и съветите, които той можеше да й даде, бяха напълно пренебрегнати. Тя искаше да целуне Ян.

Устните й докоснаха неговите, меки и податливи. Беше вкусен. Хубаво миришеше. Колин прокара ръка по врата му и го придърпа към себе си. Ян се почувства добре.

Колин започна да го целува невинно и с любопитство, но с всеки удар на сърцето му страстта й все повече я завладяваше. Ян се отдръпна и я задържа на една ръка разстояние, а между тях постави кучето. По гладкото й чело се появиха бръчки от недоволство.

— Не ви ли хареса?

Стори му се, че Колин е обидена, а лекото потрепване на долната й устна караше Ян още повече да се безпокои.

— Да.

Ян се опита да събере повече въздух в дробовете си, толкова беше развълнуван от единствената й целувка. Този момент я накара да изпита още по-голямо недоволство. Той побърза да добави:

— Да, Лин. Малко е да се каже, че ми е харесало.

По лицето й не се изписа разбиране.

— Хареса ми страшно много, девойче.

Устните й бавно се разтегнаха в една срамежлива усмивчица, а по очите й личеше, че е доволна. Колин се приближи, но Ян се отдръпна.

— Имай милост — промълви той, а собственият му глас беше напрегнат и звучеше като чужд. — Една сладка целувка и се изкушавам за още и още.

Колин се почувства объркана. Той винаги й беше давал да разбере, че иска повече от нея. Тя зададе очевидния въпрос.

— Какво ви спира?

Въздишката му я развъълнува. Беше тъжна и изпълнена с извинение.

— Защото искам повече от един флирт в конюшната, Лин.

Тя все още не разбираше какво ѝ казваше.

— Когато те любя — обясни той, — искам да те любя с часове. Искам да се насладя на всеки миг и всеки сантиметър от тялото ти. Не искам да ти вдигна полата и да те обладая в сеното.

Ян се наведе и още по-плътно се приближи, а думите му вече бяха преминали в шепот.

— Искам да помириша омайния парфюм на кожата ти, а светлината на огъня изкусително да танцува по млечната ти белота. Искам да се заровя в косите ти до забрава и да вдишвам аромата им. Искам да опитам соления вкус на потта по корема ти, когато страстта нажежи телата ни.

Колин се задъхваше, имаше чувството, че е тичала с километри, а не беше направила и една крачка. Ян ѝ подаде кучето и отиде до вратата на конюшната. Обърна се да каже:

— Казва се Дакс.

После изчезна. С треперещи ръце Колин притисна Дакс в обятията си.

— О, Боже — каза тихо. И зарови пламналото си лице в острата му козина. — О, Боже!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Колко ще ми вземеш да ми стоплиш леглото, девойче?

Колин се извъртя и се освободи от грубата прегръдка и въпреки раздразнението си се усмихна и напълни чашите на мъжете.

— Вашите пари няма да ме вкарат в леглата ви. А сега си дръжте ръцете по чашите, а не по мен.

Същият мъж пак заговори, а двамата му приятели стояха наблизко със щипещи пръсти и похотливи погледи.

— Хайде, девойче. Няма нужда да се дърпаш. Приятелите ми и аз просто искаме да се позабавляваме.

Лесли се пхна между Колин и непослушните им ръце.

— Какво ще кажете за мен, момчета? Добре ще се погрижа за вас.

Една голяма ръка избута Лесли настрана.

— Сега съм се настроил за червенокоса мома. — Той вдигна поглед към Лесли. — Не за блондинка, девойче.

Колин се опита да не обръща внимание на забележките му и да продължи с работата си. Беше благодарна на Лесли, че се беше опитала да им отвлече вниманието. Тя хвърли един поглед към масата, където Ян и Джефри винаги седяха, но веднага съжали за това. Беше се намръщил и това не вещаеше нищо добро. Тя никога не го беше виждала толкова разярен. Очите му пробиха дупки в тримата мъже, които, изглежда, не забелязваха гнева му. Те очевидно не бяха оттук, защото иначе щяха да са по-предпазливи.

Колкото и ужасни да бяха, тя започна да се страхува за тях. Последното нещо, което искаше, бяха неприятности от Ян. Тя нарочно не отиде до тяхната маса, а изпрати Лесли да им сервира. Тримата мъже продължиха да се наливат, а забележките и погледите им ставаха все по-нагли с всяка чаша бира, която поглъщаха.

— Това си е нейна работа, Ян. Може би ще е най-добре да излезеш, ако не можеш да седиш тука и да сдържаш нервите си.

Ян отвърна поглед от източника на гнева си и погледна Джефри, а отвътре започваше да кипи.

— Ще си сдържам нервите. Но и те най-добре ще направят, ако престанат да я пипат.

— Гледай — посочи към тях Джефри. — Сега Лесли им сервира. Тя ще ги държи настрана от Лин.

Ян не беше убеден. Нещо вътре в него го караше да е подозрителен към тези мъже. Той мълчаливо ги наблюдаваше.

Моли спря Колин и ѝ прошепна на ухото:

— Може би ще е добре да излезеш за малко, девойче. Докато не са се напили достатъчно.

Колин кимна и остави каната, която носеше. Тя се промъкна в кухнята и излезе през задната врата. Гъската ѝ веднага тръгна след нея, а граченето ѝ я успокояваше в тъмнината. Тя повървя малко и се наслаждаваше на свежия нощен въздух. Кръчмата беше препълнена тази вечер, а въздухът беше задушен и застоял. Но това, което най-много и харесваше, беше, че не я вижда зоркото око на Ян.

Тя отиде до малкото поточе, където бяха погребали кучето, а сърцето още я болеше от изпълнената му с болка смърт. Колин поспря за миг пред малката купчина пръст, но продължи до брега на потока. Чу как водата бълбука. Бледата лунна светлина се отразяваше в блещукащата му повърхност. Беше приятно да слуша как свежият въздух като лек ветреца разчиства от него димния облак от камините в селото.

Колин се наведе, взе малко вода в шепата си и отпи, а студената като през зимата вода утоли жаждата ѝ. Тя плисна останалото по лицето си и отми кожата си от потта от работата ѝ. Тя не трябваше да отсъства за дълго. На Лесли можеше да ѝ потрябва помощта ѝ.

— Хубаво изглеждаш, девойче.

Мъжът от кръчмата стоеше пред нея и ѝ беше препречил пътя, а двамата му спътници бяха зад него, единият от лявата, а другият от дясната му страна.

Колин се опита да запази спокойствие.

— Казах ви, не ме интересува предложението ви.

Той само се усмихна.

— Е, аз не съм човек, който много го е грижа какво казваш, девойче.

Заплахата му се вряза в съзнанието ѝ и тя се уплаши. Почувства се безпомощна, уязвима, а това я разгневи.

— Не ме заплашвай, копеле такова.

Той пристъпи напред.

— Това не е заплаха, а факт. Ще си взема това, което не искаш да ми дадеш.

Една голяма ръка се протегна към нея, но тя се изплъзна от хватката му. Когато се обърна да побегне, тя се спъна в гъската, която се беше сгушила в краката ѝ и падна по колене. Гъската пляскаше с криле от страх, а един голям крак я изрита и я накара да хукне към кръчмата, а граченето ѝ отекваше в тихата нощ.

Мъжът се беше хвърлил отгоре ѝ, преди тя да може да се изправи, и я тръшна на влажната земя с тяло. Дъх не и остана и ѝ беше трудно да диша с неговото голямо туловище върху себе си. Лицето му се облеци над нея, грозно и вулгарно, а дъхът му беше лош.

— Ще ги покажа какво може да направи за теб един мъж, девойче.

Тя усети как плъзна ръка под роклята по цялата дължина на бедрото ѝ до ханша. Той болезнено я стисна и я блъсна със слабините си. На Колин ѝ прилоша. Тя започна да се бори с него. Отвори уста да изкрещи, но косматата му ръка затисна устата ѝ, за да не се чува как вика.

Той си разкопча панталоните. Колин риташе и удряше, но ударите ѝ не се отразяваха особено на месестото му тяло. Полата ѝ беше вдигната над кръста и вече не я предпазваше от него. Изпищя в ръката му, но само тя чу звука. Сълзите замрежиха погледа ѝ и тя вече не го виждаше как се повдига над нея, а приятелите му ѝ разтварят краката за негово улеснение. Никога не беше изпитвала такъв срам.

Ръмженето, което достигна до слуха ѝ, беше като на животно и от него ѝ настръхна косата. Грозният мъж беше вдигнат от нея като че ли беше някакво момченце, а не едър и як зрял мъж. Той беше захвърлен във въздуха и падна като чувал с картофи на твърдата земя.

Ян се изправи срещу другите двама мъже и бавно изтегли меча от ножницата му. Те пуснаха Лин и извадиха собствените си оръжия, за да посрещнат предизвикателството на Ян. Бяха убедени, че късметът

ще е на тяхна страна и смело се хвърлиха в атака. Ян ги посрещна с усмивка.

Само за секунди той беше обезоръжил единия и ранил другия. Вниманието му обаче беше отвлечено от мъжа, когото беше смъкнал от Лин. Той се съсредоточи върху него, сякаш беше доволен, че първо него ще убие.

Колин се вдигна на треперещите си крака. Тя се огледа и забеляза Джефри, който спокойно наблюдаваше как Ян се бие с тримата мъже. В ума ѝ настъпи объркване. Защо той не помагаше на Ян?

Скоро стана очевидно, че Ян не се нуждае от помощ. Той сякаш си играеше с човека и проточваше максимално очевидния завършек. Колин беше ужасена. Погледът на Ян, начинът, по който се държеше, всичко това предвещаващо опасност. В този момент той наистина беше вълкът, хищникът, който търси плячка. Мечът му се вряза в човека и нахъса плътта му като кадифена панделка. Ударите му се стоварваха непрестанно и не даваха възможност на мъжа да им отвърне. Беше почти беззащитен срещу уменията и силата на Ян.

— Спрете! — изкрещя Колин.

Ян не го направи.

— Не. Ян!

Тя се втурна да се намеси. Той спря само когато тя се изпречи пред сабята му.

— Махай се, Лин. Този човек си заслужава смъртта.

— Моля ви, спрете! — молеше тя.

Той изглеждаше объркан, но сабята му си остана в готовност.

— Не мога да спра. Не мога да преживея това, което той извърши!

Колин се приближи по-близо до Ян, за да може само той да чуе думите ѝ.

— Не разбирате ли? Не мога да живея и смъртта му да ми тежи на съвестта.

Потъмнелите му златни очи я наблюдаваха и за миг в тях пролича разочарованието му.

— След това, което той се опита да ти причини, ти се застъпваш за него? Кълна се Лин, не те разбирам.

— Не очаквам от вас да ме разбирате, а само да направите това, за което ви моля.

— А защо да го нравя?

— Защото той обиди мене, а не вас, милорд. Аз съм тази, която трябва да живее със срама си, а не вие. Аз решавам дали той да умре, или да живее и ви моля да му дадете да живее.

— Проклет. — Ян пусна меча до себе си. — Искаш прекалено много, девойче.

Колин се обърна към мъжа, който се беше подпрял на едното си коляно.

— Ако още веднъж ми се мернеш пред очите, кълна се, че сама ще те убия.

След като каза това, тя се обърна и побягна към кръчмата. Ян за миг не се отклони от нея. Той я хвана и я завъртя в кръг.

— Ти си най-проклетата жена, която някога съм познавал.

— Оставете ме на мира — извика Колин, на която вече не и бяха останали нерви.

Гневният му поглед я обвиняваше и я хвана страх.

— Навличаш ми неприятности, а аз не мога да се отделя от теб.

Нейният собствен гняв започваше да сгрява притъпените й чувства.

— Неприятности? Не съм ви молила да се намесвате.

— Да се намесвам? — той удивено запита.

— Да — изкрещя тя и загуби самообладание. — Всеки път, когато се обърна, ви виждам... да се намесвате в живота ми.

Златните му очи се присвиха.

— Мислех си, че ще си ми благодарна за помощта.

— Благодарна? Такава ли била работата, милорд? Смятате ли, че ако наистина съм ви благодарна за помощта, може да ви се отблагодаря, като ви позволя да споделите леглото ми?

Колин знаеше, че не е вярно, но не можеше да бъде свързана с този мъж. Трябваше да го намрази, да презира самото му съществуване.

— Така ли мислиш?

Думите му бяха омекнали, а изражението му показваше колко го боли. Колин си помисли, че ще умре от срам. Срам, че беше позволила обещанието, което беше дала на баща си, да я води, примесен със срам,

че беше позволила на този мъж да разбере колко недостойна можеше да бъде. Помисли си за Андрю и колко го обичаше. Лъжите ѝ идваха по-лесно на ум, когато подплатяваше решителността си с яростта да закриля сина си от цялата грозота, която беше проникнала в живота ѝ. А Ян всъщност не можеше да ѝ изтъкне достатъчно причини, за да не спази обещанието си, а кланът, баща ѝ и Емет ѝ бяха предоставили достатъчно доводи, за да го спази. Тя трябва да го помни.

— Да, така мисля. Но сте прав — трябва да съм благодарна.

Тя се протегна и хвана ръката му, но която имаше петна от кръв. Тя не се отдръпна. Вместо това тя я вдигна до устните си и някакво странно чувство я обзе.

— Ще ви се отблагодаря както трябва, милорд. Да отидем в стаята ви. — Тя целуна ръката му. — Елате, дайте да ви благодаря.

Колин го задърпа за ръката, но Ян не помръдна. Тя никога не беше виждала такъв поглед в очите му. Тя не успя да се вслуша в предупреждението, което ѝ бяха дали.

— Ще ви накарам да се почувствате добре, милорд.

Тя се приближи до него и сложи ръка на гърдите му, но когато вдигна поглед видя смръщеното му лице.

— Целуни ме, Ян — прошепна тя. — Заведи ме в стаята си.

Ян се отдръпна.

— Защо се променяш толкова бързо от миг на миг? Какво ли крои хубавата ти главичка?

— Не ме ли желаеш?

— Да — отговори той с дрезгав глас. — Но няма да се възползвам от милото ти предложение, Лин.

Тя беше напълно объркана и това съвсем смути гневната ѝ решителност.

— Повече няма да ви предлагам, Ян Блекстоун. Запомнете това.

Тя се обърна и ядосано си тръгна.

Този път Ян не я последва. Никога нямаше да я разбере. Веднъж не му дава да я докосне, друг път го кара да я заведе в стаята си. Прилоша му. Искаше да дойде при него по свое желание, защото го желае, а не защото изпитва благодарност. Той се зачуди как, по дяволите, беше измислила това?

— Как мога да постъпвам така глупаво? — Колин ядосано измърмори на себе си.

В душата ѝ бушуваха чувства, сипеха се едно след друго като във водопад и тя беше напълно объркана. Всеки път, когато той беше наоколо, тя като че ли започваше да постъпва все по-абсурдно, по-неразумно.

Колин заобиколи ъгъла и стигна до кухненската врата, като едва не се сблъска с Джефри. Той ѝ препречи пътя.

— Той е прав, ти наистина носиш неприятности.

Заболя я от думите му, но ядът не ѝ позволи да изпита болката.

— Пусни ме да мина, Джеф.

Той не помръдна.

— Мислех, че ще се отразиш добре на Ян, че ще му помогнеш отново да започне да чувства. Но сгрехих, а аз не обичам да греша.

— Какво искаш от мене?

Всички искаха нещо от нея — нещо, което тя не разбираше.

Той се замисли над това.

— Искам да оставиш Ян на мира.

Тя ядосано вдигна ръце.

— Решавай най-после, за Бога. Най-напред ме караш да го взема в леглото си, после искаш да го оставя на мира. Нищо чудно, че съм объркана.

Той я сграбчи за раменете и я разтърси.

— Е, ти добре успя да го объркаш. Аз просто исках да го накараш да разбере, че съществуват и други жени. Това, което не искам, е Ян отново да бъде огорчен.

Огорчен? Мислите на Колин се върнаха на смъртта на Блеър, която беше умряла на улицата като просякия. Толкова се боеше от този мъж, че я беше страх той да не посегне на живота на сина ѝ. Колин беше станала свидетел на гнева на Ян същия ден, гняв, който го караше да убива. Същият този мъж беше осакатил Емет и убил Малкълм, Джилз и баща ѝ. Тя едва не се изсмя на съчувствието на Джефри.

— Предаността ти е възхитителна, но той е напълно в състояние да се грижи за собствените си дела. Повече няма да говоря за това.

Колин успя да се изтръгне от хватката му и го подмина. Искаше да бъде оставена сама и отиде право в таванската си стая. Точно след няколко минути главата на Лесли се показва от пода.

— Добре ли си, Лин?

— Да, ще се оправя.

Лесли тръгна да се връща надолу по стълбата, но се върна отново горе.

— Вече почти пет години се опитвам да вкарам Ян в леглото си. Ти си тук от няколко седмици и той е готов човек да убие заради тебе. Не виждаш ли какъв късмет имаш?

На Колин ѝ се стори тъжно, че Лесли мисли така.

— Не си ли се замисляла за любов и женитба, Лесли?

Момичето сви ръце и си подпря брадичката на тях.

— Разбира се, че съм се замисляла. Всички жени си мечтаят за такива неща. Но това не е за такива като мене, особено за мъж като Ян Блекстоун.

— И не за такива като мене? — попита Колин.

Лесли вдигна рамене.

— Ти не си като мене, Лин. Дори аз мога да разбера това. Но мъже като Ян се женят за дами. Не е достатъчно да си само красива.

Колин се сгуши в леглото.

— Не искам да се женя за Ян Блекстоун.

— Ти си глупачка, Лин — Лесли отново тръгна да слиза. — Чисто и просто глупачка.

Колин наистина се почувства като глупачка и зарови глава във възглавницата си. Тя започваше да се влюбва в мъж, който трябваше да мрази, мъж, когото се очакваше тя да убие. Съветът на отец Макклауд отново ѝ се причу през замъгленото ѝ от горчивина съзнание: ... *вгледай се в сърцето си за отговор.*

Това най-много я изплаши. Ако следваше сърцето си, тя щеше да предаде всички за любовта на врага си. От срам тя не смееше да покаже чувствата си, криеше ги от себе си и всички, към които можеше да прояви нелоялност. И дума не можеше да става да се допита до сърцето си.

Скоро трябваше да напусне това място.

Вятърът беше леден, а зимата вече беше на прага. На Колин ѝ беше студено, но тя не се върна. Камбаните на параклиса биеха и оповестяваха неделната служба. Тя гледаше как хората влизат един по един в малката църква и ѝ изглеждаха като мравки от мястото, където беше застанала на хълма. Завиждаше им за обикновения живот.

— Ако не те познавах по-добре, бих си помислил, че тъкмо се каниш да скочиш.

Колин не се обърна към Ян, а внезапното му появяване вече не й се струваше толкова изненадващо.

— Какво ви кара да сте сигурен, че няма да скоча?

Той погледна към нея и надолу по стръмната канара при коварното свлачище.

— Изпълнена си с твърде много борбеност. Прекалено лесно ще бъде, ако скочиш.

— Аз не искам да се боря с вас, милорд.

Той се засмя, въпреки че в гласа му се долавяше иронична нотка.

— Единственото нещо, което правиш, е да се бориш с мен, Лин.

Тя най-накрая го погледна.

— Не искам да е така. Когато сте до мен, като че ли не знам какво върша... какво казвам. Моля ви, простете ми за глупостта.

Ян се приближи.

— Аз наистина се бях поунесъл да те преследвам и се извинявам за това. Предполагам... — той за миг спря, а после продължи: — Бях забравил колко е приятно за един мъж да го привлича жена. Ти си много загадъчна. Загубих си ума по теб, Лин, и не се спрях да помисля за чувствата ти. Прости ми.

На Колин дъхът й спря, а сърцето й почти престана да бие, когато чу колко е искрен. Тя интуитивно знаеше, че той не е човек, който често се извинява. Беше трогната изключително и не можеше да заговори заради буцата, която беше заседнала в гърлото й.

— Взех си стая в кръчмата за следващата седмица — Ян разбра въпроса й и му отговори, без да го задава. — Не ми се вярва, че тези мъже няма да се върнат пак. Искам да съм сигурен, че си в безопасност.

— Много мило, но няма нужда да...

Той вдигна ръка и я спря.

— Не бих могъл да спя в леглото си в Стоунхейвън и да се чудя дали си в опасност.

За пръв път той видя в очите й страх.

— Смятате, че ще се върнат? — запита тя плахо и уплашено.

Ян отново го връхлетяха видения, които донесоха със себе си гнева, който беше избухнал в него, когато се натъкна на Лин, на която

тъкмо ѝ предстоеше да бъде изнасилена от тримата мъже. Никога не беше изпитвал по-голяма ярост. Дори и при измяната на Блеър. Той можеше направо да ги убие. Такива мъже си заслужаваха смъртта. Още се чудеше защо Лин го беше помолила за милост.

— Не, не — отговори ѝ той да я успокои. — А ако са толкова глупави, това ще им е последното нещо, което ще направят приживе.

Колин почувства как се разтреперва, а стоманената нотка в гласа му беше достатъчна, за да я убеди, да не говорим за яростта, която той едва успяваше да скрие. Срещу това ли се бяха изправили братята ѝ? Мъж, който вдъхваше страх само с това, че съществува?

— Трудно ли се убива човек?

Очевидно въпросът го хвана неподготвен.

— Трудно ли е? — повтори тя. — Нещо, което всички мъже правят, лесно ли е, или може да се научи?

Този път той нервно се засмя.

— Никога не е лесно да се убие човек.

— Някога съжалявал ли сте, че сте убил някого?

Тя не знаеше какво я кара да си мисли за тези въпроси, а после да ги изрича.

Изражението, което Ян доби, не можеше да се сбърка.

— Да, има един човек, когото съжалявам, че съм убил.

— Трябва да се връщам — заяви Колин. Беше ѝ неудобно от собственото ѝ любопитство. Тя мина покрай Ян.

— Лин — извика той подире ѝ. Тя спря. — Понякога виждам страх в очите ти. Не знаеш ли, че никога не бих те наранил?

— За вас се носи мътва, че сте жесток човек, и аз не мога да не се уплаша.

— Да, силата и избухливият ми нрав ми причиниха много мъка в миналото. Но Бог ми е свидетел, никога няма да ти сторя зло, Лин. Достатъчно духове ме навестват.

Колин притвори очи, за да не заплаче. Как можеше да му вярва? Как можеше да му се довери — той беше изоставил Андрю, собствения си син, да умре още в утробата на майка си. Колин никога нямаше да посмее да му каже за Андрю. Никога!

Тя едва не се втурна към кръчмата.

Ян гледаше как Лин изчезва зад хълма. Искаше му се да се затича след нея, да я накара да разбере как се чувства, но не го направи. Нямах да бърза — нещо, което не му се удаваше много, но той сега се учеше да бъде такъв.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейнсли внимателно наблюдаваше сина си, докато той стягаше някои неща, от които щеше да има нужда по време на престоя си в „Гарванът“. Доволна беше от светлината, която струеше от очите му.

— Сигурен ли си, че причината, поради коя го заминаваш там, е само безопасността й?

— Вярно е, че като че ли не я виждам достатъчно признаем Ян, а момчешките му трапчинки се показаха, когато се усмихна. — Влюбен съм направо до уши в тази жена.

— Личи си — Ейнсли отвърна на усмивката му и сърцето й се изпълни с любов по него. Тя се приближи до леглото и го прегърна. — Хубаво е, че те виждам щастлив, сине, но се безпокоя.

Челото на Ян се смръщи, когато я погледна.

— За какво?

— Наследил си страстното сърце на баща ти. Опасявам се, че много бързо се влюбваш. Ти нищо не знаеш за това момиче. Дори не знаеш пълното й име.

— Знам всичко, което трябва да знам.

Ейнсли хвана ръката му и я сложи на бузата си.

— Искам само това, което е най-добро за теб.

— Знам това, майко — той хвана лицето й в голямата си ръка. — Хубаво момиче ми е хванало окото. Ще мине.

— Още не си вкусил горчивината, Ян. Тази жена е хванала повече от окото ти — хванала ти е сърцето. Мислиш ли, че след като спиш с нея, вече няма толкова да те привлича?

Той се обърна.

— Една майка не трябва да говори така.

Тя го накара пак да я погледне.

— Така си мислиш, нали? Не си мисли, че понеже съм ти майка, не знам как се държат мъжете. — Внимавай. Няма да прогониш Лин нито от сърцето, нито от ума си след като се любите, Ян. Най-вероятно е да я затвориш в душата си.

— Прекалено голямо значение му отдаваш — Ян се почувства неудобно от това, което му казва тя. — Тръгна да излиза, но се спря, когато видя погледа ѝ — поглед на майка, недоволна от детето си.

— Тя струва ли си риска? — попита Ейнсли.

— Какъв риск е това?

Ейнсли погледна надолу в ръцете си и я заболя от спомена.

— Риска от измяната... от болката и разбитото сърце?

— Да — каза Ян, а гласът му заглъхна от вълнение. — Тя събуди у мен една нужда, която не мога да отрека. Трябва да доведе тази работа до край, каквато и да е.

Ян излезе от стаята си. Вярно беше, не можеше да избяга от Лин. Отдавна не си беше позволявал да обича жена, а сега вече не можеше да се владее. В един момент, по време на странната им и нестабилна връзка, неговото желание се беше превърнало в нещо друго — нещо по-силно, нещо, на което не може да се устои. Може би беше любов, той не знаеше. Каквото и да беше, той не можеше да го спре, както не можеше и да спре сезоните да не отминават или слънцето да не изгрява.

Щеше да доведе тази работа до край.

Колин свали пръстена от врата си и го сложи под възглавницата, като внимаваше да не остави навън старата връвчица, на която го беше нанизала. Смяташе, че е най-добре никой да не го вижда, дори Роналд и Джийн. Тя взе една свещ и слезе надолу по стълбата до кухнята на долния етаж. Беше неделя вечер и всички си бяха отишли, а на Колин ѝ бяха останали няколко часа на нейно разположение. Моли беше казала, че може да се къпе в кухнята, че никой няма да я безпокои. Като дете по Коледа тя с нетърпение очакваше спокойствието, копнееше топлината на водата да облекчи болящите я кости.

Само след минутки тя вече се беше накупила в горещата вода и умората бавно я напускаше. През ума ѝ минаваха виденията, които измъчваха сърцето ѝ. Преследваха я златните очи на Ян. Беше ли си мислила, че е лесно да се убие човек?

Трябваше да го мрази. Да го мрази е всяка частица на тялото си. Той беше убил баща ѝ, братята ѝ, дори нея беше ранил. И все пак, на нея ѝ беше трудно да помни всичките тези неща. Особено когато я докоснеше. Едно докосване, и беше загубена.

Изведнъж стомахът ѝ се сви. Трябваше да го мрази. Как можеше да го желае?

Неспособна вече да се справи със срама, Колин се плъзна под водата да си намокри косата, а после продължи да я търка с чувство за мъст. Тя ще го убие. Трябва.

Ян чу тихи стъпки по стълбата и излезе от стаята си. Лин стигна до върха на стълбите и там спря.

— Добър вечер, Лин.

Лин застана много мирно.

— Добър вечер, лорд Блекстоун.

— Смятам, че се разбрахме, че ще ми викаш Ян — Ян се приближи и забеляза мократа ѝ коса и одеялото, което стискаше. — Ако съм знаел, че се къпеш, можеше да се възползвам от ситуацията.

Колин знаеше, че само я дразни, но емоционалното ѝ състояние беше прекалено напрегнато, за да приеме това.

— Трябва да тръгвам.

Тя тръгна да се обръща, но Ян се протегна да я спре и я докосна с ръка по бузата. Палецът му се плъзна по пълните ѝ устни и той се намръщи.

— Трепериш — прошепна той.

— Студено ми е — честно отговори Колин, а краката ѝ трепереха под нея.

Имаш нужда да се стоплиш на огън — Ян я хвана за ръка и започна да я води към стаята си. Тя се дръпна. — Не, ще отида в моята стая, благодаря.

— Има ли огън в стаята ти?

Тя си помисли, че той сигурно знае, че таванската стая не се отоплява, и още повече се ядоса.

— Нямам нужда от огън.

Той не даваше вид, че взема забележките ѝ на сериозно. Вместо това насила я заведе в стаята си, а после я сложи да седне на стола пред огъня. Без дума повече да каже, хвана босия ѝ крак и започна да го разтрива, за да го стопли. Тя само го гледаше с широко отворени очи как си е навел главата ѝ плътно държеше одеялото около себе си.

— Дай ми роклята си, Лин.

— Какво?

Ян махна пръста ѝ от мократа рокля, която държеше, и я сложи до огъня.

— Трябва да изсъхне до сутринта.

Той се върна да разтрие другия ѝ крак, а ръката му нежно масажираше прасеца ѝ нагоре. На Колин най-после ѝ стана топло и ѝ се доспа. Тя с мъка стоеше будна, за да не притъпи усещанията си. Дяволът омайва, а носле обезоръжава. Трябва да стои будна.

Колин изведнъж се събуди, а стаята беше тъмна и тиха. Прекалено тиха. Отне ѝ цяла минута, докато очите ѝ привикнат е тъмнината, а слабата светлина, която идваше от жаравата, ѝ позволи да види сенките на мебелите. Тя бавно се приближи до леглото, а по равномерното дишане на Ян разбра, че той спи. Тръгна да излиза, а после спря, когато погледът ѝ попадеше на ножа, който стоеше на нощното му шкафче. Бяха сами и тя можеше да достигне ножа. Пое дълбоко дъх и протегна ръка.

Ръката на Ян сграбчи нейната и сърцето ѝ спря в гърлото. Погледът ѝ срещна неговия. Тя разбра какво иска той. Това, за което и тя беше копняла несъзнателно. Изведнъж престана да я е страх. Разбра какво трябва да направи.

Без да каже нищо тя пусна одеялото да падне. Погледът му гореше и бавно обхождаше всеки сантиметър от тялото ѝ. Тя му позволи да я погледа гола, преди да се качи в леглото. Колин усети дългото му и мускулесто тяло, когато се притисна до него, а плътта му опари нейната. Една непозната топлина се разля дълбоко в нея и я подразни със силата си.

Колебливо, но в същото време решително, Колин прокара ръка по опънатите мускули на ръката му, а от допира, ѝ те се свиха и набъбнаха. Тя срамежливо изучаваше широкия му гръден кош с чувствителните си пръсти, а нежните му косъмчета ги гъделичкаха. Тя беше бледа в сравнение с неговия загар, а кожата ѝ беше гладка в сравнение с неговата, която беше набраздена от белези. Тя нежно целуна старите му рани, искаше ѝ се само да докосне Ян с устни. Езикът ѝ вкуси плътта му, носът ѝ усети мъжественото му ухание. Съзнанието ѝ беше изпълнено с Ян, а накъсаното му и тежко дишане беше като мелодия. Природата водеше Колин и тя поиска да се приближи още повече, да вземе устните му с нейните.

Ян придърпа лицето ѝ и я целуна продължително и силно. Вече нямаше отхвърляне, нямаше колебание. Лин му върна целувката, а езикът ѝ галеше и се преплиташе с неговия. Той се запита дали не сънува, но знаеше, че е прекалено хубаво, за да е фантазия. Тя беше истинска, тук в неговите обятия и даваше всичко от себе си.

Той помести устни, за да докосне нежната ѝ кадифена буза. Парфюмът ѝ, ухаещ на горски цветя, се преплиташе с аромата на токущо измитата ѝ коса, която прикриваше нежната извивка на врата ѝ. Той разучи очертанията ѝ с устни, като се движеше по цялата ѝ ръка, а после по върховете на пръстите ѝ. Ръцете ѝ издърпаха лицето му към нейното, а устните ѝ търсеха неговите. Той ѝ отвърщаше с желание. С копнеж.

Топлината се превърна в пожар, а той си помисли, че може да е умрял и да е отишъл в рая. Тялото на Лин се движеше под неговото, едновременно невинно и изкусително. Ръцете ѝ се бяха вкопчили в гърба му, придърпваха го все по-близо, устните ѝ търсеха неговите и му съобщаваха за нуждата и за желанието ѝ.

Вниманието му се насочи по-надолу, привлечено от нежните ѝ зърна, твърди и възбудени. Езикът му се плъзна по тях, а после устните му ги поеха и Лин изстена. Той продължи да я целува надолу по корема, а розовата ѝ кожа потрепваше от всяко влажно докосване. Тя ухаеше нежно и омайно.

Колин трепереше от сладкото мъчение, което устните му ѝ причиняваха. Той се спусна до чувствителната кожа на бедрата ѝ, а после до обратната страна на коленете ѝ, които потрепваха при допир. Ян откри пръстите на краката ѝ и ги зацелува и засмука, докато тя не издържа. Обгърна краката му с нейните, придърпа го плътно до себе си, сега вече цялото му тяло докосваше нейното, а напрегнатостта му обещаваще удоволствие. Тя изохка и се повдигна да го пресрещне, да го поеме в себе си. Новопробудени усещания се насъбраха в нея и тя се уплаши, че може да експлодира от желание.

Златните му очи срещнаха нейните, а нежността им я развълнува и сърцето ѝ замря. Той се отдръпна, а в дълбините на очите му изведнъж се прочете въпрос. Тя се усмихна и отново го придърпа към себе си, като го насочваше навътре. Очите му се затвориха и тя почувства как той потрепери, когато проникна в нея. Внезапната болка само усили желанието ѝ и тя го прие без задръжки, плътно притисната

до него. Той неспирно се спускаше и я водеше извън и над границата на реалността, като удовлетворяваше болезнената ѝ нужда. Тя никога не беше очаквала удоволствието, което ѝ даде той. Никога не беше очаквала Черния вълк да е такъв нежен любовник.

Лениво и доволно Колин се сгуши на топло в обятията му. Той дълго време лежа и я държа, а никой не помръдна, никой не продума. Тя чакаше той да заспи, но сънят обори нея вместо него.

За втори път тази нощ Колин изведнъж се събуди. Тя се послуша с притихнал дъх, а после въздъхна с облекчение, когато видя, че той спи. Внимателно стана от леглото.

Краката ѝ се огъваха като гума. Не беше сигурна дали е като последица от любенето им или е от страха, който я беше лишил от силата ѝ. Колин облиза устните си, които бяха почти разранени от целувки. Обзе я чувство на срам, което замести удоволствието, което беше изпитала само преди мигове. Как може да ѝ харесат толкова много ласките му. Гърдите я боляха от всеки удар на сърцето ѝ, който извикваше в съзнанието ѝ спомени. Всяка целувка, всяко докосване се бяха врязали в съзнанието ѝ завинаги. Тя покри очите си с треперещи пръсти, а горещи сълзи се стекоха по порумения ѝ лице. Тя ядосано ги избърса и стисна зъби. Трябва да престане да се държи като жена, и да започне да се държи като главатарка на клана. Колин се протегна да вземе ножа. Металът беше студен на допир когато го издърпа от ножницата. Тя пое дълбоко дъх да успокои треперещите си ръце.

Наблюдаваше Ян, който спеше здраво и непробудно. Колин вдигна ножа над главата си. Тъмна коса обрамчваше лицето му, а момчешка невинност омекотяваше чертите му. Беше дяволски красив, с мургава хубост и златни очи, които можеха да стопят всяко женско сърце.

— Но не и мен — тя дрезгаво прошепна и още по-здраво стисна ножа. Не и мен.

И все пак Колин не можеше да нанесе удар. Тя дълго време стоя в готовност, не можеше да помръдне. Той лежеше пред нея, а сърцето му беше разголено и незащитено. Тя затвори очи и стисна зъби. Той беше убил баща ѝ!

Чувството ѝ за вина се смеси с колебание. В съзнанието ѝ настъпи объркване, нещо започна да проблясва пред нея. Обещавам да направя така, че Черния вълк да умре... Черния вълк да умре...

Сълзите я заслепиха. Тя бавно свали ножа, а сърцето и се свиваше заради срама от неуспеха ѝ, заради болката от това, което този неуспех би означавал за нея, за Андрю, за клана ѝ. Тя никога не беше очаквала Ян Блекстоун да я докосва, както я беше докосвал. Никога.

Колин сложи ножа обратно на шкафчето и отиде до мястото, където беше оставила дрехите си да съхнат. Облече ги и се почувства вцепенена. Нарочно искаше да не мисли за нищо. Мислите ѝ причиняваха болка. Без да се обръща назад, тя излезе от стаята на Ян. Време беше да се върне у дома при Андрю и да се опита да спаси това, което ѝ беше останало.

Ян се завъртя и се протегна да хване Лин, но откри, че леглото му е празно. Нещо го накара леко да се разтревожи, но той не му обърна внимание и стана. Роклята ѝ я нямаше. Той сграбчи една кърпа, загърна се с нея и отиде до входа за тавана. После тихо се изкачи по стълбата.

— Лин — извика той.

Отговор не последва.

Той се огледа в малката таванска стая и откри, че е празна. Това вече го разтревожи и този път той не прогони тревогата си, която го обхващаше. Ян не губи време, а веднага слезе на долния етаж да търси Лин. Никъде не можеше да я открие. Докато пукне зората, гневът му вече не можеше да се обуздае.

— Претърсихме цялото село, Ян. Няма я.

Той не искаше Джефри да му го казва. Искаше Лин да се намери. Нещо в него се прекърши и той сграбчи приятеля си за ръката.

— Отново претърси. Трябва да е тук.

Джефри се освободи от хватката му и поклати глава.

— Не знаех, че си толкова ядосан, приятелю. Тя е просто едно хубаво момиче. Какво те е прихванало?

Ян седна, на дървената пейка и отметна коса в раздразнението си. Не знаеше какво го е прихванало — знаеше само, че не може да понесе мисълта, че Лин си е отишла.

— Защо ѝ е трябвало да си тръгва, Джеф? Без и дума да каже.

Джефри се засмя и се опита да му разведри настроението.

— Кой може да каже защо една жена прави това, което прави?

Ян се съгласи, но опитът му да се засмее с приятеля си пропадна. Вместо това той въздъхна.

Джефри се загрижи за непредвидимата реакция на Ян по повод изчезването на момичето. Той се опасяваше, че ще стане точно това. Как може толкова да се привърже за нея за толкова кратко време?

— Ти почти не я познаваше, Ян. Защо си толкова разстроен?

Тъмните му очи се вдигнаха към Джефри, а погледът му беше като омагьосан.

— Не мога да го обясня, приятелю. Мислех си, че е просто кратко увлечение по хубаво момиче, което караше кръвта ми да закипи. Единственото нещо, за което си мислех, беше как да я задържа в обятията си и в леглото си. Но когато открих, че си е отишла... Досега си мислех, че никога вече няма да изпитам подобна болка отново.

— Това просто доказва, че Блеър не ти е умъртвила душата. Време е да продължиш да живееш — Джефри потупа Ян по гърба и се опита да го накара да се усмихне. — Ела, дай да пояздим.

Двамата мъже отидоха до вратата на кръчмата, но се спряха, когато Моли извика по тях.

— Просто ми кажете какво да правя с тия двамата? — Тя посочи гъската и кучето. — По цял ден бяха с девойчето. Сега вече може ли да сготвя гъската, милорд?

— Да.

Ян махна с ръка във въздуха, като че ли искаше да се отърве от спомена за Лин. Той пак тръгна да излиза, но размисли за това, което беше казал. Без да каже дума, той се приближи до Моли, в чиито крака беше гъската. Той вдигна гъската и я пхна под ръката си, а после подаде кучето на Джеф.

— Ще се погрижа за тях, Моли.

— Да не би да я готвите? — попита тя, а очите ѝ се разшириха от учудване.

— Не, от нея няма да стане ядене за трапезата.

Джефри се засмя, а Ян заплашително го изгледа.

— Сега разбрах всичко!

Джефри си тръгна, преди Ян да може да каже каквото и да е в отговор, а шаващото куче здраво беше хванато в ръката му.

Лесли се обърна и се върна нагоре по стълбата до стаята си. Беше чула, че Джефри се връща, не се сдържа и го подслуша. Лин ѝ

беше харесвала, но ревността много я измъчваше, разяждаше душата ѝ и пораждаше гняв и обида. Защо Ян беше харесал Лин, а не нея? Беше му предоставила всички възможности, за да я има. Ясно му беше дала да разбере, че го желае. И все пак, той винаги беше учтиво резервиран към нея.

Тя гневно ритна дюшека, който Лин беше използвала. После, с едно точно премерено движение, запрати с крак възглавницата ѝ на другия край на стаята. Нещо изпадна на пода в краката ѝ и Лесли се наведе, за да го вземе. Очите ѝ се разшириха от учудване и тя вдигна пръстена, за да го разгледа.

— Благословена да си — благоговейно промълви тя. Изглеждаше скъп и Лесли се усмихна. Тя сложи връвчицата на шията си. — Благодаря, Лин, или която и да си.

Лесли пусна пръстена надолу между гърдите си. Прозя се и се изтегна на леглото си. Може би щеше да получи някоя пара за него.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде беше, Колин?

Дуайт се премести и застана право пред Колин, която се беше свила пред отъня. Въпросът на Дуайт не беше неочакван. Всъщност Колин се чудеше на въздържаността му през целия този ден, докато не останаха сами, а Андрю беше сложен да спи. Сякаш да си навакса за загубеното време, тя беше прекарала всяка една минута с Андрю. Струваше й се, че е пораснал през шестте седмици на отсъствието й.

Колин отпи от виното в чашата, която държеше, докато се опитваше да намери подходящите думи. През целия ден далечни спомени я задушаваша, раздираха сърцето и душата й като адски демони. Сигурно си го заслужаваше. Беше легнала с него като най-обикновена проститутка, беше му се отдала и любила. Засрами се от причините, към които така упорито се беше придържала — враждата, заплахите на Емет. Дори сега, пред гневния поглед на Дуайт, тя си спомняше удоволствието от допира на Ян, желанието, което той толкова лесно беше възбудил у нея. Как можеше да обясни, че го намира за привлекателен, че беше нежен и любящ? Как щеше да живее с факта, че не можеше да го убие, дори за да спаси Андрю от заплахите на брат си? Как щеше да живее с факта, че дори не се беше опитала?

— Чакам.

Сякаш за да подчертае това, което беше казал, Дуайт седна срещу нея, а огънят силно пукаше в тишината, която последва.

Тя дълбоко си пое дъх и й се прииска да може да вдиша смелост от въздуха, за да успокои сърцето си, което биеше бясно, и ръцете си, които трепереха.

— Съжалявам, че толкова си се обезпокоил, Дуайт. Надявах се, че няма да се тревожиш.

— Няма да се тревожа? Ти изчезна през нощта на пожара. Конят ти се появи на следващия ден. Ти не се появи. Какво се случи?

Погледът му беше свиреп. Колин трябваше да му даде някакво обяснение.

— Останах да изгася огъня, а двама мъже от селото дойдоха там на коне. Единият беше Ян Блекстоун.

— Черния вълк — измърмори Дуайт, а по погледа му личеше, че не вярва.

— Да — каза Колин, — самият Черен вълк. Скарахме се и аз от глупост го предизвиках на дуел. Той ми се изсмя и това ме ядоса. Аз го нападнах, а за да се предпази, той ме рани в рамото. Той си тръгна, а аз го последвах. Не мисля, че дори разбра, че го направих — валеше силно и имаше буря. Загубих се, Дуайт.

От думите ѝ не личаха никакви чувства, звучаха толкова безлично. Тя не можеше да му позволи да чуе истината дори и в гласа ѝ.

— Загуби пътя?

— Загубих много кръв. Тъмно беше и се озовах в гори, в които никога преди това не съм била. Земята на Блекстоун. Реших да почакам да се съмне и да изляза оттам, но докато дойде утрото, съм се втресла и съм загубила съзнание. Момчето, което изпратих при отец Макклауд, ме намери, а майка му се грижеше за мен, докато оздравея.

Чичо ѝ дълго време мълча, сякаш осмисляше историята ѝ. Той я наблюдаваше със съмнение в погледа. Личеше ли си вината ѝ? Можеше ли да види, че беше предала баща си и клана?

— Какво друго се случи, девойче?

— Нищо друго, чичо. Знаеш, че не бих се отделила от Андрю за по-дълго време, отколкото е необходимо.

Трудно ѝ беше да лъже, но да каже истината ѝ беше невъзможно. Това, за което тя се надяваше, че ще спре този ужасен кошмар, само беше усложнило нещата. Какво щеше да прави сега?

Дуайт не ѝ повярва. Имаше нещо... нещо различно у Колин. Той не можеше да го назове с думи, не можеше да го опише или обясни. Той просто знаеше.

— Да, Колин. На Андрю ужасно му липсваше.

Той се изправи и прекоси стаята, за да дойде до нея, където се наведе на колене.

— На мен също ужасно ми липсваше. — Той хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. Почувства как тя трепери и я погледна в очите, където се почувства загубен в зелените езера. — Едва не

полудях от страх за теб. Разбира се, на теб ти е ясно, че тези нападения бяха глупави. Време е да се вразумиш, девойче.

— Глупави? — Колин беше обзета от гняв, Тя издърпа ръката си от ръката на чичо си, защото ѝ беше неудобно от допира му. — Той си мисли, че понеже съм жена, не може да се бие с мен. В такъв случай ние ще продължим с глупавите си нападения и ще видим колко време ще му трябва да си промени решението.

Веднага след като беше изрекла тези думи обаче, тя разбра, че те идваха само от една част от нея. Тя се почувства раздвоена, разкъсана в душата си. Никога не беше искала и частица от враждата. Придумали я бяха баща ѝ, братята ѝ, чувството за срам, за задължение. После беше срещнала Ян и го беше опознала. Беше го обикнала. Как да намери правия път в цялата тази бъркотия, пътя, който щеше да ѝ позволи да предпази Андрю, да стъпи на крака, да се вразуми и усмири?

Дуайт се изправи, твърд и непоклатим.

— Аз ще го предизвикам от твое име, Колин. Не бъди толкова упорита.

Обзе я пълно объркване, което разкъсваше нея и мислите ѝ. Като главатар на клана, Черния вълк ѝ се беше присмял, беше се подиграл с нея. Като Лин, той я беше любил. Тя не беше Лин. Това беше измама. Средство да се приближи до него. Да се приближи достатъчно, за да го убие. Но тя не беше успяла. Имала беше възможността да го прониже с нож в сърцето и не се беше възползвала. Беше си позволила да изпита някакви чувства по мъжа, за когото се беше заклела, че ще убие. Един мъж, който я презираше. Каква глупачка е била да му позволи да я обезоръжи с обаянието си. Никога повече! Тя пред себе си се закле в това.

— Утре вечер отново излизаме, Дуайт. Мъжете да са готови. Повече няма да се вслушвам във възраженията ти.

Дуайт повече не възрази. Той тръгна да излиза, но се спря и попита:

Защо не носиш пръстена на главатар на клана Макгрегър, Колин?

Колин опипа около врата си да потърси пръстена и за пръв път разбра, че го няма. Беше го забравила под възглавницата в крчмата.

— О, Боже — прошепна тя отчаяно.

— Какво има, девойче?

Тя не можеше да срещне загрижения поглед на Дуайт.

— Сигурно съм го изгубила в гората.

Тя се опита да прикрие страха си. Не можеше да рискува и да се върне за него. Прекалено опасно щеше да е.

— Ще ти поръчам друг — каза Дуайт. — Един по-малък пръстен, който да ти става по-добре и да не пада.

— Не — каза тя, колкото се може по-спокойно. — Виновна съм си само аз и моето невнимание. Мога да мина и без него.

Дуайт се намръщи.

— Той е символ на това, което си.

— Ще струва много, а имаме по-важни неща, за които да се безпокоим по това време, Дуайт.

Когато тя замълча, Дуайт излезе. Тя се молеше никой да не го намери.

Ян искаше да полудее от гнева, който се беше насъбрал в душата му, но той не му даде да се развихри и смрази горещината му с безразличие. Той погледна мъжа и жената, които седяха на грубо скованата маса, а по изражението им не успя да разбере нищо, докато продължаваше да ги разпитва. Ян от дълго време познаваше Роналд и Джийн, помагаше им, когато можеше, но в повечето случаи не ги закачаше, както те си бяха пожелали. Те бяха горди хора и той се възхищаваше от силата им.

— Роналд, бих искал да намеря Лин. Трябва отново да я видя.

Ян погледна първо Роналд, после Джийн, но нито един от тях не даваше вид, че е разбрал напълно ситуацията. Изминалият ден се беше оказал направо ад.

— Ако е искала да научите къде е отишла, тя щеше да ви е казала, лорд Блекстоун. Не можем да ви помогнем.

От забележката на Роналд един мускул на челюстта на Ян потрепна, а търпението му почти свърши.

— Не й мисля злото, вие вероятно разбирате това.

— Да — Джийн каза тихо. — Ние не се страхуваме за нея. Просто не знаем нищо повече за нея. Тя дойде в живота ни като непозната и си отиде такава. Познавахме я само като Лин.

Ян се почувства объркан от тези хора, които нищо не споделяха.

— И никога не сте я питали от къде е?

— А вие попитахте ли я? — тихо попита Роналд.

— Не — измърмори той. — Дори не знаех пълното й име.

— Може би ще се върне — Джийн докосна ръката на Ян с нежност и съчувствие.

— Може би — Ян стана. — Благодаря ви, че ми отделихте от времето си. Ако отново я видите, бихте ли й казали, че я търся?

— Да — усмихна се Джийн. — Ще й кажа.

Ян излезе от малката къща и отиде до мястото, където стоеше Джефри с конете.

— Мислиш ли, че ще се върне тук? — попита Джефри.

Ян вдигна рамене.

— Просто не знам, Джеф. Като че ли нищо в тази жена не може да се предвиди.

Колин погледна вратата пред нея и се приготви за сблъсък, който знаеше, че я очаква. Беше отлагала посещението при брат си с цял ден и знаеше, че вече не може да го отлага повече. Тя вдигна високо глава, отвори вратата и влезе вътре.

— Та значи най-после реши да посетиш скъпия си брат. Помислих си, че може би си ме забравила.

Както обикновено, Емет беше в лошо настроение. Колин затвори вратата след себе си. Поне Джейкъб не беше наоколо.

— Разбира се, че не бих те забравила, Емет.

Тя прекоси стаята, отиде при него и го целуна по бузата, която той отдръпна от нея като ядосано дете.

— Мисля, че е ужасно, че трябваше да науча, че си се върнала от прислугата. Изчезваш безследно, а после пак се появяваш също толкова мистериозно. С какво ще се оправдаеш?

— Всъщност, с нищо — Колин направо не понасяше подобно нещо. — Върнах се и това е най-важното.

Очите му опасно се присвиха.

— Съгласен съм с Дуайт. Ти не ни казваш всичко.

— Разбирай каквото си искаш под това, Емет. Без съмнение, вие двамата с Дуайт можете добре да си развихрите въображението.

Какъв непоносим човек беше станал. Тя стисна възглавницата, която държеше, а после я сложи зад него. На Емет това му се стори смешно.

— Господи, изглеждаш много надъхана, скъпа сестричке. Ще ми е интересно да науча какво точно се е случило по време на отсъствието ти. — Той я сграбчи за ръката, от което я заболя. — Ще разбере, Колин. Не забравяй, аз знам всичките ти тайни.

Тя се изскубна от него и се дръпна от леглото.

— Как можеш да си толкова омразен?

— Как? — изрева Емет. — Как, значи, ме питаш? Много добре знаеш как, кучка такава! И внимавай да се погрижиш за обещанието, което ми даде, или ще направя така, че никога да не забравиш колко омразен мога да бъда. Махай се!

Когато тя не помръдна, той взе една книга от нощното си шкафче и я запрати по нея. Тя лесно избегна удара и книгата се удари в стената.

— Махай се — изрева той с див поглед и изкривено от омраза лице.

Колин излезе.

От тъмното небе се показваше само едно мъничко резенче луна и Колин дълго време го наблюдава, преди да се премести на люлеещия се стол пред огъня. Денят се беше оказал дълъг и емоционално изтощителен, но сънят не идваше лесно. Тя въздъхна и затвори очи. Веднага я споходиха видения.

— Мамо.

Тя чу тихия глас на Андрю, отвори очи и го видя да стои до нея.

— Защо не си си в леглото, господинчо? Много е късно.

— Може ли да остана при тебе?

Тя се протегна и го придърпа в скута си.

— Разбира се, че може.

Тя го целуна по челото и той се сгуши в нея е глава на рамото ѝ. От време на време той заспиваше и тя се успокояваше от лекото му дишане. Отново я обзе ярост и надви над чувствата ѝ. Щеше да направи всичко, което е необходимо, за да предпази сина си. Това беше единственото нещо, което знаеше със сигурност.

Ян се беше втренчил в тавана на стаята си и се чудеше къде беше Лин тази нощ. Имаше ли си семейство, при което да отиде? Мислеше ли си за него?

Отново беше обзет от ярост и гняв и той стана и продължи да крачи напред-назад. Огънят беше почти изгаснал, но не спря да го накладе, само от време на време се спираше, за да отпие от виното, което носеше. Може би ако изпиеше достатъчно, щеше да заспи. Може би щеше да прокуди виденията от съзнанието си: блестящите морскозелени очи, кадифената ѝ кожа, толкова мека, когато я докосваше. Самата мисъл за нея го възбуждаше. Той още веднъж отпи.

Ейнсли стоеше пред вратата на стаята на Ян и слушаше как той ходи насам-натам. Тя почука.

— Влез.

Тя отвори тежката врата и срещна погледа на сина си, а мъката, която се четеше в златните му очи, я обезпокои.

— Ян, какво те е разстроило така? Почти нищо не си казал, откакто се прибра вкъщи тази вечер.

— Няма нищо. Върни се да си легнеш, майко.

Разочарованието я караше отново да попита, но тя не го направи.

— Няма да любопитствам. Когато си готов да говориш с мен, аз ще съм готова да слушам.

Ейнсли тръгна да си ходи.

— Голямо успокоение е да знам, че мога да разчитам на теб.

— Обичам те. Когато нещо те безпокои, безпокоя се и аз. Така сме ние, майките. Лека нощ, Ян.

Ян погледна как вратата се затвори. Не че имаше някакви тайни от нея. Какво можеше да ѝ каже? — Беше ли успял да прелъсти Лин? А още по-лошо, беше прелъстил една девица, а когато се бе събудил, нея никаква я е нямало? Толкова ли е била ужасена Лин от това, което е направила, за да избяга така? Имаше ли право майка му, че тя е докоснала душата му? Защо тогава искаше толкова много да я открие? А ако я намереше, тогава какво?

Ян не можеше да намери отговорите на тези въпроси. Нощта щеше да е дълга. Една наистина дълга нощ.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Разнесе се звук на метал, който се сблъсква в метал, и беше подсилен от стоновите на двамата мъже, които се напругаха, докато се нападаха един друг. По лицето на Джефри бавно засия една голяма усмивка, когато успя на притисне Ян с меча си.

— Ставаш бавен като бабичка, приятелю.

Ян по-скоро изгрухтя в отговор, но той се изрази по-добре със замаха на сабята си, а усмивката на Джефри застина от удара. Той отново замахна. Джефри отново посрещна удара му, а звукът отекна из задния двор. Двата мъже здраво се потяха, като ту единият вземаше надмощие, ту другият.

— Бабичка — изръмжа Ян. — Ти като че ли също си малко поуморен, Джеф.

Усмивката отново се появи.

— Съвсем не. Съвсем не.

И двамата бяха голи до кръста, независимо от студа, а кожата им лъщеше от потта. Напругаха се мускули, а ръцете им се измориха под тежестта на стоманата.

— Стига ли ти? — попита Ян.

— Съвсем не — каза Джефри и посрещна удара на Ян е последни сили. Той падна на едното си коляно, но все още се държеше.

С крайцеца на окото си Ян видя Ейнсли, която забързано се приближаваше към тях.

— Е, на мен ми е достатъчно за днес — заяви Ян и помогна на Джефри да се изправи на крака. — Як си като бик, стари приятелю.

Джефри го потупа по гърба и се засмя от сърце.

— Ти си лъжец, Ян, но точно това ми харесва у теб.

Те отидоха при Ейнсли, която ги чакаше, и Ян поздрави майка си.

— Добро утро. Какво те води насам, майко?

— Добро утро, лейди Блекстоун — каза Джефри и кимна.

Ейнсли се усмихна, но усмивката ѝ изглеждаше пресиленна.

— Изглежда, синко, Колин Макгрегър е решила да си вземе няколко твои прасета снощи.

Ян потрепери. Дали беше гняв или ужас той не знаеше. Той се беше надявал, че тя вече беше престанала с тези глупости.

— Колко са тези няколко?

— Около дузина.

Ян дълго време мълча и не знаеше какво да предприеме срещу тази жена, която така се излагаше. Толкова дълго време нямаше никакви нападения, а после изведнъж две само за една седмица.

— Смятам да отида на лов. Искаш ли да дойдеш с мен, Джеф?

Ейнсли не можа да скрие изненадата си.

— На лов?

— Да. Можем да сготвим малко еленско. Самата ти каза така оня ден — Ян я хвана за ръката и нежно я целуна. — Ще отсъствам около седмица. Ще се справиш ли?

— Разбира се — каза тихо Ейнсли. После се усмихна. — Гордея се с теб, Ян.

— За какво?

— За това, че не позволи на тази жена да те ядоса.

— Това са само няколко прасета. С удоволствие ѝ ги давам. — Той се обърна към приятеля си. — До един час тръгваме, Джеф.

Андрю пронизително изпищя и Колин се засмя. Той тичаше ту по едно прасе, ту по друго. Радостта му достигна до кучката с кученцата и тя залая и се включи в хора на джафкащото си поколение, а целият този шум отекна из голямата стая. Андрю взе едно пухкаво кученце и го върна в огромната кошница, където лежеше майка му, а после донесе още едно. Веднага щом ги донесеше, те излизаха навън и накрая съвсем измориха Андрю. Той седна до кошницата, а кучката заблиза поруменелите му бузи, когато той гушна едно мъничко пухкаво кълбенце.

Колин се замисли за Дакс и се надяваше, че са се погрижили за него. Съвсем не ѝ се искаше да изоставя него и гъската, но нямаше друг избор. Така беше най-добре, както, беше най-добре, че е загърбила тази част от живота си. Ех, да можеше да се отърве така и от чувствата си.

— Хубаво е, че те виждам отново да се усмихваш.

Колин вдигна поглед и видя Дуайт да стои до стола ѝ, но не ѝ стигна смелост да го погледне в очите. Тя отново погледна Андрю, който беше седнал сред кученцата и беше насочил цялото си внимание върху тях. Тя нищо не каза.

Дуайт продължи да стои.

— Мислех си, че ще полудея от безпокойство по теб, Колин. Но това е нищо в сравнение с лудостта, която създаваш с мълчанието си.

Тя наведе глава и се загледа в преплетените си ръце.

— Почти нищо нямах да казвам.

— Защо не ми вярваш, девойче?

Това я накара да вдигне поглед и да посрещне неговия.

— Вярвам ти, Дуайт. Ти си част от моето семейство.

— Моята слабост те безпокои.

Внезапният прилив на чувства лиши съзнанието ѝ от контрол.

— Трябва да призная, че пиенето ти ме безпокои. Само поражения ще ти нанесе, чичо. Трябва да спреш.

— Лъжеш и от това ме боли — извика той с болка в призрачните си очи. — Толкова ли е непоносима любовта ми към теб?

Колин искаше да избяга, да се престори, че не е чула думите, които се ужасяваше да чуе.

— Чичо, знаеш, че е невъзможно. Никога повече не трябва да говориш за това.

Дуайт я сграбчи за ръцете и рязко издърпа Колин от стола и, а по лицето му беше изписана яростта.

— Да не си мислиш, че не съм се опитвал да се освободя от нея? Че не съм се молил на бог да спаси грешната ми душа? Тази страст ме погубва, Колин. Не мога да я отрека, както и не мога да отрека, че те обичам.

От обяснението му я заболя силно и дълбоко и тя усети ужаса във всяка една от измъчените му думи. Тя се опита да се отскубне, да се освободи от болезнената му хватка.

— Дуайт, не казвай нищо повече, не мога да го понеса!

Той замълча за миг, сякаш беше разбрал страданието, което причиняваше. После я придърпа към себе си, а ръцете му я бяха стиснали като в железни клещи.

— Не мога да престана да те обичам. Не мога.

Устните му се допряха до нейните, жадни и жестоки. Колин се извъртя, за да се освободи, но той беше далеч по-силен от нея. Обзе я паника и загаси и последната искрица нежност, която изпитваше към страданието му. Тя замахна и впи нокти в лицето му.

— Не — промълви тя и го захапа за долната устна.

Дуайт с рев се отдръпна, а погледът му беше убийствен.

— Мамо! — Андрю изтича при тях.

Колин го взе на ръце.

— Нищо ми няма, Дрю. Време е да си лягаш.

Андрю плахо се протегна и сложи пухкавата си ръчичка на бузата на чичо си, очевидно объркан от караницата им.

— Лека нощ, чичо Дуайт.

Едрият мъж отстъпи, а по лицето му се четеше чувство за вина. Без да може да погледне Колин, той измърмори:

— Лека нощ, момчето ми.

С Андрю на ръце, Колин избяга от стаята.

Дуайт видя как Колин излиза, а после се обърна, погнусен от собствените си действия. Той се сгромоляса на все още топлия стол, на който тя беше седяла. Сърцето го болеше, а разумът му се бунтуваше. Нямахте си доверие да се качи на горния етаж, да се приближи до стаята, където спеше тя.

Очите му се напълниха със сълзи, а срамът му го съсипваше.

— Бог да ми е на помощ! — извика той на празната стая. После сведе глава. — Бог да ми е на помощ!

Колин отмести свещта и коленичи до стария скрин. Таванът беше влажен и студен, но тя не беше готова да се върне в стаята и безсънната нощ, която я очакваше.

Пантите изскърцаха, когато Колин отвори скрина. Миришеше на застояло, а това ѝ напомни за годините, през които е бил затворен. Всяко нещо, което изваждаше, извикваше в нея спомени, които я връщаха в едно по-щастливо и по-спокойно време. Тя взе на ръце малката ръчно издялкана кукла, чиято рокля майка ѝ беше ушила с много любов. Тя откри старите дървени кубчета, чиято боя вече се беше поолющила, а фигурките от всяка страна бяха излъскани от игра. На дъното имаше една книга, обвита в избеляла подвързия, почти закрыта от старите бебешки дрехи. Колин я извади.

Първоначално тя не я позна. Когато я отвори, спомни си за дългите часове, които Емет беше прекарал да пише в нея. Думите му бяха младежки, жизнени, романтични — всичко това вече не беше част от човека, който познаваше днес.

Толкова отдавна ѝ изглеждаше. Колин затвори книгата и я сложи настрана. Тя продължи да разглежда всяко едно нещо, като слагаше накуп бебешките дрехи и играчките. Това, от което нямаше нужда, поставяше обратно в скрина. Тя затвори капака, заедно със спомените си, и взе малката купчинка за бебето на Джийн. И книгата, пълна със стиховете на Емет.

Ян стоеше сред дърветата, прикрит от вечнозелените храсти, а миризмата му вече не се усещаше от елена, когото наблюдаваше. Той не помръдваше и не продумваше, а единственият звук, който достигаше до него, беше естественият шум на гората. Той бавно вдигна лъка си.

Червеният самец се втурна, а дългите му крака за секунди го понесоха в галоп. Ян и Джефри се спуснаха след него и прекосиха една малка морава, за да го проследят в гъстата гора. Животното прекоси една долчинка, а те продължиха да го преследват, без да намаляват скоростта си, докато се спускаха надолу, после отново се изкачваха, а краката им едва докосваха покритата с мъх земя. Те се приближиха, а плячката им вече се виждаше.

Като се затича с всичка сила, Ян вдигна лъка си и стреля. Беше го улучил. Еленът падна. Ян и Джефри спряха пред едрото мъртво животно с горда осанка. Ян се облегна на лъка си и си пое дъх.

— Благодаря ти, господи, че ни предостави такъв достоен и благороден противник. Това едро животно ще осигури храна за мнозина.

— Да — съгласи се Джефри, а очите му все още блестяха от възбудата. — Добре се поразходихме, Ян. Време е да си ходим вкъщи.

— Ще тръгнем сутринта, Джефри. Смятам да занеса този на Джийн и Роналд. Ще ни остане много да занесем в Стоунхейвън.

Джефри се усмихна.

— Смяташ ли, че се е върнала при тях?

Ян не обичаше да му се напомня, че все още не е забравил девойчето.

— Винаги им нося по малко еленско. Това няма нищо общо е Лин.

— Разбира се, че няма — отвърна Джефри, който се съгласи, но не му повярва. — Аз ще върна останалото месо в Стоунхейвън.

— Нямаше нужда да носиш толкова много неща, Лин. Колин топло прегърна Джийн.

— Не ми вършат работа, а си помислих, че бебето може да ги използва.

Джийн погледна купчината бебешки дрехи и други неща, които Колин беше донесла.

— Не можем да ти се отблагодарим, както подобава.

— Не забравяйте, че ми спасихте живота. — Колин ѝ стисна ръката още веднъж, преди да отиде при коня си. — Това е нещо, за което никога не бих могла да се отплатя само с няколко вехтории, които намерих на тавана.

Тя се качи на коня си е помощта на Роналд.

— Ако някой пита за мен, бих предпочела да не казвате, че съм била тук.

Роналд и Джийн се спогледаха. Колин се почувства ужасно, че ги поставя в такова положение.

— Не бих ви помолила, ако не беше много важно.

— Знам, Лин — каза Джийн. — Няма да споменаваме за посещението ти, в случай че лорд Блекстоун попита.

— Благодаря ви — каза Колин с облекчение. Тя повярва на обещанието им. — Ще се върна, когато мога. И умната.

Тя си тръгна, като се чудеше кога ли щеше да е това.

Ян си тръгна от къщичката с едно странно чувство, което го измъчваше. Знаеше, че Джийн и Роналд го бяха излъгали. Той беше видял как го погледнаха, когато пристигна. Какво ли криеха от него? И защо?

След като усети неудобството им, той беше останал само докато им остави месото и ги разпита за Лин. И сега не знаеше нищо повече, отколкото след последното си посещение. Това го изнервяше.

Тъй като все още не искаше да се връща в замък, Ян навлезе още по-навътре в гората. Той си спомни за едно красиво езеро, което

не беше много далече, и реши, че то ще му осигури един спокоен следобед. Може би ще му даде време да разгадае чувствата си.

Колин се наведе и отпи от езерото, а студената вода утоли жаждата ѝ. Тя се облегна на един камък и придърпа колене, за да се подпре с брадичка на тях, а вълненият ѝ шал плътно я загръщаше и ѝ държеше топло. Сняг покриваше земята като одеяло, загърнатото около света е ледената си студенина. Тя скоро нямаше да може да идва на това място. След като минеше декември, вече щеше да има повече бури, нямаше да може да се пътува... Нямаше да може да се напада.

Ужасяваше се от мисълта, че ще стои затворена в имението. Как щеше да продължи да се държи с Дуайт? Ами Емет и лудостта му? Тя потрепери. Не от студения въздух, а от страх. Колин се молеше да намери изход.

Изведнъж тя почувства присъствието му, дори преди да го е видяла, усети че той седи на бойния си кон от другата страна на езерото. Тя не помръдна от страх той да не я види. Чувствата ѝ напълно осуетиха опита ѝ да запази спокойствие. Той изглеждаше поедър, отколкото бе в действителност, гордо седнал на седлото, мрачен и злокобен. Трудно ѝ беше да повярва, че това е същият мъж, който я беше любил толкова нежно. Толкова страстно.

Неспособна да се справи с факта, че го вижда, Колин примижа и затвори очи, като се молеше той да си иде.

Сърцето на Ян почти престана да бие. Беше го страх дори да диша. Лин седеше на противоположния бряг. Очите му ли го лъжеха? Той бавно и тихо тръгна.

Тя не изчезна, дори и когато той се приближи.

— Истинска ли си, Лин? Или въображението ми играе лоша шега?

Сърцето ѝ заседна в гърлото и не ѝ позволяваше да говори. Искаше ѝ се да избяга, но краката също ѝ изневериха.

— Нищо ли няма да ми кажеш?

Колин с мъка се изправи на треперещите си крака.

— Оставете ме на мира. Трябва да ме оставите на мира.

Ян не беше сигурен, че я е чул правилно, а думите, които тя бе промълвила, бяха малко по-високи от шепот.

— Как бих могъл? Ти ме омагьоса, девойче. Как мога да се боря с такова магьосничество?

— Не е магьосничество — извика Колин, а очите ѝ се разшириха от ужас. — Не трябва да казвате такива неща.

Объркан от страха, който видя изписан на лицето ѝ, Ян слезе от коня. Когато се обърна, тя си беше отишла.

— Лин — изрева той, но отговор не се чу.

Колин чу, че я вика, и се затича още по-навътре сред дърветата. Неконтролируем страх преминаваше през нея с всеки болезнен удар на сърцето ѝ. Тя се страхуваше от него, страхуваше се от себе си, страхуваше се от смута, който беше настъпил в душата ѝ, след като го беше видяла.

Колин чу как се блъска в храсталака след нея. Чувстваше се точно като животно, преследвано от ловец. Той бързо се приближи и на Колин не ѝ остана нищо друго, освен да търси къде да се скрие. Тя набързо се скри под една издатина на скала. Сгушена на четири крака, Колин видя как той отмина. Насъбралият се въздух в дробовете ѝ направо гореше, докато тя не се почувства в достатъчна безопасност да го изпусне. Още една мълчалива молитва прекоси устните ѝ.

Тя изпълзя навън, но ѝ беше трудно от полата. Изхлузи вълнената пола от краката си и започна да се изправя. Изведнъж се вкамени.

Пред нея беше седнал черният вълк. Същият, който беше виждала два пъти преди това, с черен кожух, със златни очи, които пронизваха душата ѝ надълбоко.

Той пристъпи напред.

— Спомняш ли си ме? — прошепна тя.

Вълкът спря.

Тя преглътна трудно и седна на пети.

— Ти вълкът на Ян ли си?

Вълкът изджафка почти като кученце.

Колин затвори очи — струваше ѝ се невероятно. Когато ги отвори, животното си беше отишло.

— Възможно ли е? — прошепна тя.

В отговор се чу един зловец вой, от който тръпки я полазиха. Чу се и заглъхна в един продължителен призрачен мит. Дългите сенки ѝ показваха, че денят беше напреднал, че скоро щеше да се стъмни над

езерото. От страх, че вълкът ще се върне с Ян, Колин изтича да намери коня си.

— По дяволите, човече. — Ян се опита да овладее раздразнението си, като не искаше да обиди Роналд. — Знам, че е била тук. Няма нужда да я закриляте повече.

— Не закриляме Лин, лорд Блекстоун. Тя ни помоли да не споменаваме за посещението ѝ тук.

Ян приглади коса назад, като се опитваше да намери най-подходящите думи. В душата му се вихреше гневът. Беше претърсил цялото езеро. Тя някак си беше успяла да се измъкне. Дори се беше измъкнала от вълка.

— Моля ви, трябва да говоря с нея. Това е единственото нещо, което искам.

— Не знам къде живее. Нищо не знам за нея. Тя донесе някои неща за Джийн и бебето.

— Нищо не знаеш?

Роналд поклати глава, а по лицето му се изписа съжаление.

— Аз предадох едно съобщение за мис Лин — чу се едно детско гласче.

Ян се обърна към Даниъл, но баща му го разпита.

— Ти не спомена това преди, синко.

Той вдигна рамене.

— Госпожицата ме помоли да не споменавам. Не мислех, че е важно ти да знаеш.

— Къде занесе съобщението, Даниъл?

Даниъл погледна баща си и отговори само като го видя, че кимва.

— В църквата в селото при Грегър Касъл. Тя ме помоли да го предам на отец Макклауд.

— Знаеш ли какво пишеше в бележката.

Момчето отново вдигна рамене.

— Не мога да чета, лорд Блекстоун.

Ян стисна ръката на Роналд и подхвърли една монета на момчето.

— Благодаря, че си се погрижил за Лин, Даниъл.

— За мен беше удоволствие, сър.

Беше посред нощ, но Ян не можеше да чака до сутринта, той чука на вратата на малката църква, докато не събуди отчето.

Побелялата глава на отец Макклауд се показва с разрешена от съня коса. Очите му се разшириха, когато видя Ян и Джефри да стоят пред него.

— Какво, за Бога...

— Отче Макклауд?

— Да. Аз съм отец Макклауд. Какво толкова е станало, та ме вдигате от съня ми?

— Трябва да поговоря с вас.

Отецът предпазливо огледа Ян. После вратата бавно се отвори, за да ги пусне да влязат. Той отиде до една пейка и седна и с жест им показва да направят същото.

— Съжалявам, знам, че е късно. Аз съм Ян Блекстоун.

Отец Макклауд само кимна и не беше изненадан.

— Търся една жена на име Лин.

По лицето на отец Макклауд не трепна нито едно мускулче.

— Не познавам такава жена, лорд Блекстоун.

Ян си помисли, че ще полудее.

— Казаха ми, че едно момченце на име Даниъл ви е предало съобщение от нея. Било е преди повече от два месеца, почти три.

— Можете ли да я опишете?

— Има прекрасна червена коса и изумителни зелени очи.

— Казвате, че името ѝ е Лин? Знаете ли фамилното ѝ име?

— Не — Ян се почувства глупаво. — Не го знам.

— Мога ли да попитам — осмели се отец Макклауд, — защо искате да откриете тази жена?

Гласът на Ян прозвуча напрегнато и уморено.

— Искам да поговоря с нея. Нищо повече.

Свещеникът се замисли за това.

— Струва ми се, че ако тя искаше да говори с вас, вие щяхте да знаете къде да я намерите.

— Да — призна Ян. — Моля ви, отче. Много е важно да я открия.

Отец Макклауд не изглеждаше убеден.

Ян стана.

— Ще я намеря. Дори ако се наложи да доведа моите хора утре и да претърся всяка къща в селото.

— Това е земя на клана Макгрегър, лорд Блекстоун. Не смятам, че ще е разумно. Може да пострадат хора.

— Да, не би било разумно, отче. Сигурен съм. И двамата знаем, че ако кланът Макгрегър се бие, няма да спечели.

Той каза, каквото трябваше, и отец Макклауд отстъпи.

— Ще видя дали ще мога да ви намеря девойчето. Но помнете думите ми, че ако нещо я сполети, аз самият ще се бия с вас.

Ян вдигна ръце.

— Нямам желание да навредя на Лин. Имате честната ми дума.

— Елате пак утре вечер, лорд Блекстоун. Късно. Не е хубаво да ви виждат тук.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колин чу, че конете се изкачват и разбра, че Ян и Джефри са пристигнали. Тя седеше сама в параклиса, след като беше убедила отец Макклауд, че трябва да срещне насаме Ян. Той беше отишъл в стаята си и я беше успокоил, че само трябва да извика, ако има нужда от него. Тя се опита да се успокои. Вратата се отвори, а после се затвори.

Стъпките му бяха тихи, почти не се чуваха, а това изуми Колин, защото тя си мислеше колко внушителен изглежда е високия си ръст и широки рамене.

Тя не вдигна поглед, когато той спря до нея, а от страх се беше вторачила в пода. Стискаше с ръце вълнената си пола и се опитваше да измисли нещо да каже.

Ян коленичи и нежно я хвана за пръстите, които беше издърпал от полата ѝ.

— Лин.

Колин все още не можеше да го погледне. Знаеше, че ще се поддаде на очарованието на златните му очи, ако го направеше. Трябва да е силна. Тя се отскубна от нежния му допир и стана с гръб към него.

— Защо не можахте просто да ме оставите на мира.

Ян за миг замълча.

— Как... — Гласът му затрепери и той си прочисти гърлото, преди отново да почне. — Как бих могъл да не те потърся?

Най-последно го погледна.

— Сигурно вече разбирате, че вие и аз не можем да бъдем заедно.

— Защото ти живееш тук? Сред клана Макгрегър?

— Да.

Колин не каза нищо повече, защото не знаеше докъде ще я отведат лъжите. Невъзможно беше той да разбере истината.

— Защо не ми каза?

Колин се засмя.

Ян се замисли за момент, а после каза:

— Тя те изпрати. Нали?

— За какво говориш? — Колин се смути от рязката промяна в тона му.

— Тая вещица, Макгрегър — каза той. — Тя те изпрати да ме шпионираш, нали?

Тая работа не вървеше на добре — не ѝ харесваше тонът му. Колин преглътна и се опита да потисне собствения си гняв.

— Не, главатарката не знае нищо за нас и нищо не трябва да разбере. Никога.

— Върни се с мен, Лин. — Ян я хвана за ръка. — Тази вечер.

Това съвсем изненада Колин. Не беше сигурна какво да каже.

— Това е невъзможно.

Тя отскубна ръката си. Твърде трудно ѝ беше да мисли, когато той я докосваше.

— Защо да е невъзможно?

Тръгни си оттук.

— Искаш прекалено много, Ян. Ти би ли напуснал семейството си, за да бъдеш с мен? Би ли предал клана си?

Ян отчаяно вдигна ръце.

— Не, не бих. Но за теб е различно.

Розовината по бузите на Лин стана яркочервена и Ян видя как гневно проблясват очите ѝ.

— Защо за мен да е различно? Да предам клана си и да изоставя любовта на семейството си би било без значение, а може би болката — по-поносима? И за какво? Да бъда твоя любовница?

Не беше мислил за нищо друго, освен да убеди Лин да дойде с него.

— Толкова ли лошо би било? Аз сигурно бих ти осигурил по-добър живот от тоя, който водиш тук.

— Прекалено много си убеден.

Ян се изнерви и почувства как търпението му го напуска.

— Защо си толкова вярна на клана? Тя е глупачка, че продължава с тази вражда. Тя не може да спечели.

— Може би не е въпрос на печелене.

— В такъв случай, тя ще трябва да се откаже.

Колин въздъхна.

— Ами честта и верността на хората й? Ами баща й и братята й, които ти си пратил в гроба? Трябва ли да забрави всичко това? Ти би ли го забравил?

— За мен би било различно. Тя е жена, Лин.

— Не. — Колин затвори очи от яд. — Тя е главатар на клана. Честта я задължава. Чест, за която е без значение дали тя е жена или мъж. Чест, която тя трябва да отстоява или да умре. А аз съм вярна на Макгрегър и няма да я предам.

— В такъв случай ти си също толкова глупава.

— Да. Няма да дойда с теб, Ян. — Колин почти се разплака. — Обещай ми, че няма да идваш тук отново.

Ян не каза нищо.

— Моля те — прошепна тя. — Умолявам те.

— Толкова ли малко означава за теб нашата единствена любовна нощ? Ще ме накараш ли да стоя настрана?

— Трябва да стоиш настрана.

Ян направи една крачка в нейна посока, а после се обърна и си тръгна.

— Трябва да ми обещаеш — каза тя.

Той спря.

— Не мога да ти обещаая.

Тя видя как той си тръгва, сърцето й се късаше, а сълзите й вече свободно потекоха.

Колин много отчаяно преглеждаше списъците на запасите им за зимата. Как беше могъл баща й до такава степен да занемари нещата? Зимата вече със сигурност беше дошла. Само след няколко дни беше Коледа. Как щеше да осигури коледни празненства за клана си, когато беше останало толкова малко?

— Как ли ще изкараме зимата? — изкрещя тя в празното мазе.

В този момент тя презираше баща си, яд я беше, че беше позволил до такава степен да бъде обсебен от омраза, че всичко беше занемарил. Дори семейството си. Не можеше да си спомни кога за последен път са били щастливи като семейство.

Колин се засмя на думата „семейство“ — тя беше толкова неточна, когато се използваше по отношение на това, което бяха те. Синовете за баща й са били просто едно средство за осъществяване на

дадена цел — смъртта на Черния вълк. Дъглас Макгрегър ги беше жертвал за собствената си омраза, за тази вражда. Срамът, навлечен на клана от победите на Ян Блекстоун, беше убил последните му двама сина и го беше довел до собствената му смърт. Колин се опита да разбере това, но не можеше.

Смъртта на главатаря на клана не беше спряла омразата, а обещанието, което Колин му беше дала, я стоварваше на нейните рамене. Тя почувства как в съзнанието ѝ настъпва объркване, а сърцето ѝ се раздираше от срам. Тя беше предала всички, но най-вече собствения си син. Не беше ли се заклела да го закриля, да го предпази от мъжа, който не го искаше? Ян беше прокудил Блеър, а е знаел, че е носела неговото дете? Изобщо не се беше постарал да спаси детето от участието на майка му. Тя го ненавиждаше за това.

Защо не беше успяла да го убие, когато беше имала възможност? Истински ли обичаше Ян? Това ли възпираше ръката ѝ? Той я смяташе за глупачка — такава си беше. Глупаво беше, че беше позволила сърцето ѝ да я води, да я отвлича от дълга ѝ.

Може би не това я правеше слаба. Не беше ли собствената ѝ колебливост относно враждата? Или някакво по-дълбоко чувство? Независимо какво беше, тя знаеше какво трябва да направи. Не трябва да изневерява отново на клана си.

Колин стана и внимателно сгъна списъците си. Това и беше най-необходимо в момента. Трябва да намери начин да изхрани народа си.

— Ела тук. Дрю.

Колин вдигна Андрю и го понесе, защото малките му крачета се изморяваха в наскоро падналият сняг. Бузите му бяха поруменели от студа, но очите му блестяха от вълнение.

— Аз ще го взема, девойче.

Дуайт посегна да вземе момчето, но Колин се дръпна.

— Не — каза тя, а после се опомни. — Нищо ми няма, Дуайт. Благодаря.

Очите му бяха кръвясали, а лицето му беше набръчкано от възрастта. Пиенето рано щеше да го прати в гроба. Без да иска, тя го съжаляваше, дори го обичаше. Той беше от нейното семейство. А в момента единствените ѝ близки хора, освен Андрю, бяха един луд и

един пияница. Колин силно притисна Андрю към себе си. Той беше едничката частица разум, която си имаше на света. Не си го даваше.

Малката черква бе беше изпълнена с хора от селото — кланът Макгрегър се събираше за коледната служба. Колин беше опразнила избите си, за да могат да празнуват както винаги, но се боеше, че Нова година нямаше да бъде толкова пищна. Толкова малко време ѝ оставаше да намери решение. Дотогава щеше да се весели с тях и да се моли да стане чудо.

— Дете мое — каза отец Макклауд и прекъсна мислите ѝ.

— Да, отче. — Колин му се усмихна.

— Изглеждаш толкова тъжна. Време е да се празнува.

Той седна на пейката до нея.

Тя никога не можеше да скрие чувствата си от добрия отец.

— Опасявам се, че не съм много достойна за водач на клана. Аз съм старшият Макгрегър, а не мога да направя нищо, за да помогна на хората си.

— Твоят баща ти е завещал ужасно бреме, дете мое. Моли се и Бог ще помогне.

Искаше ѝ се да се помоли, да повярва на това, което ѝ казваше. Но не можеше.

— Боя се, че дори Бог не може да ми помогне сега. Веждите му загрижено се сключиха.

— Не го изоставяй сега, Колин. В него е силата ти.

— Той мене е изоставил, отец Макклауд.

— Може би само така ти изглежда. След време ще разбереш какво е искал да каже. Бъди търпелива. — Отец Макклауд я потупа по ръката, а после стана. — Бъди търпелива.

Колин се загледа към прозореца, а през шарените му изписани стъкла влизаше цяла една дъга от светлина и заливаше пода пред нея. Навън отново заваля сняг. Андрю се изскубна от скута ѝ и хукна да играе с другите деца, а смехът им се смесваше с по-ниските гласове на възрастните.

Тя вдигна поглед към олтара и започна да разглежда разпятието, което украсяваше църквата вече повече от сто години. От него я гледаше Христос с ведро лице и нежен поглед. Тя се почуди какво ли щеше да ѝ каже, ако беше тук и седеше до нея.

— Прости ми, господи. Не знам какво друго да направя.

— Мислех си, че ще ти хареса малко компания.

Колин знаеше, че е лудост да иска да е заедно с брат си, но беше Коледа и тя си помисли...

Емет наблюдаваше как прекосява стаята и идва до леглото му.

— Та значи ми носиш малко коледно настроение, а?

Тя сдържа дъха си от страх да не е пак в някакво отвратително настроение. Вместо това той се усмихна. Отдавна не го беше виждала истински да се усмихва.

— Весела Коледа, Емет.

Тя се наведе и го целуна по бузата. Подаде му един малък подарък, завит в едно шарено парче плат. Той го взе и погледна на другата страна.

— Нищо нямам за теб, Колин. Прикован съм на легло.

Тя отново сдържа дъх.

— Не е много, братко. Толкова малко имам напоследък.

— Да — съгласи се той. — Разбрах, че запасите ни са изчерпани. Много хубаво наследство ни е оставил баща ни, няма що, а?

Той за пръв път говореше за тях като за семейство.

— Отвори го — подкани го тя.

— Книга е — заключи той, въпреки че не беше много трудно да се досети по формата и твърдостта ѝ.

— Намерих я на тавана сред някои от нещата ни, от времето, когато сме били деца. — Колин забеляза, че пръстите ѝ треперят. — Помислих си, че мога да намеря някои неща за Андрю. Вместо това намерих тази книга. Спомняш ли си я?

— Да — промълви Емет, а гласът му трепереше от вълнение.

— Едно време ми я четеше, Емет.

Той пусна книжката да падне от ръката му и Колин я вдигна.

— Ти пишеше прекрасни стихове. Ти ме накара да обеща никога да не казвам на татко, че пишеш стихове. Смяташе, че той може да си помисли, че е глупаво.

Тя знаеше, че само си бърбри, Емет продължи да мълчи.

— Щастливи бяхме като деца, Емет. Какво се случи, че вече не сме?

Той най-накрая я погледна отново.

— Попадах жив в ада и исках всички да са с мен. Щастлив съм само когато всички други също са нещастни.

Тя се просълзи.

— В такъв случай трябва да си изключително щастлив, скъпи братко.

— Да — съгласи се той. — Само едно нещо може да ме направи по-щастлив.

Тя знаеше за какво говори.

— Няма да говоря за това на този ден. Време е да се празнува.

Не беше ли и отец Макклауд й казал същото?

— Да. Сипи ми тогава от това вино и ще прием за този ден.

Андрю беше дълбоко заспал на ръцете ѝ. Тя нежно го сложи в леглото му и го зави с любов. Денят беше дълъг и вълнуващ за момчето и очите му се затваряха за сън. Той веднага заспа отново.

— Лека нощ, миличкото ми момченце.

Тя го целуна по челото, а после духна свещта до леглото му.

— Ти цял ден ме избягваше, девойче. Просто исках да ти кажа лека нощ.

Тя виждаше едрия силует на Дуайт на прага, но не виждаше лицето му. Не можеше да познае дали беше пил много или не. Гласът му като че ли беше съвсем ясен.

— Лека нощ, чичо.

Тя не помръдна от леглото на Андрю. Искаше чичо ѝ да си тръгне пръв.

Той дълго време стоя там, като че ли чакаше, като че ли искаше тя да излезе от стаята. Най-накрая тръгна по коридора към собствените си стаи.

Колин ненавиждаше факта, че се ужасява от присъствието на родния си чичо. И все пак той я караше да се чувства неудобно. Освен това, той я плашеше. Най-добре беше да избягва всякакви конфликти е него, ако е възможно.

Тя се върна в стаята си, отиде до прозорците и разтвори пердетата. Все още валише сняг. Тя седна на перваза на прозореца и се загледа в изпъстреното с облаци небе, което закриваше всички звезди, които биха могли да осветят тъмата. Тя изведнъж закопня за нещо,

което беше против волята ѝ. Мислеше си за силни ръце, обгърнати около нея, които я топят и успокояват.

Последвалото чувство беше чувство за вина, което се изправи срещу по-нежните ѝ копнежи. То се превърна в една топка мъка и отчаяние. Емет щеше да бъде очарован. Наистина беше нещастна.

На вратата ѝ се почука.

— Трябва да поговоря с теб, девойче.

Сърцето ѝ се сви.

— Късно е, Дуайт. Може ли да поговорим сутринта?

Последва една дълга пауза, а после той се съгласи.

— Да, работата може да почака.

Тя въздъхна с облекчение.

— Весела Коледа, Колин.

— Весела Коледа, Дуайт.

— Господ ми е свидетел, че този мъж и вълкът са едно и също нещо.

На Колин ѝ идваше да сграбчи мъжа, който седеше срещу нея на масата, и да му изкрещи, че това не може да бъде. Но не го направи. Познаваше Джон Макнийл цял живот, а селската ковачница беше любимото място, където се събираха децата. Той не беше човек, който лъже. Той си вярваше на това, което казва.

— Виждал ли си го? — попита тя с много повече спокойствие, отколкото изпитваше.

— Да, девойче, виждал съм го. Никога няма да забравя тази гледка.

Колин спокойно си пое дъх, усмихна се, а после каза:

— Моля те, Джон, разкажи ми твоята история.

Джон избути назад стола си и се изправи. Приблечи се до огъня и сложи още едно дърво в пламъците. После се облегна на каменната полица на къщата си, в която имаше само една стая и се загледа в разпаления огън. Колин запази спокойствие и му позволи да си събере мислите.

— Бях на лов преди около четири години. Предполагам, че съм отишъл малко по-далече, отколкото е трябвало, и някак си съм се отклонил в земите на Блекстоун. Застрелях един елен и дълго време го носих на раменете си, преди да спра да си почина. Беше един едър

сръндак и направо се ужасявах как ще го свлека от планината. Съвсем ненадейно той изникна пред погледа ми и застана пред мен. Той е цял гигант. Изплаших се, че животът ми е наближил края си.

— И все пак той не те е убил, Джон. Очевидно. — Добави Колин в мълчаливата пауза, която последва.

Джон кимна.

— Дори не ме заплаши. Вместо това той вдигна елена от гърба ми и го занесе на едно равно място. Без дъх бях останал само да вървя редом с него, а на него не му личеше изобщо да се е уморил. И дума не продума. Дотогава се беше стъмнило и той погледна пълната луна, която грееше над нас. Когато се обърнах, човекът беше изчезнал, а на негово място стоеше един черен вълк.

Колин не можеше да повярва на Джон.

— Може би е влязъл в гората, докато ти си гледал луната.

Тя си спомни многото пъти, когато се беше появявал съвсем безшумно, без да я предупреди за присъствието си.

— Щях да чуя нещо. Ни едно листо или клонка не помръднаха. Направих една крачка напред, за да потърся мъжа, но вълкът ме спря, а голите му зъби ме предупреждаваха да остана на мястото си. После избяга на тъмно сред дърветата.

Сега вече Колин се убеди, че вълкът е приятел на Ян.

— Джон, ти вероятно не можеш...

Джон вдигна ръка.

— Погледът ми не се е отклонявал и за секунда и не съм човек, който е склонен да си измисля такива неща. Аз съм богобоязлив семеен мъж и повярвайте ми, аз също съм се съмнявал в това, което видях.

— Прощавай, Джон. Не исках... — Тя не довърши.

— Не мога да отрека това, което видях. Ян Блекстоун е Черния вълк. Какво зло е това, или дали изобщо е зло, не мога да кажа. Знам само, че един човек, от когото трябваше да се страхувам, беше мил с мен, но все пак, същият този човек се превърна във вълк.

Джон пак се загледа в пламъците.

— Този мъж е убил братята ти в бой. Дори баща ти загина от свирепия му меч и нечовешката сила на десницата му. И все пак, той беше щедър с един непознат, който беше престъпил границите му. И

дори ми донесе елена, който аз незаконно бях убил, на собствените си рамене.

Колин започна да си представя всякакви картини.

— Нежен гигант — тихо каза тя. Тя вдигна поглед към Джон и се изправи. — Благодаря ти, че ми разказа историята си, Джон.

Златни очи пронизаха съзнанието ѝ...

Колин се изправи в леглото си — беше се събудила от съня, който сънуваше всяка нощ през последния месец. Златните очи на Ян Блекстоун я преследваха дори и когато беше будна.

Мразеше го. Не, обичаше го.

Очите ѝ се просълзиха и тя не направи усилие да ги спре. Позволи на риданията си да успокоят измъченото ѝ съзнание и болно сърце. Постоянният кошмар я беше съсипал. Беше сама и нямаше къде да избяга.

Колин влезе в стаята на Емет и се зачуди защо я е извикал. Никога не го правеше.

— Какво искаш, Емет.

— Имам нещо за теб — каза той и се усмихна.

Нещо в нея трепна. Не ѝ харесваше погледът му, който създаваше погрешна представа за усмивката по лицето му. Тя предпазливо го заслуша.

— Сядай — изгука той.

Тя знаеше, че нещо не е наред.

— Това е едно стихотворение, нещо като новогодишен подарък. За тебе го написах, скъпа сестричке. Като едно време.

Неспособна да направи нищо друго, тя разгъна пергамента и започна да чете.

— „Имало едно време момиче на име Лин.“

Погледът ѝ срещна този на Емет. Той знаеше.

— Да-а — проточено каза той и се наслаждаваше на всяка секунда, като дете, което яде бонбон. — Разбрах за мръсната ти тайничка, Колин. Казах ти, винаги разбирам.

Сърцето ѝ започна силно да бие. Беше ѝ трудно да диша спокойно. Не искаше да разбере какво впечатление ѝ беше направил. Тя продължи да чете стихчето.

*„Работило то при един кръчмарин.
Хванало погледа на лорда
И прави и струва
Да мъсти за честта на клана и рода...“*

Колин почувства, че залита, но се овладя и застана мирно пред жестокия му поглед и продължи да чете.

*„Имало едно време момиче на име Лин,
което лорда си вкара в леглото-мискин!
После той не пукна
Или така се каза.
Работата пропадна.
Скръбно тя подсмръкна.“*

Колин преглътна дълбоко, за да навлажни устата си.

*„Имало едно време момиче на име Лин,
Което забременя от лорда-мискин.
Вкъщи после се върна
И никой за туй не разбра.“*

Емет я побутна с лакът и я накара да го погледне с просълзения си поглед.

— Какво ли ще ни донесе Новата година? — изчурулика той и се запревива от смях.

— Престани — извика тя и смачка на топка стихотворението, в ръката си. — Ти си толкова жестоко копеле!

Колин хвърли топката по него и го удари по лицето без да го нарани. Той още по-силно се засмя. Тя избяга от стаята и едва не събори Дуайт, който току-що влизаше.

— Какво ѝ е на Колин? — попита Дуайт и я проследи с поглед надолу по коридора.

Емет се престори, че му е безразлично и вдигна рамене.

— Предполагам, че се е обидила на стихотворението ми. Иди ги разбери жените!

Той не можеше да скрие, че е доволен от себе си. И от Джейкъб. Този човек винаги е бил неоценим източник на информация, но този път слугата му беше надминал себе си и беше разбрал къде е била Колин по време на отсъствието си. По-голямата част от стихотворението му беше догадка, но сега Емет беше сигурен, че подозренията му са верни. Той отново се засмя. Може би дори предсказанието му, че тя ще се издуе с копелето на Блекстоун, щеше да се сбъдне. Това би се оказало полезно по-късно.

Дуайт се премести, застана до леглото на Емет и вдигна пергамента, който тя беше хвърлила по него. Прочете го, а когато свърши, един тъмен облак се спусна над лицето му. Емет наблюдаваше Дуайт, който почти беше излязъл от кожата си от гняв.

— Тя те предаде, Дуайт. Мене също. Кучката си е вдигнала краката за това копеле и не го е убила. Дори не се е опитала.

Дуайт застина при думите на Емет, а гневът му го караше да му вярва. Емет продължи:

— Имаш повод повече от всякога да убиеш този кучи син. Той е взел това, което по право ти принадлежи.

В душата на Дуайт се прокрадна съмнение и той направи крачка назад и умствено, и физически.

— Колин не би направила подобно нещо.

— Така ли?

— Тя е добро момиче.

— Така ли?

Думите на Емет бяха влудяващи.

— Тя не би си дала добродетелта на дявола. Вярата ѝ е твърде силна.

— Попитай нея, чичо.

Емет продължаваше да се усмихва с една всезнайна усмивка, от която всичко му стана ясно. Дуайт поклати глава.

— Не ми е работа на мен.

— Ти трябва да бъдеш неин съпруг. Твое право е да знаеш дали е девствена или не. Твое право е да знаеш дали семето на това копеле не расте в корема ѝ. Попитай я!

Колин стоеше в стаята си и очакваше да се появи Дуайт. Но когато той най-после се появи, тя се уплаши от гнева, изписан по лицето му. Това също се очакваше, но тя никога не беше предполагала, че ще види това, на което беше свидетел сега.

— Кажи ми, че е лъжа.

— Да ти кажа, че какво е лъжа? — нямаше да му се даде лесно.

Той стисна юмруци до тялото си и Колин се зачуди дали и тя да не търси оръжие. Тя внимателно се огледа, за да потърси нещо, и забеляза дървото точно зад нея, близо до огъня.

— Спа ли с Черния вълк?

Това беше пряк въпрос. Нямаше да лъже. Лъжите, тя беше научила, можеха само да влошат една и без това ужасна ситуация.

— Да.

Ако беше очаквал повече обяснения, тя не му ги предостави. Той чакаше. Тя не каза нищо повече.

— Защо? — попита той най-накрая, а гласът му трепереше от възмущение.

— Защо? — повтори тя. — Не знаеш ли защо?

Той се разгневи, раздразни се от нея.

— Не, девойче. Не знам.

— Ако аз трябва да ти го обяснявам, Дуайт, ти няма да разбереш.

Той примигна няколко пъти, като че ли не можеше да я види както трябва.

— Обясни ми — изръмжа той заплашително.

— Няма да давам обяснение за постъпките си на теб, чичо. Махай се.

Той не помръдна.

— Мисли каквото си щеш и се махай. — Колин използваше най-убедителния си тон. Въпреки това той не помръдна.

Той като че ли не знаеше какво да прави, какво да си мисли. Но гневът му все още съществуваше. Тя осъзна това с ужас. Той пристъпи към нея с изражение, в което се четеше болка.

Изведнъж я удари с все сила по лицето. Колин залитна назад, а после падна. Тя едвам се изправи на крака и здраво стисна дървото в ръката си. Погледна го в очите с вдигната тояга.

Дуайт тръгна към нея. Тя вдигна оръжието си още по-високо и изкрещя:

— Недей.

Той спря.

— Удари ме още веднъж, чичо, и ще те убия.

Гласът ѝ звучеше като чужд в ушите ѝ, като от разстояние.

Вярваше ли ѝ? Тя чакаше с притаен дъх, докато той не се обърна и не излезе. Не свали тоягата си, докато той не изчезна от погледа ѝ.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През последните два месеца в Грегър Касъл се живееше както никога преди това не се беше живяло. Колин избягваше чичо си, когато беше възможно. Дуайт си остана мрачен, но не споменаваха повече за конфликта им. Сега тя нямаше избор, трябваше да го издири, защото празните ѝ изби я караха да действа. Завари го да пие в голямата стая. Когато му разказа плана си, той просто застана и я загледа втренчено. Колин се зачуди дали изобщо ще ѝ отговори.

— Ще се погрижиш ли всички да са готови тази вечер?

— Опасявах се, че тази лудост те е погубила. Сега вече съм сигурен.

Колин не му позволи да я разгневи.

— Да, луда съм, Дуайт. Погрижи се за това.

— Как възнамеряваш да нападнеш запасите на Блекстоун? Това ще ни отведе в центъра на замъка му. Прекалено рисковано е, девойче.

— Неговите изби са пълни. Нашите са празни.

Дуайт се обърна на другата страна, а гневът му личеше.

— Ще ги напълним по друг начин.

— Не — гласът на Колин звучеше по-твърдо. — Не, ще ги напълним тази нощ. Със запасите на Стоунхейвън Касъл.

Той стоеше като скала и не помръдваше.

— Помни ми думите, Дуайт. С теб или без теб, аз ще нападам тази нощ. Ти сам решавай.

С тези думи Колин излезе от стаята. За кратко тя наистина се зачуди дали не е луда. Какво я караше да си мисли, че може да открадне от Черния вълк и да не пострада от възмездието му? Ами ако разбере коя е тя всъщност?

— Колин — Дуайт я извика.

Тя се обърна.

— Ще се приготвим, девойче.

Колин кимна и отмина. Луда или не, тя ще продължи по пътя, който беше избрала. Това беше единственото нещо, което ѝ оставаше

да прави.

Колин наблюдаваше как последната каруца заминава, натежала от бъчви. Тя бързо се върна в мазето и махна на мъжете си да тръгват. Почака, докато стаята се изпразни, а после ги последва.

— Какво правиш, девойче?

Тя се спря, а на пътя ѝ застана един як човек, цяла глава по-висок и доста по-широк от нея.

— Най-добре продължавай — изкрещя Дуайт и привлече вниманието на човека към себе си. — Аз скоро ще се върна.

Когато човекът се обърна с лице към Дуайт, Колин грабна една факла и го удари по главата. Той се свлече на пода в безсъзнание.

— Изведи оттук мъжете, Дуайт.

Той се поколеба.

— Веднага — каза тя, този път още по-твърдо.

Той направи това, което искаше. Колин за последен път се огледа, а после си проправи път из тесния коридор и нагоре по стръмните стълби. Чу как конете се отдалечават, когато затваряше последната врата зад себе си. Беше тъмна, безлунна нощ. Отне ѝ само миг очите ѝ да се приспособят.

— Ако трябва да познавам, бих казал, че съм в присъствието на самия главатар на клана Макгрегър.

Гласът на Джефри ѝ беше познат. Не ѝ трябваше да вижда лицето му, за да го разпознае. Не сметна за необходимо да отрича коя е и предположи, че той не може да види лицето ѝ по-добре, отколкото тя неговото.

— Правилно отгатна — отговори тя с престорен глас със силен провинциален акцент.

Тъмната сянка се облегна на каменната стена.

— Напълно ли си полудяла?

Тя се престори, че не го разбира.

— Не разбирам к'во искаш да кажеш.

— Разбира се, че разбираш! — Той се засмя. — Време е да разбереш с кого си имаш работа, Макгрегър.

Той се протегна, сграбчи я за ръката и я избута пред себе си. Колин не се опита да му се противопостави. Тя вървеше с него.

— Уплаши ли се, девойче?

— Не — Колин не се боеше.

— Трябва да се боиш. — Изкиска се Джефри.

Колин спря и той се блъсна в нея. Тя не се обърна.

— Така ли?

Джефри стоеше точно зад нея, главата му беше високо над нейната, а тялото му плътно беше прилепнало до нейното.

— Да, трябва — прошепна той дрезгаво.

Тя усети внезапното му объркване.

— Блекстоун всичко ми отне. Вече няма за какво да ме е страх от него.

Нещо странно си проправи път в съзнанието на Джефри — нещо повече, проби си път в сърцето му. Той много рядко изпитваше съчувствие и не беше свикнал с него. То го караше да се чувства странно, неудобно. Изведнъж му замириса на полски цветя и той не можа да се сдържи да не дръпне вълнения шал, който покриваше косата ѝ. Тя се разля по раменете и надолу по гърба ѝ. Той си спомни единствения друг път, когато я беше видял, покрита от глава до пети в сажди и кал. Този път той не се смееше. Чувстваше извивката на гърба ѝ, нежно издадена по-надолу. Въпреки че не беше виждал, и не можеше да види, лицето ѝ, той вече не я смяташе за грозна жена.

Джефри се протегна и взе една шепа мека и силно ухаеща коса. Той се наведе да я помирише и му се прииска да може да различи цвета ѝ в тъмнината.

Колин се извъртя и вдигна твърдо коляно, насочено с убийствена точност. Джефри се преве от болката, която добре пласираното коляно беше причинило в слабините му. Тя не можа да не се усмихне при мисълта как братята ѝ биха се гордели, че уроците им не са отишли на вятъра. Тя се измъкна от ръката му, която изскубна малко коса от главата ѝ.

Джефри падна на колене и високо изстена в тихата нощ. Това привлече вниманието на един пазач. Докато пазачът си проправи път до Джефри, Колин се въоръжи с един капак на бъчва. Той гледаше Джефри и тя го нападна, като го повали с един бърз удар по лицето.

Проправи си път до стената на замъка, преди да чуе един вик, който я спря. Конят ѝ беше вързан, където то беше оставила. Яхна го веднага.

— Какво ти отне толкова време, Колин?

Гласът на Дуайт я стресна. Преди да може да му отговори, чуха тропот на коне, които идваха от Стоунхейвън. Не губиха време и веднага препуснаха в галон.

Джефри спря коня си, а животното искаше да продължи. Той видя как двамата ездачи изчезват в гъстата гора, той знаеше кои са и къде отиват. Нямаше нужда да ги преследва, но нещо го безпокоеше. Тя му се беше сторила позната. Защо ли му се струваше, че я познава от някъде?

Какъвто и да беше отговорът, точно сега той трябваше да се изправи пред Ян. Да му каже какво е направила тази жена направо под носа му.

Дуайт слезе от коня си, дори преди той да е спрял, и се обърна към Колин, която влизаше в двора след него. С две големи крачки той се озова до коня ѝ и я дръпна от седлото.

— Твърдо си решила да се убиеш. Аз няма да съм част от това.

Той я занесе на ръце като дете до големия вестибюл, а гневът го тласкаше още по-навътре в неговия свят, изпълнен е болка.

— Пусни ме да сляза, Дуайт.

Колин се извиваше в ръцете му, мъчеше се да се освободи от него. Той още по-силно я хвана.

— Ако продължаваш с тази игра, аз сигурно ще полудея.

Тя престана да се върти.

— Пусни ме да сляза.

— Аз самият ще те убия, преди да видя как някой друг те поваля.

Колин много се ядоса. Тя замахна и удари Дуайт по брадичката, а после го хвана с лявата ръка за устната и я цепна.

— Жалко копеле такова!

Тя отново го удари.

— Пусни ме да сляза! — ревеше тя.

Той я пусна и тя падна на задните си части. Погледът ѝ си остана убийствен.

— Искаш да ме убиеш — подхвана го тя и бързо се изправи. — Направи го де!

Тя се изправи с лице към него, застана наблизко и започна да се заяжда.

— Направи го де, Дуайт. — Тя го хвана за ръката и я обвини около врата си. — Сложи край на мъчението си сега.

Тъмните му очи не я изпускаха от поглед.

Той я стисна по-силно и болката по лицето му се увеличи.

— Приключи с всичко, Дуайт. Избави и двамата от нещастията ни.

Тя не знаеше защо прави всичко това. Наистина ли искаше да умре? Наистина ли вярваше, че Дуайт ще я убие? Ръката му спря дъха ѝ и стаята се завъртя около нея. Причерня ѝ. Той я пусна.

— Не мога — извика Дуайт с изпълнен от болка глас. — Много ме изкушаваш, но не мога!

Тя побесня от гняв.

— Не можеш! Не искаш! — Тя силно го удари по лицето със стиснатия си юмрук. — Страхливец такъв!

Той ѝ хвана ръката, преди тя да може отново да го удари.

— Прости ми, Колин.

— Няма. Ти прекали, Дуайт. Този път няма да ти простя.

Тя силно започна да залита, но не я беше грижа. Той я придърпа в обятията си и я усмири.

— Мразя те — изпищя тя на гърдите му. Притъмня ѝ пред очите. — Мразя те.

После припадна.

Ян притихна и се зачуди дали не беше му се причуло. Сигурно беше така. Огънят силно прашеше в голямата стая, където Джефри откри Ян и Ейнсли, които бяха още будни, защото играеха шах.

— Не разбрах как го е направила. Да ни открадне запасите направо под носа.

От това, което каза Джефри, на Ян му стана ясно, че правилно го е чул. Но забързаният му ход говореше още по-красноречиво.

— Да — бавно каза Ян и внимаваше да не избухне. — Как го е направила?

— Прекалено лесно — призна Джефри.

Ян се обърна към майка си, чието изражение показваше загрижеността ѝ.

— Ако те наистина се нуждаят от нашата храна, аз например, с радост ще им я дам — каза тя.

— Съгласен съм — тихо каза Ян, отново учуден от реакцията на майка си. — Но — добави той, — предпочитам да си поиска, отколкото да си взема.

— Като че ли не е жена, която някога би потърсила помощ от тебе, Ян.

— Този път наистина прекали. Не мога да приема да влиза и излиза от собствения ми дом, когато й скимне.

— Какво възнамеряваш да правиш? — попита майка му.

— Мисля, че е време да загърбим цялата тази вражда. Веднъж завинаги.

Джефри видя как Ян излиза от стаята. Каквото и да беше намислил, на Джефри щеше да му е интересен крайт на тази история. Нещо му подсказваше, че все още ги чакат изненади.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колин отвори очи и видя една тъмна стая. Първите ѝ мисли бяха объркани, примесени с много болка и мъка. Тя бавно осъзна, че е в собствената си стая. Отметна завивката и отиде до прозореца. Когато разтвори пердетата, в стаята влезе много светлина, а по наклона на слънцето разбра, че е ранна утрин.

Тя си спомни за битката, която беше водила с Дуайт, и се засрами, че така беше избухнала. Колин отново пусна кадифените завеси и стаята отново потъна в тъмнина. Искаше ѝ се да може да затвори мислите и чувствата си така, както беше затворила завесата и спряла светлината.

Нели тихо почука и Колин ѝ извика да влезе. Готвачката влезе и изпълни рамката на вратата с едрата си фигура и пълния с храна поднос.

— Девойче, защо си станало? — Тя връхлетя вътре и постави подноса на масата. — Трябва да изпълняваш това, което ти казвам.

— Добре съм, Нели. Наистина съм добре.

Възраженията на Колин не бяха чути и жената я грабна като бала и я зави отново в леглото.

— Имаш нужда от почивка, детето ми. Бледа си, напоследък и апетит нямаш. Време е да оставиш Нели да се погрижи за теб.

Преди тя да може да възрази, Нели вече беше сложила подноса на скута ѝ. Топли кифлички със сладко от цариградско грозде, каша и чай я изкушаваха, но стомахът ѝ отхвърли мисълта за храна. Изведнъж ѝ призля и стомахът ѝ се сви.

— Не съм гладна, Нели. Моля те, отнеси го.

Нели се намръщи и сви устни, но тя взе подноса и го остави на нощното шкафче.

Колин отново отпусна глава на възглавницата и затвори очи, за да не ѝ се вие повече свят.

— Ще си полежа малко — каза тя на Нели.

До слуха ѝ достигнаха някакви шумове, като че ли бяха много коне, които влизат долу в двора, и тя отвори очи.

— Нели — Колин погледна прислужницата си. — Виж, моля те, какво става.

Нели направи това, което я беше помолила, но бързо се отдръпна от прозореца. Страхът, изписан по лицето ѝ, накара Колин отново да стане, въпреки възраженията на стомаха ѝ.

— О, девойче, ти трябва да си стоиш в леглото. — Нели изохка, а ръцете ѝ мачкаха престилката ѝ на топка.

— Върни се в кухнята, Нели. Аз ще се погрижа за това. Колин дръпна пердето и погледна навън. Тя също почувства как от страх я побиват тръпки. Изтича от стаята си в стаята на баща си, за да може да вижда по-добре.

— Искам да говоря с главатаря на клана!

Думите на Ян бяха ясни и повелителни. Колин отстъпи назад с ръка на устата. Тя преглътна мъчително от страх.

— Какво искаш?

Ян разпозна Дуайт Макдъгъл, когато той се показва на прага и се обърна към него и мъжете му. Изглеждаше опърпан, нищо от него не напомняше за сърцатия мъж, когото си спомняше Ян.

— Искам да видя лейди Колин. — Ян не беше от тези, които обичат да повтарят, но днешният ден беше ден за неприятни неща.

— Тя не иска да те вижда, Блекстоун. Най-добре е още сега да си тръгнеш, преди да се е стигнало до бой.

Ян не помръдна, а продължи да го наблюдава от коня си.

— Идвам да се помирят с жената, Дуайт Макдъгъл. Няма да си тръгна, докато не се видят с нея.

— В такъв случай ще умреш — изръмжа Дуайт.

— В такъв случай някой ще умре.

— Какво искаш, Блекстоун? — извика някакъв глас. Ян заразглежда многото прозорци и се мъчеше да отгатне от кой беше проговорила жената.

— Дойдох да говоря с вас, лейди Колин.

— Както вече попитах — гласът на Колин все още беше твърд и нищо не му говореше, — какво искаш?

— Искам мир. — Ян все още не можеше да я види, но в нея имаше нещо познато.

— Нямам какво да ти казвам. Отивай си, докато все още можеш.

— Няма ли да се покажеш? — извика Ян на почернелите прозорци, дълбоко разочарован.

Тя не отговори.

Конят на Ян ставаше нетърпелив.

— Какво искаш от мен, Макгрегър? Взе си от моите говеда, от моите овце, от моите свине. Дори се осмели да си вземеш от запасите ми.

Отговор отново не последва.

Нещо зачовърка мозъка на Ян, някаква мисъл, която той не искаше да признае.

— Доволен ще съм да ти дам всичко това. Добре си дошла да си вземеш всичко, от което имаш нужда. Няма да позволя хората ти да страдат заради това, че баща ти ги е занемарил.

— Не е достатъчно — изкрещя Колин и още повече се ядоса от срам.

— Какво повече искаш?

Въпросът на Ян накара Колин и тя да се запита. Тя какво искаше? Беше се заклела, че ще го убие. И не беше успяла. Беше предала баща си и своя клан. Не беше успяла да предпази Андрю. Всички беше разочаровала.

— Мъртъв те искам, Блекстоун! Искам те мъртъв.

Ян бавно излезе напред и скъси разстоянието между горния прозорец и себе си.

— Тогава убийте ме, лейди Колин. — Ян вдигна празните си ръце във въздуха да ѝ покаже, че не носи оръжие. Усещаше се съвсем наблизо до това, което щеше да му подсказе, откъде я познава. — Убийте ме сега и да свършваме с тази работа.

Сякаш насън Колин сграбчи лъка от полицата на баща си. Погледът ѝ се прикова върху портрета на баща ѝ, а повредената от нея картина беше като белег в душата му. Вина, срам, страх — всичко това я измъчваше. Очите му я гледаха широко отворени и изпълнени с гняв заради неуспеха ѝ. Колин се върна на прозореца. Скованите ѝ и треперещи пръсти опънаха стрелата. Тя избя всяка мисъл от главата си. Вдигна лъка, прицели се, а после стреля.

Ян видя как стрелата полетя, но не помръдна. Стрелата се заби във верижната му ризница и само върхът ѝ прониза плътта му. Ян вдигна поглед и видя Колин Макгрегър да надзърта, а косата ѝ изглеждаше огнена на слънчевата светлина. После тя се прибра.

Чувството, че я познава, затрептя в съзнанието му и макар че беше за кратко, то бе много силно. Той погледна Джефри и се зачуди дали той я е видял. Не беше.

Ян изтегли стрелата и я хвърли на земята. Бойният му кон се изправи високо на задните си крака и яростно зарита във въздуха. Ян се извъртя, когато конят стъпи на земята, а думите му изразяваха леденостудения гняв, който вече не можеше да сдържи.

— Кажи на господарката, че вече си е пробвала късмета. Вече няма да се съобразявам с никоя от прищевките ѝ. Ако иска нещо, трябва само да попита. Но ако желае да продължава с тези детински нападения, няма да ми остане нищо друго, освен да им сложа край.

Лицето на Дуайт се изкриви от гняв.

— Само се опитай да ни спреш.

Ян посочи Дуайт с пръст.

— С тебе ще започна, Дуайт Макдъгъл. Най-добре я вразуми. Цяла напаст е.

— Ще се бия с теб тук и сега! — изрева Дуайт и пристъпи напред с ръка на меча си.

— Не. Ще те убия по моите правила. — Ян силно завъртя коня си. — Но само тогава.

Колин наблюдаваше как Ян излиза, възседнал коня си, от двора на замъка. Лъкът, който държеше, се изплъзна от ръцете ѝ и падна на земята.

— Какво направих? — прошепна тя.

Завладя я чувство за вина и очите ѝ се просълзиха. Трябваше да изпитва разочарование, а не облекчение. Не беше успяла да убие Черния вълк и ѝ прилошаваше — не от провала, а от опита ѝ.

Тя заразглежда ръцете си и се зачуди на какво са способни. Докато гледаше как стрелата лети през двора, беше поразена от последствията от действията си. Сърцето ѝ, което биеше бясно, спря само за секунда, докато не видя, че стрелата не го беше повалила. Ръцете ѝ още трепереха от прозрението, до което беше стигнала в този

миг — да убие Ян би означавало да убие една част от себе си, която сега беше под негова власт. Двете противоположни страни се бяха изправили една срещу друга в душата на Колин. От една страна, тя се придържаше към обещанието, което беше дала на баща си, към заплахите на брат си и желанието да предпази Андрю от цялото зло, което я заобикаляше. Ян беше ли част от това зло? В очите на нейния клан той беше, но в сърцето си тя вярваше, че не е.

Объркани и крехки чувства спрямо човек, когото почти не познаваше. И все пак тя се беше любила с този човек. Не с ужас или отвращение, а с удоволствие и огромно желание. Желание, което постоянно я преследваше. И любов, която вече не можеше да отрече или да скрие.

— Да излезем ли да нападнем това копеле?

Дуайт изпълни вратата с едрото си тяло и прикова изпълнения със сълзи поглед на Колин върху себе си. Тя поклати глава.

— Не, той дойде да иска мир. Нека да си иде в мир.

— Да не искаш да кажеш...

— Да, точно това искам да кажа!

Тя виждаше колко му се иска да тръгне след Ян. Ясно беше изписано по лицето му, а това я плашеше. Дуайт излезе и я остави там сама и объркана.

Ян неуморно язди чак до Стоунхейвън, а гневът му се разпалваше с всеки удар на копитата на коня му. Той намали едва след като беше влязъл в двора на конюшните.

Как можеше да не разбере? Отново се почувства като глупак. Лин... не, Колин сигурно направо се залива от смях за негова сметка. Леден гняв се загнезди в сърцето му, а силата му изтласка по-новите, нежни чувства, които си беше позволил отново да изпита.

— Трябва да я удуша тая вещица! — Той скочи от седлото и подаде поводите на конярчето.

Смехът на Джефри отекваше в каменните стени, като че ли казваше. Казвах ли ти аз. И лицето на Ян пламна от яд.

— Кажи ми, Джеф. — Ян бавно и мързеливо се усмихна. — Как стана така, че тази жена успя да влезе в Стоунхейвън, без да срещне никаква съпротива? Разбира се, с изключение на двамата мъже, които беше повалила.

— Очевидно — Джефри размърда неловко крака — тя се е ориентирала добре.

Това накара Ян да кимне сериозно.

— Да. Странно ми се стори.

Член на клана Макгрегър никога не беше стъпвал в Стоунхейвън, но Лин беше. Тя знаеше точно къде държеше запасите си за зимата, защото самият той ѝ ги беше показал преди жетварския празник.

Отново на Джефри му се стори, че познава от някъде Колин Макгрегър.

— Не ти ли се струва, че познаваме главата на клана?

— Че я познаваме? — невинно попита Ян. Той не беше готов да признае, че знае истинската самоличност на Лин.

— Да. — Джефри замислено потри брадичката си. — Понякога ми се струва, че сигурно я познаваме.

— Натъкнахме се на нея, когато зърното се запали. Спомняш ли си — жената беше покрита със сажди от глава до пети. Трудно беше да я приеме човек на сериозно. Сигурно не тежеше и петдесет кила с мокри дрехи.

— Куражлийка е, обаче. — Напомни му Джефри с широка усмивка.

— Да, тя доказа, че може да бъде голяма напаст. По-голяма от баща си. Поне когато се биех срещу хората на Макгрегър, знаех как стоят нещата. С тази жена изобщо не знам. Не мога да се бия с нея, но пък и не мога да ѝ позволя да продължава с тая нейна вражда.

— Няма как да спечелиш, приятелю.

— Да — отстъпи Ян. Каква ирония — той обичаше точно тази жена, която мразеше. — Като че ли нямам късмет с жените в живота си, Джеф.

Джефри се съгласи и се засмя за кратко.

— Тъкмо изгониш едната от живота си, а то другата става част от него. Изобщо нямаш късмет, приятелю.

— Може би са се съюзили заедно, за да направят животи ми непоносим.

През съзнанието на Джефри бързо премина една мисъл, толкова нелепа, че той направо онемя.

— Джеф.

Гласът на Ян го изтръгна от обърканите му мисли.

— Изглеждаш доста разтревожен. Добре ли си?

Джефри кимна.

— Да, добре съм. Просто ми мина една странна мисъл през акъла.

— Искаш ли да я споделиш?

— Не. — Джефри се отдалечи. — Трябва да се погрижа за една работа, Ян. Ще се видим по-късно.

Ян се почуди какво ли можеше да тревожи Джефри, тъй като настроението на приятеля му по принцип беше ведро, но Ян си имаше един свой проблем, който трябваше да разрешава. Колин Макгрегър.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колин почука на вратата на брат си и го изчака да отговори. Беше пропуснала да му занесе закуската и реши, че трябва да провери как е. Отговор не последва. Тя тихо отвори вратата.

— Какво, по дяволите...

Емет вдигна очи и срещна ужасения поглед на Колин. Тя влезе вътре и затвори вратата зад себе си. Колин познаваше жената. Казваше се Хуанита. Мнозина смятаха, че е вещица и се страхуваха от възшебните ѝ способности. Колин само се ядоса.

— Какво прави тя тук, Емет?

По устните му се появи една подигравателна усмивка, докато Хуанита си събираше пудрите и мехлемите.

— Мисля си, че е очевидно, сестричке.

Колин се обърна към Хуанита.

— Махай се.

— Няма нужда да се ядосваш. — каза Емет.

Тя отново погледна брат си с отвращение, а после отиде до масата до леглото му и сграбчи една бутилка, която стоеше там.

— Тук е да си упражни магьосничеството, а ти смяташ, че не трябва да се ядосвам.

— То ще ми помогне да прохода — измърмори през зъби Емет.

Погледът в очите му беше убийствен. Колин разбра, че е познала истината. Тя захвърли бутилката през стаята и я счупи в стената.

— Никога няма да проходиш, Емет. Знаеш това.

— Не го знам! — изкрещя той. — Хуанита може да ми помогне, а ти най-добре престани да се месиш!

— Колко ти плаща? — Колин почти се задавяше от гняв. Бяха почти без пукнат грош, а Емет пилееше пари за магьосничество. Тя отиде и застана пред Хуанита. — Колко ти плаща?

Хуанита просто ѝ се присмя.

Колин се протегна и изви ръката зад гърба ѝ Хуанита закрещя от болка и изненада. Недоволството и гневът дадоха сила на Колин да

избута по-едрата жена през вратата и надолу по дългите стълбища. След като излязоха навън, Колин силно блъсна магьосницата.

— Махай се и не се връщай. Няма да има повече пари за ненужните ти церове.

Хуанита си оправи полата и опъна блузата си.

— Хубаво ще направиш да не ме разгневяваш, Колин. Аз имам силата да разкривам тайните в сърцето ти.

Тя небрежно се приближи до Колин, а лицето ѝ беше само на сантиметри от нейното.

— Мога да разкрия тайната, която лежи в утробата ти.

Хуанита си сложи ръката на корема ѝ и Колин изведнъж се уплаши.

Хуанита се усмихна.

— Аз може да се окажа единствената ти приятелка, когато дойде време да се освободиш от това проклятие.

— Остави ме на мира — промълви Колин вече по-спокойна, но все още слаба и трепереща.

Смехът на Хуанита я накара да потрепери, а той продължаваше да се чува, дори и след като вече беше изчезнала. Колин изтича вътре, за да се скрие от него.

Чу, че Емет крещи името ѝ и знаеше, че трябва, ще не ще да се изправи пред него. Бавно изкачи стълбите и се върна в стаята му.

— Какви лъжи си наговорил на тази жена, Емет?

Очевидно беше, че той е извън кожата си от яд, чак лицето му беше изкривено от вълнение.

— Не говоря лъжи. Ти криеш истината от мен.

— Аз! — Колин се изуми от начина му на мислене. — Ти харчиш и малкото пари, които имаме за магьосничеството на тази жена, и си пропиляваш живота с нейните магии и мехлеми. Тя не може да те накара да проходиш. Нищо не може да те накара да проходиш.

Смехът му беше зъл и жесток.

— Не съм глупак. Знам какво ме чака в бъдеще. Но се опасявам, че ако престана да се опитвам, ще умра. Ще си умра жалък и сакат.

— Аз... — Колин не знаеше какво да каже на съкровената му изповед.

— Бих предпочел да ми се гневиш, отколкото да ме съжаляваш, Колин. Не ме съжалявай!

Колин почувства, че сълзи парят в очите ѝ, но се опита да ги спре.

— Понякога те мразя.

Той се усмихна като чу това.

— Да, така е по-добре.

— Тази жена ме плаши — призна си тя и веднага съжали, че го е казала.

— Добре ще направиш да се боиш от нея. Много е зла.

— Не мога да ѝ позволя да се връща отново тук.

— Заплаши ли, че ще каже за детето, което носиш?

Ужас обзе Колин. Първо, точно брат ѝ беше насадил тази идея в главата на Хуанита. Второ, това не беше просто стихче на един луд. Сутрешното неразположение. Подуването на корема ѝ. Тя щеше да си има бебе. Бебето на Ян Блекстоун.

— Ти не знаеше ли това, Колин?

Тя не беше разбрала. Не, не можеше да бъде.

— Ти как разбра? Не, Джейкъб как разбра?

Емет захихика по обичайния си дразнещ начин.

— Толкова си наивна. Нели е доста загрижена от липсата ти на апетит, от сутрешните ти неразположения. Не е нужно да си гений, за да събереш две и две. Дори се изненада от новогодишното ми предсказание?

Тя отново не отговори, но въпреки това той сякаш четеше мислите ѝ.

— Такова дете си, сестричке. Да настоявам ли той да се ожени за теб?

— Няма нужда да се безпокоиш, скъпи братко. — Тя нервно прочисти гърлото си. — Аз сама ще се погрижа за проблемите си.

— Както се грижиш за Черния вълк? — Думите му бяха пълни с презрение. — Ти нарочно не го уцели тази сутрин, когато копелето дойде да се помирява с теб. Нали?

— Не е вярно.

— Така ли? Колко пъти друг път си се опитвала и не си успявала? Спала си с него, за да го убиеш, и все пак си се провалила? Защо?

Тя не помръдна, страх я беше дори да диша, за да не разбере той истината.

— Защо не го уби, Колин? Искаш ли Черния вълк, бащата на копелето, което носиш, да умре?

Колин искаше да се обърне и да избяга. Да отиде колкото се може по-далеч от Емет. Но да избяга би означавало да си признае вината. Тя отстояваше територията си.

— Кажи ми, толкова ли беше хубаво, че забрави обещанията си? Накара ли те да се гърчиш и крещиш от желание? Извика ли за още?

— Копеле такова — Колин изкрещя. Тя отиде до леглото на брат си и вдигна ръка да го удари по лицето, но неговата ръка беше по-бърза от нейната. Жестоко я стисна, но от това не болеше толкова, колкото от думите му.

— Мръсница такава. Спала си с него и ти е харесало.

— Не! — отрече тя.

— Да!

Устата му беше близо до ухото ѝ, когато прошепна с горещия си дъх във врата ѝ:

— Докосваше ли ти гърдите?

Колин се изви, опита се да се изскубне от него. Ръката му се беше вкопчила в нейната и я държеше до себе си.

— Целуна ли те по тила?

Колин открито зарида.

— По свое желание ли си вдигна краката, или те изнасили?

Колин изпищя:

— Не.

Емет отхвърли Колин от себе си.

— Най-добре научи как да се държиш добре със скъпия си сакат брат или ще накарам магьосницата да махне това копеле от тебе.

— Не би го направил.

— Забравяш с кого си имаш работа, Колин. Само ме разгневи и ще се погрижа не само копелето да умре, но и Андрю също. С голямо удоволствие ще изпратя и двата трупа на Черния вълк. Може би дори и твоя.

Колин не можа да сдържи горчивината, която се надигна в гърлото ѝ. Тя изпразни стомаха си на пода му.

— Махай се преди да съм повърнал! — изкрещя той.

Тя избяга от стаята му.

Колин почти събори Нели, която беше тръгнала към стаята ѝ.

— По-бавно, момиче. Ще се нараниш, както си се разтичала така.

Самият глас на Нели подеждва успокоително на Колин.

— Ще се погрижиш, ли да приготвиш някои от нещата на Андрю? Ще го заведе за малко при отец Макклауд.

— Почти се стъмни. Не можеш ли да почакаш до утре сутрин, чедо?

— Не — каза тя и се опита да не показва безпокойство. — Обещах на отца, че ще отида при него тази вечер. Не погледнах кое време е. Църквата не е толкова далече.

— Ще се погрижа за това. — Нели се затича, а после спря. — Почти щях да забравя. Предадох ми това за тебе.

Колин взе бележката, върху която нямаше печат, и тя нямаше представа от кого може да бъде. Тя отиде в стаята си преди да я отвори.

В нея пишеше:

Знам, че Лин, момичето от кръчмата, и Колин Макгрегър са едно и също лице. Ела довечера там, където житото беше подпалено.

Джеф.

Колин бавно събра смелост и се опита да мисли. Най-напред ще заведе Андрю при отец Макклауд. Той ще закриля Андрю. После ще се срещне с Джефри. Вероятно той ще я убие и ще сложи край на този кошмар.

— Да не би нещо да не е наред, чедо?

По лицето на отец Макклауд личеше загрижеността му дори и в лошо осветения параклис.

— Трябва да си уредя живота, отче. По-малко ще се тревожа, ако Дрю е с вас, отче. Знам, че ще го пазите.

— Да се тревожа ли за твоята безопасност, Колин?

— Погрижете се за Дрю. — Тя му предаде спящото дете и тръгна да си върви. — Кажете му, че го обичам. Повече от самия живот.

— Бог ще бди над теб, Колин Макгрегър.

— Да, отче.

Колин наблюдаваше как луната си проправя път на небето и хвърля бледата си златно-сребърна светлина в околната тъмнина.

— Не знаех дали ще дойдеш.

Гласът на Джефри беше плътен и тих, в него нямаше заплаха. Колин се надяваше това да е добър знак.

— Нямах друг избор, освен да дойда.

— Отне ми известно време да разбера, че ти и Лин сте една и съща жена. Не ми беше приятно да го науча.

— Трябва да си призная, че и аз не бях доволна.

Тя чу как той въздъхна.

— Какво да направим по този въпрос, Колин Макгрегър?

Колин се изненада от въпроса му.

— Защо трябва да правим нещо?

— Ти се опита да убиеш Ян, нали? В нощта, когато бяхте заедно?

— Не — излъга тя, но гласът ѝ превърна отговора в грак, а в гърлото ѝ заседна буца.

— Възнамерявала си — настоя Джефри.

— Не знам.

Изведнъж Джефри я сграбчи, ръката му обви гърлото и ѝ спря въздуха.

— Лъжеш ме. Опитала си се да убиеш Ян, както се опита тази сутрин. Би трябвало още сега да те убия и да приключа с тази работа.

Тя мълчаливо се помоли той да го направи.

— О, Боже — прошепна той, а после я пусна и я взе в обятията си да я успокои.

Колин заплака.

— Защо плачеш? Няма да ти навредя.

Колин се дръпна и избърса сълзите си, засрамена от слабостта си.

— Плача, защото исках да ме убиеш.

Джефри изведнъж рязко си пое дъх, а от неловкото мълчание, което последва, стана ясно, че е учуден.

— Не бих убил жена, независимо какво си направила.

— Дори и за да защитиш Ян Блекстоун?

Той отново замълча.

— Честта ме задължава да убия Ян — каза тя.

— Ти три пъти се опита и не успя — напomini й той.

— Не мога да се проваля отново.

— Какво да правя, Колин?

Колин усети мъката му.

— Нищо.

— Трябва да му кажа истината.

— Защо? — попита тя. — Защо да му казваш, че жената, която той е любил, е негов враг? Точно тази жена, която той мрази. Би ли казал такова нещо най-добрият му приятел?

— Не знам.

— Като че ли и двамата трябва да направим труден избор.

Колин си тръгна и остави Джефри да направи своя.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колин тихо се заизкачва по потъмнелите стълбища, а малкото останали прислужници отдавна си бяха легнали. Тя спря, когато чу гласа на Дуайт. Погледна през площадката и видя, че вратата за неговата стая беше открената. Огромната му сянка се движеше напред-назад и се кривеше на трептящата светлина на свещта. От мърморенето и ругатните, които достигнаха до ушите ѝ, тя разбра, че е пиян. Тя отиде до собствените си стаи и тихо влезе. Пусна резето.

От голямата умора я боляха раменете, но тя знаеше, че трудно ще заспи. Колин отиде до поставката за миене и си наля малко вода в леген. Загреба я в шепи и си наплиска лицето. Хладината ѝ беше приятна.

— Пусни ме да вляза, Колин. Искам да говоря с теб.

Високият глас на Дуайт стресна Колин и тя инстинктивно направи крачка назад. Той се опита да влезе, но откри, че вратата е заключена. Затропа по вратата и отново я извика. Въпреки това тя не помръдна.

— Отивай си, Дуайт. Късно е и няма да те приема в това състояние.

Той замълча, но само за миг.

— А откъде разбра в какво състояние съм? Откъде знаеш как съм? Не знаеш какво изпитвам или какво мисля.

— Пиян си. Това е единственото нещо, което ми трябва да знам.

— Да — изрева той, а речта му беше завадена. — Пия, за да не мисля за тебе. Въпреки това усещам парфюма ти, когато се качваш по стълбите.

— Отивай си. — Тя се опита да прозвучи непоколебимо.

— Къде беше, девойче?

В душата ѝ бушуваше гняв.

— Това не те засяга.

— Не ме засяга? — попита той, а тонът му се повиши от яд. — Ти се измъкваш потайно и ми се подиграваш, че питам.

Тя не отговори.

— Отвори тази врата, Колин, или ще я разбия. Заплахата беше реална, но тя нямаше да отвори по собствено желание.

Когато брадвата удари по вратата, Колин почти изскочи от кожата си — толкова силен беше звукът в тихата нощ.

— Престани, Дуайт. Няма да търпя нахалството ти.

Той просто се изсмя и продължи да удря по вратата на спалнята ѝ.

Дуайт удари вратата с рамо и тя поддаде, а дървото се нацепи и се изсипа на тресчици под натиска му. Колин го посрещна с гнева си.

— Как се осмеляваш?

Той престана да се смее.

— Кажете ми, девойче? Къде беше тая вечер?

Колин посочи вратата. Искаше ѝ се пръстът ѝ да не трепери толкова много.

— Махай се, Дуайт. Повече няма да те моля.

— При любовника си ли ходи?

— Любовник?

— Да, твоя любовник. Човекът, който зася семето си в твоя корем.

Дуайт пусна секирата, която все още държеше и пристъпи напред, с поглед, изпълнен с омраза и гняв.

— При него ли ходи, Колин? Моли ли го да те вземе при себе си? Да ти даде още от това, което обичаш?

— Нямам любовник, Дуайт. Ти си пиан и ме плашиш.

Колин знаеше, че е неконтролируем и за втори път този ден изпита ужас.

Ръката му се протегна и я сграбчи, преди дори да има време да реагира, а от желязната хватка, с която беше обгърнал китката ѝ, тя не можеше да се измъкне. Той я придърпа към себе си, а очите му блестяха от лудостта му.

— Обичам те, Колин. Моето дете трябваше да е в тебе.

— Дуайт, причиняваш ми болка. Моля те, пусни ме.

— Не!

Колин затвори очи, за да не вижда повече агонията, която се отразяваше в очите му. Искаше ѝ се да пици, да позволи на ужаса да отведе съзнанието ѝ от реалността, в която беше принудена да живее.

— Хубавичката ми Кейти.

— Аз не съм Катрин, Дуайт. Кейти беше майка ми.

— Да, Кейти те даде на мен, когато не можеше да е моя.

— Не — Колин се мъчеше да го накара да разбере. — Тя не ме даде на теб.

Ръката му се протегна и я погали по косата, като разпусна плитката ѝ.

— Косата ѝ беше огън като твоята. Но ти имаш повече огън в кръвта си от Кейти.

— Никой не ме е давал на теб, Дуайт. Послушай ме...

— Брат ти те обеща на мен. Ти си моя, Колин.

Той я придърпа в обятията си, а устата му търсеше нейната. Колин се извъртя и се дръпна, а устните му горещо целунаха бузата ѝ. Той лесно я вдигна, занесе я в леглото и я хвърли върху него. Тя се опита да избяга, но той я издърпа обратно.

— Искам това, което си дала на любовника си, девойче. Искам това, което трябваше да е мое.

— Не — изпищя тя, но той се хвърли отгоре ѝ.

— Ще махнем копелето от корема ти и ти ще си моя, Колин. Не мога да престана да те обичам, дори когато ме предаде по тоя начин.

Той тръгна да разпаря роклята ѝ, а големите му ръце лесно я раздраха. Колин замахна и го удари с коляно в слабините. Това ѝ даде възможността, от която се нуждаеше. Тя избяга от леглото и намери брадвата, която беше изпуснал до вратата.

— Ставай, Дуайт.

Дуайт се претърколи, а после бавно се изправи, като я видя да стои пред него с брадва в ръка.

Тя потърси звънеца на слугите, за да ги събуди, а със силата и настойчивостта, с която дърпаше връвта, им съобщаваше да дойдат по-скоро. Тя наблюдаваше множеството чувства, които се изписваха по лицето на Дуайт, но това, от което се страхуваше, беше омразата. Само след няколко минути в стаята врхлетях Нели. Веднага ѝ се притече на помощ и я загърна с шал върху раздраната рокля.

— О, господи — изохка Нели и закърши ръце от безпокойство.

— Добре съм, Нели. Не ме нарани.

Четирима пазачи влязоха но петите на Нели.

— Изведете Дуайт Макдъгъл от земята на клана Макгрегър. — Тя се обърна към чичо си. — Ти вече никога няма да си добре дошъл тук, чичо. Ако някога се върнеш, знаеш, че си подписваш сам смъртната присъда.

— Нямах право да ме прокуждаш, Колин Макгрегър.

— Напротив. — Тя се приближи по-близо до него и го погледна право в очите. — Никога няма да ти простя за срама, който ми навлече.

— По-скоро мъртва, отколкото собственост на друг.

Колин се обърна към пазачите и им заповяда:

— Отведете го.

Тя отиде до прозореца. Мълчаливо наблюдаваше как дружината мъже излиза от двора на коне. Щеше ли да го види отново? Молеше се това да не стане никога.

Тя плъзна надолу ръката си, за да си опипа корема, чиято заобленост вече личеше. Как можеше да не знае, че е бременна? Тя се почувства глупаво. Като че ли всички останали знаеха, дори Дуайт. Очевидно това беше нещо, което е безполезно да се опитва да скрие.

Една тъжна въздишка се отрони от устните ѝ и тя се зачуди какво щеше да прави сега. Поне Дуайт вече нямаше да е заплаха. Но тя все още трябваше да се разправя с побъркания си брат. Никога през живота си не се беше чувствала толкова самотна. Самотна и уплашена.

Колин се разхождаше по градинската алея, а ръката ѝ стискаше мъничката ръчичка на Андрю. Последните две седмици бяха минали като някакъв сън, а единственото ѝ удоволствие бяха ежедневните ѝ посещения при Андрю. Въпреки това всяко едно посещение завършваше с мъка, когато тя трябваше да го остави на грижите на отец Макклауд. Когато се приближиха до вратата на църквата, тя го взе на ръце.

— Може ли да дойда вкъщи с теб, мамо?

Сърцето ѝ се сломи, когато погледна в тъмните му очи, изпълнени с надежда. Надежда, която тя знаеше, че трябва да отхвърли.

— Още не, момчето ми. Ще трябва да останеш още малко при отец Макклауд.

— Още колко?

Той я разпитваше от детска наивност, но чувството, което я изпълваше, беше ужасът на възрастния.

— Не знам, Андрю. Знаеш, че няма да е по-дълго от необходимото. Липсваш ми.

— И ти ми липсваш.

Андрю я целуна, а после силно я прегърна. Очите ѝ се премрежиха от сълзи.

— Обичам те, синко. Ще се върна, колкото се може по-скоро, да те видя.

— Да — измънка той и сълзи напълниха очите му.

— Бъди смел заради мама. — Колин не можеше да понесе да го гледа как плаче и той направи всичко възможно, за да не го направи. — Влез вътре. Отец Макклауд те чака.

Колин гледаше как синът ѝ влиза вътре и трябваше да положи усилие, за да не го извика отново. Животът ѝ беше заседнал, нищо не се случваше, от нищо не намираше изход. През последните три седмици тя просто беше съществувала и не беше изпитвала нищо. Сякаш очакваше нещо. Тя не знаеше какво.

Само едно нещо изглеждаше сигурно — трябваше да предпази Андрю чрез отец Макклауд. Тя искаше той да е с нея, да не е толкова самотна. Но не му беше дошло времето.

Тя се обърна и тръгна към къщи. Колин разсеяно си проправяше път през тесните улички, а умът ѝ витаеше в мъката, и не забелязваше това, което я заобикаляше. Чак когато инстинктите ѝ се обадиха, тя обърна внимание на усещането, че някой я следи. Чувството беше силно и не можеше да се отрече. Тя се огледа, като се опитваше да не се паникьосва, да не покаже, че подозира нещо. Никого не видя. Нищо не чу.

Колин се почувства глупаво и продължи пътя си, като не обърна внимание на интуицията си. И все пак интуицията ѝ подсказваше, че има някой зад нея, дори и когато затвори вратата след себе си, вече в безопасност вътре в имението си. Реши, че си го е въобразила и продължи с работата си за деня, но чувството не изчезна.

— Какво става тук? — Колин попита Джейкъб, който излизаше от покоите на баща ѝ.

— Брат ви се премести от кулата, миледи.

— Значи Емет е вътре?

— Да, миледи.

Тя влезе в стаята на баща си.

— Ти никакво внимание не ми обръщаш напоследък, скъпа сестричке.

— Така ли? — Колин се престори, че не разбира, но истината беше, че не можеше да се преодолее и да застане пред него, откакто за последен път се бяха срещнали.

Той като че ли беше забравил колко грозна беше тази среща.

— Да, а това много ме наранява. Но аз ще ти простя, ако дойдеш да поседнеш при мен за малко. Тя отиде до леглото му... леглото на баща ѝ.

— Удобно ли ти е в стаите на татко?

— Да, съвсем. Ти нямаш нищо против, нали? — Той като че ли искаше нещо от нея.

— Съвсем не.

Всичко изглеждаше толкова учтиво, толкова цивилизовано. Искаше ѝ се да го плесне през ухиленото лице.

Емет внимателно я наблюдаваше, по Колин не издаваше нищо с изражението си.

— След злополуката татко ме скри в стаята на кулата. Срам го беше от мене.

— Напротив, Емет.

— Да — той повиши тон. — Срам го беше. Разбираш ли, аз осакатях. Станах инвалид. Той не можеше да понесе това. По-добре щеше да бъде, ако бях умрял достойно. Като мъж. Като другите ми братя. Той толкова се гордееше с тях. Но аз...

Колин почувства, че търпението ѝ свършва.

— Ти беше един инат, едно непослушно момче, което не можеше да се владее. Но това не означава, че се е срамувал от тебе.

Емет само се изсмя.

— Толкова си непоковарена. Винаги искаш да повярваш в най-доброто. Добричката миличка Колин. Всички обичат Колин.

На Колин ѝ се искаше да смени темата. Той беше в опасно настроение.

— Искаш ли да ти почета, Емет?

— Не — заяде се той. — Ти изобщо не ми каза защо си изгонила скъпия ни чичо. Какво е направил, за да заслужи тая участ?

Тя сведе поглед, без да иска, неспособна да погледне ухиления Емет в очите.

— Ти знаеш какво е изпитвал, нали?

— За какво, по дяволите, говориш?

— Ти си ме обещал на него. Защо? Какво ти е обещал да направи в замяна?

— Да убие Черния вълк.

Колин вдигна глава и срещна погледа му.

— Не беше негово право да убива Черния вълк. Не е трябвало да го молиш.

— Защо? Защото правото на отмъщение е твое? Като главатарка на клана Макгрегър, честта на клана е в твои ръце? Така ли си мислиш? Ами аз? Какво право имам аз като първи син и наследник, по право главатар на клана?

— Всичко бих дала татко да те беше признал за главатар, но той не го направи.

— Да — присмя й се той, а горчивината личеше по гласа му. — Не го направи.

Тя се обърна на другата страна, отвратена от гледката на неговата омраза.

— Не съм приключил още с тебе.

Тя пристъпи към вратата. Тя беше приключила с него.

— Какво възнамеряваш да направиш относно обещанието си към татко? По това, което подразбирам, единственото нещо, което си направила, е че си спала с врага. Сега си бременна точно от човека, когото трябва да убиеш. Нямах точно това предвид, когато ти предложих да си вдигнеш краката за него, сестричке.

— Предполагам, че не точно това съм имала и аз предвид, братко.

Той се изхили — очевидно нещастieto й му харесваше.

— Да не би да имаше малко самосъжаление в това изявление? — попита той. — Знам как мразиш самосъжалението.

Колин отново се обърна към Емет.

— Какво искаш от мен?

— Това, което искам, не се е променило. Искам да убиеш това копеле.

— Не знам как — прошепна тя.

— Намери начин. — Гласът му беше стоманен, не поддаваше, също като изражението му. — Намери начин или ще се наложи да убия сина му. Тогава, ако това не е достатъчно да се почувствам добре, ще убия копелето, което носиш в утробата си.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Сърцето ѝ силно биеше в ушите.

— Ти си ми брат... Как можеш да говориш такива неща?

Смехът му отека в стените, подиграваше ѝ се и я дразнеше.

— Ян Блекстоун уби брат ти! Това, което виждаш тук, е само черупка. Само омразата крепи живота в мен.

Колин погледна Емет. Прав беше. Брат ѝ беше мъртъв. На негово място лежеше един непознат побъркан, от чиято жестокост се страхуваше.

Тя не каза нищо повече.

Мълчанието ѝ го накара да се засмее отново. Зловещият му и зъл смях порази направо душата ѝ. Смехът му утихна.

— Убий Черния вълк или ти ще страдаш.

Горчивата истина я порази. Отвратена, тя побягна. Чувахе крясъците му, докато не стигна до стаята си. Дори след като с трясък затвори тежката врата, тя го чуваше, а в съзнанието ѝ неспирно отекваха заплахите му.

Запуши си ушите, но гласът му не ѝ даваше мира.

— Не — изпищя тя. — Не, не.

Дуайт се преобърна и изохка — камъните се забиваха в гърба му. Отдавна не беше спал на земята и той копнееше за собственото си легло. Когато най-после заспа, сънищата го запреследваха и Дуайт се събуди и се загледа в нощното небе, което се показваше през балдахина от дървета. Колин постоянно му се привиждаше, дори и когато беше буден, и не му беше лесно да заспи спокойно.

— И все пак, ти ще си моя, Колин. Няма да ми бъде отнето това, което ми беше обещано.

След като каза това, той отново затвори очи, въпреки че сънят нито веднъж не отведе мислите му далече от Колин. Гневът го

топлеше, въпреки че от студената горска земя трябваше да му е много студено. Той се промъкна в селото като престъпник и криеше лицето си от всеки, който би могъл да го познае. Вече не носеше гордо карирания шал на клана Макгрегър като знаме — не го украсяваха никакви знамена. Той беше човек без клан, без семейство. Без Колин.

— Няма да ми бъде отнето това, което ми беше обещано.

Дуайт знаеше, че ако има търпение, ще му се предостави възможност. Тогава Колин ще е негова. Дотогава щеше да продължи да я преследва, да я наблюдава. След това ще я плени. Щеше да разбере, че Дуайт Макдъгъл не е човек, когото да презира.

— Е, досега нищо не сме научили за нашата Макгрегър. Мислиш ли, че е взела на сериозно това, което ѝ казах?

Джефри вдигна поглед от халбата бира, в която се беше вторачил. Той вдигна рамене.

— Може, Ян. Умна е, ако е така.

Той мълчаливо се молеше да е така. Чувстваше се виновен. Беше разбрал коя всъщност беше Колин Макгрегър и не беше казал на Ян. Той много пъти си мислеше за срещата им — за тихия ѝ глас, за парфюма ѝ, за огненочервената ѝ коса. Не можеше да обвинява Ян, че я е харесал, когато тя беше там. Нито един мъж не би устоял на такава красота.

Сълзите на Колин го преследваха, късаха загрубялото му сърце на воин, разнежваха го до слабост. Наистина ли беше разочарована, че не я беше убил? От какво беше така тъжна?

— Напоследък си все в лошо настроение, Джеф. За какво си мислиш?

— В лошо настроение? Аз? — Джефри се престори, че е обиден и се опита да смени темата. — Ами ти, приятелю? Цупиш се като ранено кученце. Време е да забравиш за тази жена.

Това накара Ян да се намръщи, а само преди мигове по лицето му сияеше усмивка.

— Не мога, Джеф.

— Защо?

Ян се поглади по наболата през нощта брада.

— Не знам.

Джефри му зададе единствения въпрос, който беше избягвал.

— Обичаш ли я?

Тъмните му очи го погледнаха, изпълнени с такова вълнение, каквото Джефри рядко беше виждал, и от това вината му се стори още по-голяма.

— Мисля, че наистина я обичам.

— Вие, момчета, изглеждате прекалено сериозни — каза Лесли и прекъсна разговора им. — Имате нужда от още едно питие.

Тя се обърна към Ян и се плъзна в скута му.

— Може би искаш Лесли да те накара да се усмихнеш?

Ян я изтласка от себе си с нежно упорство.

— Не тая нощ, Лесли.

Долната устна на Лесли се нацупи и тя се надвеси напред, като бавно разкопчаваше блузата си, за да позволи на Ян по-добре да види гърдите ѝ.

— Знам, че Лесли може да те накара да се почувстваш добре, Ян — прошепна тя дрезгаво.

Нещо привлече погледа на Ян и той се протегна да го докосне. Той забеляза усмивката на Лесли, докато дългите му пръсти ровеха между гърдите ѝ, но усмивката ѝ изчезна, когато видя, че гледа пръстена, който носеше на връвчица около врата си.

— Какво е това, Лесли?

Тя вдигна рамене и дръпна връвчицата, за да си върне пръстена от Ян.

— Просто го намерих.

— Намерила си го?

Не беше възнамерявал да изрази съмнение. Погледът на Лесли стана неловък.

— Да, намерих го. Искаш ли да го купиш?

Ян кимна и извади достатъчно монети, които да накарат Лесли да го свали. Той се обърна към огъня, за да му е по-светло. Разпозна пръстена на стария Макгрегър. Лесли се изкикоти и си прибра парите. Доволна, тръгна да си ходи.

— От къде го взе, Лесли?

— Казах ти, намерих го — прозвуча, като че ли се отбраняваше.

— Къде? — повтори Ян, като се опитваше да си сдържи нервите.

— Мой си е. Имах право да го продам.

Лесли направи една-две крачки назад. Погледът и гласът на Ян се смекчиха.

— Твой си беше. Сега е мой, а ти си получи парите, Лесли. Просто искам да знам къде точно си го намерила?

— Какво има, Ян? — Джефри също почувства промяната в настроението на Ян. Опасно настроение. Той се протегна да вземе пръстена и Ян му го сложи в ръката.

Лесли проговори:

— Това момиче... Лин. Тя го остави. Беше скрит под завивките й. Реших, че е мой, защото тя не се върна да си го потърси.

— Лин — каза Ян.

Джефри се вторачи в пръстена на главатаря на клана Макгрегър. По дяволите!

Ян не каза нищо друго. Той просто стана и излезе. Джефри веднага го последва.

— Какво възнамеряваш да правиш?

Ян се спря с ръка на седлото.

— Мина ми през ума, че е тя, когато ограбиха запасите ми, но със сигурност знам, от деня, в който отидохме в Грегър Касъл. И все пак, все още не знам какво да правя.

— Знаел си? — удивлението на Джефри си личеше. После той се засмя.

— Какво има толкова смешно? — намръщи се Ян, но Джефри не престана да се смее.

— Можеше да ми кажеш, по дяволите. Чувствам се ужасно виновен, че не ти казах.

— Тогава защо, по дяволите, не ми каза? — Ян се опита да се ядоса на приятеля си, но не можа. После той също се засмя. Силно и продължително.

— Тази жена направи за смях и двама ни.

Джефри се съгласи, но добродушието му беше заменено от трезвомислие.

— Направила е това, което е сметнала, че е длъжна да направи.

Това накара Ян да се обърне и да погледне Джефри право в очите, а в златния му поглед се четеше въпрос.

— Какво искаш да кажеш?

Джефри преглътна трудно, а чувствата в душата му не му се нравеха. За него беше странно, че застава на нейна страна срещу Ян. Но той нямаше да се откаже.

— По дяволите, човече. Не е направила нищо по-различно от това, което ти или аз бихме направили в същата ситуация. Тази вражда ѝ е стоварена на раменете. Погледни ѝ ръцете — в жалко състояние са. Момичето не познава нищо друго, освен омразата. Какво очакваш от нея?

— Очаквам да не спи с мен, за да ме убие.

— Не ми изглежда — да ти е навредила.

— Тя се опита да ме убие три пъти и ти смяташ, че това е в реда на нещата? — Ян изглеждаше освирепял.

— Тя не се отказва лесно, ще трябва да ѝ се признае.

Свирепостта изчезна и Ян се засмя.

— Хич не се отказва лесно!

— Да — Джефри се засмя е него. — И е много хубавичка, освен това.

Ян отново стана сериозен.

— Не мога да си я избия от главата, Джеф. Тя живее е мен нощ и ден, всяка благословена минута.

— Иди да я видиш, Ян.

— И какво да ѝ кажа? Тя ме направи за смях. Тя ме пороби! Вече не владее волята си. Проклет да съм, ако отида да я видя.

Джефри не отговори, а това позволи на Ян да си мисли за собствената си глупост.

— Вече съм прокълнат — най-накрая каза той.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Огънят вече тлееше, а стаята беше полутъмна и изпъстрена със сенки. Колин не помръдна да накладе огъня. Тя се беше сгушила на стола си. Чакаше.

Сега ѝ беше ясно какво трябва да направи. Не можеше да остане. Емет беше луд. Къде щеше да отиде, какво щеше да прави — не знаеше. Знаеше само, че трябва да си иде.

Сълзите ѝ отново потекоха и мислите ѝ я отведоха при Андрю. Не можеше да рискува и да вземе Андрю със себе си. И без него щеше да ѝ е достатъчно трудно, а да го вземе означаваше да го изложи на опасност. Щеше да е по-невредим при отец Макклауд.

Колин взе твърдо решение и избърса сълзите си. Напоследък прекалено много плачеше. Време беше да вземе живота си в собствените си ръце. Да спре Емет.

Колин стана и взе малката бродирана торбичка, която беше напълнила по-рано. Тя пак размисли. Обзе я страх и решителността ѝ намаля, но дълбоко си пое един пречистващ дъх и отиде до вратата. Отвори я. Коридорът беше тъмен и тих. Тя излезе. Сърцето ѝ веднага заби лудо в гърдите ѝ. Беше ѝ трудно да диша.

Всяка крачка като че ли траеше цяла вечност, а дългият коридор сякаш не свършваше. Пред нея бяха стълбите, а единствената факла на поставката срещу стената хвърляше сенки по каменните стъпала. Краката ѝ трепереха и имаше опасност да не я удържат, когато пристъпи надолу, но тя продължи, като използваше студената стена за опора. Стигна до долу, а огромната двойна врата на задния вход беше само на няколко крачки от нея.

Тя се измъкна през входа и внимателно си проправи път през земите на замъка до селото. Всеки шум, всяка подвижна сянка, всяка фалшива опасност, опъваха нервите ѝ до крайност. Колин предпазливо мина покрай къщичките, а сърцето ѝ притихваше, когато някое куче излаеше разтревожено. Мислеше си, че никога няма да може да прекоси селото, земите около него и скупчените каменни къщички.

Един последен поглед през рамо и тя каза сбогом на всичко близко и познато в живота си, после тичешком прекоси откритите морави и изчезна на безопасност в гората. За момент се приведе да събере мислите си и да си поеме дъх. Придърпа още по-плътнo шала около раменете си, но трепереше повече от страха, отколкото от нощния хлад. Колин затвори очи, за да помисли. Да реши какъв щеше да бъде следващият ѝ ход.

— Не трябва да се скиташ сама навън, девойче. Опасно е.

Колин се сепна от гласа на Дуайт, а точно от неговото присъствие най-много се страхуваше. Опита се да събере куража и мислите си.

— Като че ли домът ми се превърна в затвор. Реших, че най-добре е да си ходя, Дуайт. Не ми се изпречвай на пътя.

Той се засмя и Колин я побиха тръпки. Тя се огледа да потърси начин да избяга.

— Този път няма кой да те спаси, Колин.

Изведнъж гневът ѝ я спаси от страха.

— Нямам нужда някой да ме спасява, Дуайт.

— Много рискувах, девойче. — Гласът му беше тих, като че ли се извиняваше. — Няма да си тръгна без теб.

— Напротив — каза тя с голямо предизвикателство в гласа. — Сега ще си тръгнеш.

— Не мога.

Стотици мисли минаха през главата ѝ. Той вече не можеше да се вразуми. Тя не знаеше какво да прави. Вгледа се в лицето му, засенчено от мрака. Все пак видя достатъчно, за да прочете вълнението, изписано върху него.

— Не прави това — тихо каза тя.

Погледът му се изпълни с мъка.

— Няма да ти сторя зло, девойче. Аз те обичам.

— Дуайт — тя се задавяше, — причиняваш ми по-голяма болка, отколкото можеш да си представиш.

— Ще бъда добър с теб и ти можеш да се научиш да ме обичаш.

Това беше едно изявление, но Колин чу въпроса в него. Дуайт искаше тя да му каже, че може да го обича.

— Никога — прошепна тя.

Дуайт се приближи и я сграбчи за ръцете.

— Не казвай това.

— Никога — извика тя по-високо. — Никога!

Той още по-силно я притисна.

— Можеш да ме обикнеш, Колин. Ще ме обикнеш. Дуайт се наведе, а устните му търсеха нейните. Колин се извърна, но ръката му я хвана за брадичката и я принуди отново да го погледне. Погледът му беше гневен.

— Не се отвърщай от мене отново.

— Или какво? — предизвика го тя и отказа да се подчини на страха си.

Той ѝ натрапи целувката си, но тя стисна зъби срещу ровещия му език. Когато най-после проникна в устата ѝ, тя го захапа. Дуайт изрева и се дръпна.

Колин го блъсна с всичка сила. Той политна назад. Тя усети вкуса на кръвта му в устата си и побягна.

Прекалено тъмно беше да се види нещо, а затъмнената от облаци луна почти не хвърляше светлина, за да я води. Тя инстинктивно налучкваше пътя, докато се отдалечаваше от Дуайт. Изведнъж някакви ръце се протегнаха и я повалиха на земята. Една ръка затисна устата ѝ, за да заглуши писъците ѝ, а друга силна ръка здраво я държеше.

Дуайт изтича покрай тях, после спря на толкова близко разстояние, че тя чуваше тежкото му дишане. Той се огледа и се взря направо в мрака, който я скриваше от него. Тя се мъчеше да се освободи от човека, който я държеше, но безуспешно. След малко Дуайт продължи.

Мъжът вдигна Колин и я отнесе надалече. Стигнаха до един кон и той завъртя Колин. Преди тя да може да издаде и звук, той напъха един мръсен парцал в устата ѝ, а после и завърза ръцете. Вдигна я на седлото, а после се качи зад нея.

Докато яздеха обратно през селото, Колин се опита да погледне похитителя си. Тя се извъртя, но лицето му беше обгърнато в мрак от шапката, която носеше, а периферията ѝ беше дръпната ниско над челото му. Той я принуди да се обърне.

Когато пристигнаха в двора на Макгрегър Касъл, Колин се обърка. После я достраша.

Човекът я праметна през рамо като чувал картофи. Тя риташе и пищеше, но безполезно. Той я заведе вътре и я понесе по стълбите. Сложи я на земята и я развърза.

Веднага щом ръцете ѝ се освободиха, тя замахна да го удари, шапката му хвъркна, когато отби удара Тя застина, когато видя лицето му.

— Не мислехте, че ще ме видите, нали, лейди Макгрегър.

Колин затвори уста и се опита да възстанови самообладанието си.

— Не. Предполагам, че не.

— Той ме снабдява с доста информация, скъпа сестричке.

Тя се обърна към брат си. Не трябваше да е изненадана, че той стои зад цялата тази работа. Предпочете да му казва нищо. Той просто се усмихна на мълчанието ѝ.

— Какъв късмет имам, че Доналд дойде в нашето село и, още повече, че те е видял. Беше много услужлив, така че аз го помолих да остане. Той вече доказва, че е доста полезен, не смяташ ли?

Тя отново не отговори.

— Ти ми се намеси в работата и ми взе кучето.

— Да — провлачи Емет. — Доналд не е бил много доволен от това, Колин. Може би следващия път ще поразмислиш преди да прекъснеш някой, който се опитва да си свърши работата.

— Това не е работа! — Колин почувства как гневът ѝ се връща, когато си помисли за горкото куче и отношението на този човек към него. — Това е жестокост и трябва с камшик да го наложат за отношението му към животните.

— Проклетата кучка — присмя ѝ се Доналд и се приближи до нея.

Колин се отдръпна, но се озова заклещена между брат си и новия му заговорник. Тя се обърна към Емет.

— Кажи му да се маха — заповяда тя.

Той не го направи. Потупа леглото до себе си, за да ѝ каже да седне до него. Емет взе ръката ѝ в своята, а допирът му беше изненадващо нежен.

— Ти избяга. Аз ти казах да не бягаш.

На Колин ѝ настръхна косата. Тя се опита да издърпа ръката си, но той я държеше здраво, въпреки че не правеше опити да я нарани. Не ѝ се вярваше, че няма да го направи.

— Даваш ми толкова малко избор, Емет. Страхувам се от лудостта ти.

— Лудост? — каза той с тих глас, който даваше погрешна представа за гнева, който се четеше в погледа му.

— Да — прошепна тя и ѝ се прииска да не го беше казвала.

Емет погледна Доналд, който стоеше наблизко. Прекалено близо, за да бъде тя спокойна.

— Тя смята, че съм луд.

Смехът на двамата се разнесе из стаята, подиграваха ѝ се и я лишаваха от малкото самообладание, което ѝ беше останало. Тя се загледа в скута си — не можеше да гледа лудостта, която беше обзела брат ѝ.

— Какво да правя с тебе, Колин? — Той се протегна и я хвана за брадичката, принуди я да го погледне в очите. — Знаеш, че трябва да ти дам да разбереш.

Тя дълбоко преглътна и се опита да мисли, но не можа. Тя примигна, за да не позволи на сълзите си да заканят.

— Няма нужда да се безпокоиш, братко. Сега разбирам, че е било безнадеждно да се опитвам да избягам. Това няма да се повтори.

Той се ухили като чу това, после поклати глава напред-назад.

— Знам, че няма да се опиташ още веднъж, но това не е достатъчно. Трябва да си платиш за постъпките.

Един силен звън в ушите ѝ я заглуши и тя с мъка започна да се бори с ужаса, който се надигна в нея.

— Какво... — Гласът ѝ заглъхна. — Какво ще направиш?

— Доналд, ти какво предлагаш?

Колин също погледна мъжа и зачака отговора му. Той беше недодялан, грозен мъж, нещо, което не беше забелязала при първата им среща. Беше твърде много погълната от кучето, за да обърне особено внимание на външността на Доналд. Но сега тя го разгледа. Той бавно се усмихна и тя се сви от страх.

— Бих могъл да я набия — предложи той, а ръката му се сви в юмрук при мисълта за това. Той облиза устните си, като че ли самата мисъл за това му доставяше удоволствие и наслада.

Емет още по-силно стисна ръката ѝ. Той бавно я придърпа към себе си. Дишаше в лицето ѝ, а дъхът му беше горещ и тя си помисли, че ѝ прилошава.

— Да му дам ли да те набие?

Тя знаеше, че той всъщност не очакваше отговор, така че не му отговори. Колин се съсредоточи и се опита да овладее страха си.

Емет прошепна в ухото и:

— Мисля си, че ще го направя.

Колин се опита да се отскубне, но той я дръпна рязко назад за косата.

— Можеш да я набиеш, Доналд. И искам да направиш така, че да загуби копелето, което носи в утробата си.

Студените му очи погледнаха Доналд.

— Направи така, че да загуби детето — отново каза той. — Искам да й дам да разбере какво значи да ме ядоса.

— Не — извика Колин, а сълзите я задушаваша. — Не можеш, Емет!

Той я погледна, а изражението му беше толкова сурово и безчувствено, че Колин разбра, че никога не би го трогнала. Никакво съчувствие не беше останало. Вече не беше останала и следа от братско чувство или любов. Омразата беше заела тяхното място. Емет постави ръка на порасналия й корем.

— Искаш ли да пипнеш копелето, което лорд Блекстоун е сложил у сестра ми?

Тя се извъртя, за да се измъкне от ръцете му. А още повече от тези на Доналд. Те се смееха, докато я опипваха.

— Убий го, Доналд. — Емет едва не я хвърли към него.

Колин тежко падна на пода в краката на Доналд. Той я зарита.

— Недей — Емет го прекъсна — да обезобразяваш лицето й. Сестра ми все още има да изпълнява едно свое обещание. Нали така, миличка Колин?

Тя допълзя до леглото му.

— Моля те, Емет. За Бога, не можеш да убиеш бебето ми.

— А защо да не мога?

Той зададе въпроса толкова нехайно, като че ли наистина не виждаше никаква причина да не го прави. Тя се ужаси от това, което видя.

— Моля те, не можеш.

На Емет като че ли му хареса тя да го моли.

— Трябваше да си помислиш за това, преди да пристъпиш желанието ми.

— Обещавам, никога повече няма да те разгневявам. Никога?

Тя поклати глава, за да подчертае обещанието си.

— Никога повече.

Лицето му грейна от задоволство.

— Защо ме молиш за живота на това копеле, Колин? По-скоро мисля, че искаш да се отървеш от него.

Сълзите се стичаха по бузите ѝ и премрежваха погледа ѝ, през който сякаш виждаше изкривената душа на брат си.

— Детето в мен е съвсем невинно Емет. То нищо не знае за тази омраза. Защо трябва детето да плаща за моя грях? Не мога да позволя да навредиш на бебето ми.

— Колко благородно — присмя и се Емет. После я блъсна. — Набий я, Доналд.

Колин пищеше, докато Доналд я влачеше по пода.

— Не убивай детето — извика Емет. — Стига копелето и брат му да са живи, тя ще прави това, което ѝ кажа.

Колин остана сгушена в ъгъла на стаята си с часове. Сълзите ѝ отдавна бяха пресъхнали, а болката се беше успокоила и само леко пулсираше. Доналд беше направил това, което Емет му беше наредил. Не беше обезобразил лицето ѝ. Тялото ѝ беше пострадало от побоя, но все пак тя благодареше на Бога, че на бебето му няма нищо. Беше излязла глупачка, задето беше рискувала безопасността на Андрю и на нероденото си дете.

Тя нежно погали подутината на корема си. За пръв път се почуди дали щеше да е момче или момиче. Сърцето ѝ за миг потрепна от радост. Тя беше майка от пет години, но това беше първото дете, което щеше да роди. Тя си спомни как Блеър беше родила Андрю. Колин беше прерязала пъпната му връв и беше почистила кръвта от него.

От първия миг на живота му тя силно го беше обикнала.

Замисли се колко странен е животът. Точно тя беше приела Андрю за свой син, само за да му роди братче. Ако Бог си има неведоми пътища, тя се почуди какво цели с тях.

Бавно и с болка Колин се изправи, а краката ѝ се бяха вцепенили от седене на пода. Тя отиде на меко в леглото си, но изведнъж изпита самота, докато придърпваше възглавницата към себе си. Копнееше за

нещо, но това нещо все оставаше неясно. Нямахме много време да мисли за това, защото сънят я обори.

Андрю щастливо си играеше с другите деца. Колин чуваше смеха му, докато стоеше на прозореца на параклиса и го наблюдаваше. Сърцето я болеше, защото не бяха заедно.

— Малко бледа ми изглеждаш, чедо — каза отец Макклауд, а по лицето му се изписа загриженост. Той взе ръката на Колин и я потупа, а в очите му грееше бащинска любов.

Колин се усмихна, въпреки че знаеше, че опитът ѝ не е убедителен толкова, колкото ѝ се искаше да бъде.

— Добре съм, отче.

— На Дрю му липсваш. От три седмици вече е тук. Вече не можеш ли да си го вземеш вкъщи?

— Не — каза тя малко прибързано, а веждите на отец Макклауд тревожно се вдигнаха. — Още не.

— От какво се страхуваш, Колин? — Той я заведе до една пейка. Двамата седнаха, а ръката му все още държеше нейната за успокоение.

— Времето ще оправи нещата, отче. Тогава ще мога да си взема Дрю с мен вкъщи. Повярвайте ми, не бих стояла настрана от него и миг повече от необходимото.

Той отново потупа ръката ѝ.

— Знам това. Само ми обещавай, че ще дойдеш при мен, ако си в беда.

Тя знаеше, че добротата и щедростта му нямат граници, но дори и отец Макклауд не можеше да ѝ помогне. Да го въвлече в проблемите си, би означавало и него да изложи на опасност. Тя имаше повече нужда от него, за да гледа Андрю. Отецът беше единственият човек, на когото можеше да повери Андрю.

— Имаш ми думата. Не се тревожи толкова. Ще се оправя. Просто съм уморена — това е.

Андрю притича в параклиса и се покатери в скута ѝ. Тя леко трепна, но го притисна към себе си. За миг отчаянието завладя сърцето ѝ и беше готова да заплаче. Не можеше да си представи живота без него. Тя го целуна по главата и отметна кичура гъста коса, който беше паднал на челото му. Бузите му бяха поруменели от игра, а очите му светеха.

Възможно ли беше изобщо да му осигури нормален живот?

Този въпрос я преследваше.

— Ще се моля за теб, Колин.

— Благодаря, отец Макклауд. Имам нужда от цялата помощ, която мога да събера.

Андрю вдигна глава и я погледна с изпълнен с любов поглед.

— Аз също ще се помоля за теб, мамо.

Гърлото ѝ се сви от майчинска гордост.

— Обичам те, Дрю.

— Аз също те обичам — прошепна той и трапчинките му се показаха.

Колин нямаше да позволи на никой да нарани сина ѝ. Всичко би направила, за да го предпази.

— Обещавам ти — тихо каза тя, а в думите ѝ прозвуча твърдата ѝ решителност, — че нищо няма да ни раздели. Нищо.

Той се протегна и пипна бузата на майка си.

— Никога няма да те изоставя.

— Знам, Дрю. И аз никога няма да те изоставя.

— Аз добре ще се грижа за него, Колин — каза свещеникът.

— Знам, отче.

— Запомни, чедо мое — отец Макклауд каза със сълзи в очите, — дай на сърцето си да те преведе през неволите. То никога няма да ти измени.

— Понякога сърцето ми е изпълнено с уродливост, която не мога да разбера. Как мога да следвам такава мъка?

— Не ти вярвам, Колин Макгрегър. Сърцето ти е добро. Никога не трябва да се съмняваш в това.

— Ще се опитам да запомня това, което ми казахте, отче.

— Довери се на сърцето си и няма да сгрешиш.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Колин влезе тихо в спалнята и затвори добре вратата. Стаята беше тъмна, а огънят беше изтлял. Тя отиде до каменната камина и разрови въглените, а после сложи още дърва. От прозореца ѝ повя хлад и тя придърпа шала още по-плътно около себе си, защото вълнената ѝ нощница беше отъняла от носене. Почуди се кой ли е отворил прозореца ѝ, чиито пердета се полюшваха на мразовития мартенски ветреца. Затвори остъклените прозорци и спусна кепенците.

Когато се обърна, пред нея стоеше Ян Блекстоун и едва не припадна от изненада. Тя залитна и той протегна силните си ръце да ѝ помогне. Колин усети тежкия парфюм, който се носеше от него, когато я притегли към себе си. Нищо, което си беше представляла, не беше успяло да я подготви за самия него. Копнежът, който таеше дълбоко в себе си, се пробуди от дълбок сън, а усещането беше толкова силно, че тя не можеше да си помисли за нищо друго. Трябваше да го мрази, но тя не го мразеше. Трябваше да го убие, но не искаше.

Устните му се приближиха, а нежността им учудващо контрастираше със слабата му, гладко избръсната брадичка. Искаше ѝ се да го докосне, да опита устните, които виждаше.

— Какво ще кажеш в свое оправдание, Колин?

Тя преглътна. Не знаеше какво иска да каже. Съзнанието ѝ не следваше никаква свързана нишка. Изведнъж разбра. Ужасът я поразил като гръм от ясно небе. Тя се дръпна и се изскубна от хватката му.

— Много рискуваш като идваш тук — каза тя.

Това като че ли развесели Ян.

— Да, но не можех повече да стоя настрана. Искях с очите си да видя дали това, което научих, е истина. Повече не мога да я отричам.

— Видя истината, а сега си върви.

Тонът ѝ му подсказа, че тя се разгневява. От това и той се разгневи.

— Ще си тръгна, когато си пожелаеш, по дяволите.

— Това, че си дошъл тук, само влошава нещата.

— Влошава ги? — каза Ян. — Как могат да се влошат?

Колин се засмя, въпреки че смехът ѝ изглеждаше тъжен, дори плах.

— Повярвай ми. Ян Блекстоун. Ти не би искал да разбереш.

— Ще ми наговориш ли още някоя лъжа, Колин?

— Не — тихо каза тя. — Вече няма нужда да лъжа.

Ян изпита някакво чувство, че е победил.

— Защо се люби с мен? Защо дойде при мен толкова нежна и мила? За да ми забиеш нож в сърцето, докато спях ли, Колин?

За миг тя замълча, а по лицето ѝ се изписа несигурност. Той я наблюдаваше и искаше да научи, но сдържаше дъха си от страх.

— Да. Любих се с теб, за да те убия — каза тихо тя.

Нямаше лъжи да ласкаят самочувствието му, нямаше лъжи да облекчат болката в сърцето му. Болката, която изпита, го хвана неподготвен, ядоса се че е така уязвим пред нея. В този момент мразеше себе си повече, отколкото мразеше нея.

Фактът, че думите ѝ му бяха причинили болка, беше очевиден и това поразя Колин. Тя се приближи, а ръката ѝ се протегна да докосне лицето му, да го утеши и да изтрие болката от него.

Той сграбчи ръката ѝ, сякаш допирът ѝ щеше да е непоносим. Пръстите му стиснаха нейните, но тя не му обърна внимание. Очи с цвят на тъмно злато претърсваха душата ѝ, изсмукваха волята ѝ. Остана ѝ само копнежът. Тя обгърна с ръка врата му и се изправи на пръсти. По лицето си усещаше горещия му дъх, а до тялото си — неговото.

Ян я хвана за косата и я дръпна назад.

— Кучка — подигра ѝ се той.

— Да прошепна тя и плъзна крака си нагоре по неговия, преди да го обвие около него.

Той изстена и целуна разголената ѝ шия, а ръката му вече нежно държеше главата ѝ. С устни Ян тръгна нагоре, докато не срещна нейните устни, и освободи пленената и ръка, за да я придърпа поплътно към себе си. Тя почувства силно неговото желание от твърдия му допир в мекото и тяло, чиято топлина се покачваше.

— Убий ме сега и да се приключва с тази работа — отчаяно стенеше Ян.

— По-късно.

Колин придърпа устните му по-близо до своите, а после вдигна нощницата си. Ян я вдигна до стената и я облада яростно и настойчиво. Гневен и обиден. Никога не се беше нуждала от нещо повече, а собственото ѝ желание се беше развихрило и не знаеше граници.

Когато тежкото дишане на Ян се успокои, Колин продължи да го държи. Тя го целуна по онова място на слепоочието където най-силно се усещаше пулсът му, той се вцепени, а после се отдръпна. Без прегръдката на Ян тя се вкочани. Отново се върна до огъня.

Най-накрая Ян проговори.

— Ти си ме омагьосала, Колин Макгрегър, а аз не знам как да се преборя с това.

Думите, които беше подбрал, ядосаха Колин.

— Нищо не съм ти направила, Ян.

Това като че ли само го разгневи отново.

— Нищо не си ми направила! Ти беше цяла напаст, окраде и нападна моя собственост. Да не говорим за трите пъти, когато се опита да ме убиеш. Това в никакъв случай не е нищо.

— Ти ми дължеше всичко това.

— Дължах ти го?

Стигна се точно до това, което тя искаше да избегне.

— Да, за мъката и болката, които причини на семейството ми.

Това беше един честен и пряк въпрос Но Колин не значеше как да му отговори. Тя познаваше само нейното положение. Пред нея стоеше мъжът, когото тя се беше зарекла да убие. Бащата на детето, което носеше в утробата си. Тя си помисли за всичко това, но нещо друго изплува най-напред в съзнанието ѝ. Това беше мъжът, който беше прокудил бременната си жена и тя умря на улицата. Какво можеше да очаква от него, ако разбереше, че е бременна? Страхът ѝ беше прекалено силен, за да го преодолее.

— Мъчно ли ти беше, когато Блеър умря?

Този въпрос беше твърде изненадващ. Дори Колин се зачуди на думите, които чу, че излизат от устата ѝ. Тя веднага съжали за това.

— Какво знаеш за Блеър?

Гласът на Ян беше тих, а това създаваше погрешна представа за чувствата, които навръзваха вътрешностите му на хиляди възли.

Студена тръпка премина през сърцето му и със смъртоносното острие на гнева, който едва удържаше да не избухне.

— Знам, че си я прокудил да умре на улицата като куче. Помисли ли си за болката, която си и причинил Ами за детето с което беше бременна. Мъчно ли ти беше изобщо за сина ти?

Вълни от ужас се плискаха във всички посоки. Никой преди не му беше казвал, че е имал момче. Син — мъртъв т син. Много години, изпълнени с вина, го объркваха, раздираха сърцето му. Той не можеше да помръдне. Не можеше да диша. Не можеше да говори.

Колин чакаше отговор, но такъв не последва. Толкова ли му беше безразлично? Тя беше разочарована и гневът и я спаси от слабостта, която я обземаше.

— Копеле такова — изрече тя, а сълзи пареха очите ѝ. — Безчувствено копеле такова!

Тя се обърна да скрие сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Когато отново погледна, Ян се приближаваше към нея със странно изражение. Тя се отдръпна от него и се предаде в плен на страха.

— Не ме докосвай.

Той спря, но после се протегна и я сграбчи за китката.

— Ела тук, Колин.

Гласът му беше суров и безчувствен. Тя поклати глава отрицателно.

Той я принуди да се приближи.

— Ела тук — повтори той.

Той не ѝ предостави избор и тя се подчини.

Без нищо да каже, той я завъртя с гръб към себе си. Ръцете му бавно се плъзнаха по корема ѝ. Напред-назад опипваше издатината. Изведнъж тя разбра какво иска.

Обърна се да го погледне. Изражението му я ужаси.

Той я пусна, а после си тръгна, без да каже нищо.

Колин с ужас наблюдаваше прозореца. Ян знаеше, че тя ще му роди бебе. После я заболя. На него не му пукаше.

Ян се спусна по стената още по-бързо, отколкото я беше изкачил, когато влезе в стаята на Колин. Никога не е бил толкова близко до пълната неспособност да се владее, както в момента, в който откри, че Колин е бременна. И все пак, той не знаеше дали да е щастлив, тъжен, ядосан или съкрушен. Прекалено много противоречиви чувства,

прекалено много спомени се сипеха един след друг и не оставяха място за мислене. Нямаше друг избор, освен да си тръгне. Трябваше да се махне оттам преди да се задуши от болката, която я караше да се бори за всеки дъх, който си поемаше.

Спря чак след като вече беше излязъл от имението. Какво можеше да направи? Жената, в която беше влюбен, искаше да го убие. Щеше да става баща, но не можеше да разчита на майката в мига, в който се обърнеше. Ян го забеляза в очите ѝ — тя се страхуваше от него. Но страхът и не идваше от дуелите, в които се беше бил е братята и баща ѝ. Тя си мислеше, че той е убил Блеър и сина си с безчувствие. Тя се страхуваше точно от това.

— Няма да ти позволя отново да докоснеш хубавата ми Колин.

Ян се обърна рязко, сепнат от внезапната опасност.

Дуайт Макдъгъл излезе от тъмните сенки.

— Време е да умреш. Няма да позволя на злината ти да я поквари.

Той се нахвърли върху Ян, но Ян беше готов и бързо изтегли собствения си меч в отбрана. Чу се как силно звънти метал, който се сблъсква в метал, и кучетата от селото се събудиха и разлаяха. Скоро се появиха фенери и се чуха крясъци.

Дуайт прекрати за малко нападението си, а после се отказа:

— Друг път, Черен вълк.

Той изчезна толкова бързо, колкото се беше появил. Ян дори се почуди, дали не му се беше привидял този мъж, но потта по челото му говореше, че наистина се е бил с него. Той беше чул, че Дуайт Макдъгъл е прокуден от земите на Макгрегър, а този инцидент го потвърждаваше. Поне знаеше кога да си тръгне.

Някой изкрещя наблизо и Ян реши, че и за него е време да тръгва. Не можеше да се остави да го заловят в земите на Макгрегър.

Колин стоеше пред огъня и наблюдаваше как пламъците танцуват около дървата, ближат и поглъщат дървесината с оранжевия си език. Топлината сгряваше кожата ѝ, но сърцето ѝ си остана студено. Тя като че ли нито чувстваше, нито мислеше. Беше се вцепенила и не можеше да се опомни.

Без да мисли какво прави, Колин излезе от стаята си и тръгна надолу по коридора към стаята, където спеше Емет. Беше тъмно, но тя

знаеше къде е голямото легло и отиде до него. Просто стоеше там и гледаше брат си.

— Да не би да искаш да ме задушиш в съня ми?

Тя не потрепна от внезапния му въпрос. Очите му се отвориха и той ѝ се ухили, а ненапускащият го сарказъм личеше дори и в мрака.

— Трябва ли?

— Може би — отговори Емет и безразлично вдигна рамене. — Може би ще ми направиш голяма услуга, сестричке.

— Да — измърмори тя и все още не можеше да се отърси от вцепенението, полупарализата, която я сковаваше. — Може би ще е най-добре за всички ни, Емет.

Емет я наблюдаваше, а в очите му се четеше несигурност.

— Ти не можа да убиеш врага си, докато е спял. Какво те кара да си мислиш, че би могла да убиеш собствения си скъп брат?

— Може би врагът ми ми харесва повече от тебе.

Очите му се присвиха и предупредиха Колин за опасното настроение, в което беше изпаднал.

— Обичаш ли врага си, Колин?

Тя си замисли. Да, обичаше го. Но и се боеше от него. Как можеше едновременно да обича някого и да се страхува от него?

— Боя се от него — беше единственото, което каза.

— Така и трябва — подигра ѝ се Емет.

После я сграбчи за ръцете и я придърпа към себе си, а лицето му почти докосваше нейното.

— Обичаш ли го?

— Аз... — Устата на Колин пресъхна и изведнъж вцепенението и изчезна. — Аз не мисля, че е от значение дали го обичам или не. Трябва да го убия, нали?

— Да — Емет я отблъсна с погнуса. — Трябва.

Този път Колин се засмя, а очите на Емет се присвиха още повече от гняв.

— Мисля си, че и теб бих могла да убия, мили братко. В края на краищата, това искаш, нали? Да умреш?

Колин не знаеше какво я беше прихванало. Знаеше само, че мъжете, които познаваше, я тласкаха към лудост.

— Бог да ми е на помощ, Емет. Бог да ми е на помощ.

Когато Колин си тръгна, Емет закрепя подире ѝ:

— Бог няма да ти помогне, Колин. Ние сме сами — ти и аз. Бог изостави тази къща.

Колин се спря с ръка на дръжката на вратата.

— Тогава аз ще направя това, което трябва да направя, без неговото напътствие.

— Направи го, сестричке.

Тя отвори вратата.

— Следващия път, когато отидеш да видиш Дрю при отец Макклауд... — той направи една пауза, за да й даде време да схване това, което й намеква. — Предай му много поздрави.

Гърлото ѝ изведнъж пресъхна и тя се помъчи да преглътне.

— Аз... — Гласът ѝ трепереше. — Непременно.

Емет отново печелеше в тяхното надлъгване, беше я убедил, че заплахата му към Андрю е реална. Колин се върна в стаите си съкрушена.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ян се облегна на стола и опъна дългите си крака пред себе си. Той втренчено наблюдаваше огъня, но погледът му не виждаше ярките пламъци. Вместо това той прехвърляше в съзнанието си огнената й коса, блясъка на зелените и очи, руменината по бузите й.

— Разбирам, че си излизал. Всичко ли е наред, сине?

Той се обърна към майка си, когато тя влезе в голямата приемна.

— Реших, че трябва да се погрижа за една несвършена работа — каза той. — Не мога все да си намирам поводи да я отлагам.

Тя седна до него.

— Случайно тази недовършена работа да се казва Колин Макгрегър?

— Да — потвърди Ян. — Ходих да я видя тази вечер.

— И... — Ейнсли го подкани.

Ян отново го заболя, като си спомни за срещата им.

— Беше пълен провал.

Той се хвана за главата, а нещастieto му нямаше граници.

— Обичаш ли я, Ян?

Въпросът на майка му беше лесен, но ситуацията — не. Ян се опита да й обясни това.

— В момента като че ли това не е от значение. Прекалено много неща усложняват тази връзка.

Тази дума му се стори смешна и той се засмя горчиво.

— Връзка. Дори и така не може да се нарече.

— Какво толкова те затруднява? Да не би да е това, че тя е главатарка на клана?

— Това е само един от проблемите — призна той. — Тя ме мрази и иска да умра. И това ме затруднява.

Ейнсли като че ли се замисли над това.

— Мисля, че ако Колин Макгрегър искаше да си мъртъв, ти щеше да си мъртъв вече.

Ян склучи вежди.

— Какво те кара да мислиш така?

— Ако тя искаше да умреш, сине, щеше да те убие в нощта, когато двамата сте били заедно.

Ян отметна косата си и погледна майка си в очите.

— Ти винаги успяваш да научиш какво става в живота ми, може би по-добре, отколкото самият аз знам.

— Това е една част от майчинството.

Тихите ѝ думи го накараха да се зачуди какво мисли Колин за бебето, което носи. Неговото бебе.

— Смяташ ли че Колин Макгрегър е щастлива, че ще е майка на детето ми.

Ейнсли наистина беше изненадана. Тя се задъха, но бързо възстанови самообладанието си и се наведе да хване лицето на сина си в ръцете си.

— Ти ще ставаш баща?

— Да — каза той и изпита насладата от това за пръв път. — Ще ставам баща.

— В такъв случай трябва да се ожениш за момичето — каза тя толкова делово, толкова простичко.

— Да се ожения за нея? — Ян изпадна в ужас. С техните безброй неприятности, женитба и през ум не му беше минавала.

— Разбира се, Ян. Трябва да се ожениш за нея, и то скоро. Искам да се запозная с внучето си. И ти ще искаш детето ти да е с теб.

— Тя няма да иска да се ожени за мен, майко. Това ще е последното нещо, което би искала да направи.

Ейнсли се намръщи.

— А ти откъде знаеш?

— Не знам — призна той, но приемаше нещата само в една светлина. Съвсем ясно си представи погледа в очите ѝ, по-точно страха в погледа ѝ. Колин нямаше да иска да се ожени за него.

— Тя даже не е възнамерявала да ми каже за бебето.

— Горкичката — тъжно промълви майка му.

Ян изумено поклати глава.

— Ти като че ли винаги я съжеляваш.

— Само си помисли, Ян — каза тя, а очите ѝ се разшириха от тревога. — Тя е твой заклет враг. Кланът ѝ няма да приеме това, че тя носи твоето дете. Сигурно много я е страх.

Ян беше завладян от чувство за вина.

— Не бях се замислял как Колин може да се чувства. Бях прекалено погълнат от собственото си нещастие.

— Ти позволи смъртта на Блеър да изпълни живота ти повече от пет години. Време е да престанеш да се самосъжаляваш, да направиш нещо хубаво за себе си. Ожени се за момичето и доведи бебето си вкъщи.

— Ами ако тя не иска да се ожени за мен?

В погледа на майка му пролича решителност.

— Направи така, че тя да няма друг избор. От теб зависи да се погрижиш да се вземе правилното решение заради самото дете. Не приемай никакъв отказ.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че трябва да я принудя да се ожени за мен? — Ян съзнаваше, че изненадата му личи.

— Да — спокойно каза тя. — Отвлечи я насила, ако се наложи.

— Майко — каза Ян възможно най-сериозно. — Човек наистина не може да те разбере.

Тя се усмихна и му стисна ръката.

— Ще ставам баба и възнамерявам да се погрижа вие, двете непослушни деца, да не ми осуetyавате плановете.

— Ще се опитам да направя всичко възможно, но не мога да говоря и от името на Колин. Тя може да не се окаже толкова податлива на убеждаване.

— И това ще се оправи след време.

Ян на свой ред ѝ стисна ръката.

— Дано, майко. Дано наистина.

Той видя майка му да става и да отива към вратата. На прага тя се обърна отново към него.

— Доведи булката в къщи, а аз ще се погрижа за всичко останало.

— Може би аз трябва да оставя на теб да доведеш булката — усмихна се отново Ян. — А аз да се погрижа за всичко останало.

— Доведи я вкъщи, Ян. — Тя пак тръгна да излиза, но отново спря. — Тя е много умна, Ян. Смела, също.

— Защо ми го казваш?

— Да направи това, което направи тя, човек трябва да е много умен — удивено отвърна тя. — Не е било лесно да те хване сам, без

Джефри да те наблюдава.

— Да — размисли се Ян. — Сигурно е така.

Той видя майка си да излиза. Ян се зачуди колко ли трудна щеше да се окаже задачата, която му постави тя. Колин Макгрегър нямаше да се хвърли в обятията му с благодарност, че е пожелал да се ожени за нея. Тя най-вероятно изобщо нямаше да се съгласи.

Той силно се засмя при мисълта за това. Нямаше да е доволна въобще и това беше меко казано. Тя щеше да е направо бясна. Но той пък нямаше да позволи на буйния си нрав да се намесва в работата му. Този път щеше да го овладее. Този път нямаше да загуби бебето си.

Старата рана отново го заболя, но една нова радост му се притече на помощ. Щеше да има дете, може би син. Никога нямаше да си прости за това, което причини на Блеър. Беше убил сина си, без дори да знае, че го е направил. Този път знаеше за детето и нямаше да позволи на майката да си отиде. Не би могъл.

Въпросът на лейди Ейнсли отново прозвуча в съзнанието му. Обичаше ли я Колин? Той не знаеше дали това, което изпитва към нея, е любов, но той наистина обичаше детето, което тя носеше. Те бяха прекарвали толкова малко време заедно, и по-голямата част от него беше изпълнена с омраза и измами. Щяха ли да успеят да превъзмогнат всички пречки, които се бяха изправили пред тях? Едно нещо беше сигурно. Ян искаше да е един добър баща на детето си. Утре щеше да доведе булката си вкъщи... със съгласието ѝ или без него.

— Ти си луд — извика Джефри, когато дръпнаха юздите и спряха конете си.

Ян погледна селото, в края на което се издигаше замъкът на клана Макгрегър. Той се усмихна на забележката на приятеля си.

— Да, полудял съм по тази жена.

— Смяташ ли, че ще имаме неприятности, Ян? — Джефри нервно се огледа.

— Не се тревожи толкова, приятелю.

— Ти си полудял — възкликна Джефри. — Нахлуваме в територията на клана посред бял ден да молим заклетия ти враг да се ожени за тебе. Какво те е прихванало, Ян?

Той се обърна да погледне приятеля си, който пришпорваше коня си.

— Тя е бременна и аз ще ставам баща.

Джефри застина за миг, преди да схване това, което Ян му беше казал. После с вик го настигна.

— Тя ще има бебе?

— Да. — Ян широко се усмихна. — А аз ще заведа булката си къщи, където тя ще се венчае днес следобед. За мен ще бъде чест да стоиш до мен, приятелю.

— И за мен ще бъде чест, Ян. Но ако девайчето не се съгласи?

Ян накара коня си да завърви по-бавно, когато стигнаха края на селото.

— Няма да позволя да ми отнемат детето, Джеф. Дръж мечата си в готовност. Ще я отвлечем насила, ако се наложи.

Джефри кимна, а изражението му отново стана сериозно, когато постави ръка върху дръжката на мечата си. Те минаха през селските улици един до друг на конете си, като привличаха любопитните погледи или караха хората да се крият по къщите си в паника.

Ян се приближи до вратата на имението, след като всичките мъже на клана го бяха пуснали да мине безпрепятствено. Той забелязваше страха в очите им. Никой не дръзна да му се изпречи на пътя. Той слезе от коня и се качи по стълбите. Джефри остана на коня си, в готовност и нащрек. Ян потропа на тежката дървена врата.

— Кажете на лейди Колин, че Ян Блекстоун е дошъл да я види.

Гласът на Ян ясно се чу в двора. Той отново почука.

Вратата се отвори и Ян влезе. Джефри се приближи до входа и остана само на няколко крачки разстояние. Покрай тях се мярна някакъв прислужник и Ян насочи вниманието си към него.

— Кажи на дамата, че съм тук.

— Много добре знам, че си тук.

Ян вдигна поглед и видя Колин да стои високо на стълбите. Тя бавно слезе надолу. Той се изненада, че я вижда толкова простичко облечена, но после разбра, когато се огледа наоколо. Замъкът беше много занемарен, като земите ѝ. Той за пръв път разбра мотива за нападенията ѝ — нуждата да нахрани хората си. Засрами се, че изобщо се беше изпречил на пътя и.

— Какво искаш, лорд Блекстоун?

Гласът ѝ беше тих, а объркването и болката ясно личаха по тона ѝ. Ян почувства как сърцето му го тласка към нея.

— Дойдох да те заведа вкъщи, девойче.

— Моят дом е тук. Изгубил си си времето.

Тя тръгна да си ходи, но думите му я спряха.

— Възнамерявам да стана баща на детето, което носиш. Няма да позволя да ми вземеш това, което си е мое.

Колин дълго време стоя с гръб към него. После бавно се обърна. Погледът му срещна зелен пламък.

— Нищо няма да ти се вземе. Как се осмеляваш да идваш в дома ми и да заявяваш подобно нещо?

— Това е мое право — спокойно каза Ян.

— Какво те кара да си мислиш така?

— Мое дете е — обясни той. — Това е мое право.

Колин слезе долу и се изправи пред него, а погледът и беше горд и разгневен.

— Детето не е от вас, милорд, така че си вървете.

Прииска му се да я сграбчи, да я накара да каже истината, но не го направи.

— Няма нужда да лъжеш, Колин. Знам, че моето семе е в утробата ти.

— Как можеш да си сигурен в това?

Колин почувства как гневът кипи вътре в нея, а глупавите му желания бяха обида за нежните ѝ чувства.

Ян снижи глас, за да може само тя да го чуе.

— Ти беше девствена, когато дойде при мен. Аз няма да забравя това.

Тя отново се засрами от това, което беше направила — всичко все в името на възмездие. Сега най-лошият ѝ кошмар се сбъдваше. Ян искаше да ѝ отнеме детето. Колин не можеше да понесе това.

— Имаше и други мъже след нощта, в която останах с вас, лорд Блекстоун. Не бих могла да кажа кой е бащата.

Ян просто се засмя с тих глас, който говореше повече от думите му.

— Не ти вярвам.

Погледът ѝ срещна неговия и дъхът ѝ спря, а сърцето и застина.

— Няма да ти позволя да вземеш детето ми.

Тя побягна нагоре по стълбите и Ян я последва. Преди да е стигнала до последното стъпало, той я хвана.

— Дойдох да се ожения за тебе, Колин Макгрегър, и няма да си тръгна без тебе.

— Пусни ме да си вървя. — Тя се опита да се изскубне от хватката му. — Никога не бих се оженила за тебе.

— Нямах друг избор, девойче.

Неугасващата му усмивка неописуемо я дразнеше. Искаше ѝ се да я издере от красивото му лице — да изтрие трапчинките, които толкова много и напомняха за Андрю. Тя се страхуваше. Страхуваше се от себе си толкова, колкото и от него.

— Смяташ ли, че можеш ей така да ме отвлечеш и да се ожениш за мен против волята ми?

— Да — каза сериозно Ян. — Точно това възнамерявам да направя.

Тя присви очи.

— Няма да се осмелиш!

— Разбира се, че ще се осмеля.

Тя се огледа за помощ, но като че ли нямаше никой наоколо.

— Няма да има кой да те спаси, Колин. Те като че ли всички се страхуват от мен.

Той широко се усмихна, а после я грабна на ръце.

— Не — изпищя тя. — Няма да се омъжа за теб.

— Разбира се, че ще го направиш.

Ян тръгна да я носи надолу по стълбите, а тя пицеше и риташе. Усмивката през цялото време остана на устните му. Той я предаде на Джефри, качи се на коня си, а после я взе обратно в обятията си.

Тъй като тя продължаваше да негодува, той ѝ прошепна на ухото:

— Ще нараниш бебето, Колин.

Колин миряса, въпреки желанието си да замахне и да го удари.

— Не се безпокой. Аз ще ти бъда добър съпруг и баща.

Тя упорито вирна брадичка в знак на неподчинение.

— Нямах никакво право да правиш това, Ян Блекстоун. Никога няма да ти простя.

Той я погледна, а усмивката му вече беше изчезнала от лицето му.

— Това е решение, с което мога да се примиря.

Колин позволи да бъде въведена в Стоунхейвън и после в салона. Ян я сложи да седне на един стол като децата.

— Майка ми ще ти помогне да се облечеш за сватбата. Аз трябва да се погрижа за някои неща, така че ще се видим в параклиса.

Тя нищо не каза, а просто се отвърна от него. Ако очакваше тя да му сътрудничи, значи прекалено много е очаквал.

— Ще се погрижа за всичко, Ян.

Лейди Блекстоун беше влязла в стаята и се приближи до Колин. Ян ги остави сами.

— Добре ли се чувстваш, Колин?

Трудно ѝ беше да се държи грубо с нея.

— Добре се чувствам, независимо от всичко.

— Съжалявам за неудобството и прибързаността. Но ти сигурно разбираш необходимостта да се бърза.

Тя хвана Колин за ръката и я подкани да стане. Заведе я в личната си спалня.

— Синът ви като че ли не го интересува моето мнение по въпроса — разпалено каза Колин, но не беше искала да прозвучи така. — Толкова е внезапно и объркващо.

— Дори и когато човек има предостатъчно време да се подготви за сватбата, пак си е внезапно и объркващо, скъпа. Ще свикнеш.

Колин я погледна.

— Така ли?

— Обещавам — каза тя и успокоително ѝ стисна ръката. — Толкова радост ми донесе, Колин. Искam само вие двамата със сина ми да сте щастливи.

Тя не искаше тази жена, бъдещата ѝ свекърва, да ѝ хареса, но Колин някак си разбра, че няма да се справи с това.

— По какъв начин съм ви донесла радост, лейди Блекстоун?

— Ейнсли — поправи я тя с усмивка. — Ти върна живота на Ян, а в себе си носиш нов живот. Мислех си, че никога няма да стана баба. Това напълно ме устройва.

Колин се опита да спре рукналите си сълзи. Не искаше да покаже, че е толкова развълнувана пред една непозната, но не можа да не отреагира по този начин на прочувствените ѝ думи.

— Аз... — гласът и ѝ изневери. — Благодарна съм ви, че сте толкова мила.

— Надявам се, че няма да имаш нищо против да носиш сватбената ми рокля. За толкова кратко време това беше единственото нещо, за което се сетих.

Ейнсли посочи към леглото, върху което лежеше роклята, а блестящият ѝ сатен приличаше на току-що паднал сняг по плетената кувертюра на леглото.

Колин онемя от възхищение. Не само от красотата на роклята, но и от прочувствения жест на Ейнсли.

— Помислих си, че точно ще ти стане. — Ейнсли я вдигна и я задържа, за да може Колин да я разгледа. — Бях твой размер, когато се ожених.

— Мисля, че и сега сте същият, лейди... — Колин спря и срамежливо се усмихна. — Ейнсли. Това е най-хубавата рокля, която някога съм виждала.

Ейнсли се изчерви от гордост, а погледът ѝ грейна от удоволствие.

— Да видим как изглеждаш. — Тя започна да помага на Колин. — После ще оправя косата ти. Каква хубава булка ще станеш.

Колин се обърна, за да не може Ейнсли да види болката, изписана по лицето ѝ, сълзите, които най-после се бяха стекли по бузите ѝ. Всичко вървеше наопаки. Никога не се беше замисляла, особено за сватби и венчавки... Да бъде принудена да се омъжи заради детето, което носи в утробата си, не беше част от мечтата ѝ. И никога не се беше осмелявала и да си помисли, че ще се ожени за врага си.

И все пак, тя беше изключително трогната от видимата радост на Ейнсли. Облече роклята и изпита радостна тръпка. Когато Ейнсли приключи с косата ѝ, Колин се погледна в огледалото и отново трепна от вълнение. Тя отново изпита тръпка. Никога не е била толкова елегантна, толкова красива!

На вратата тихо се почука. Ейнсли отиде и я отвори.

— Готови сме.

Ейнсли се върна за Колин. Изумруденозелените очи на момичето се впериха във възрастната жена, а на дъното им се таеше страх. Ейнсли прегърна Колин и се опита да я успокои.

— Ще се справиш, дете. Естествено е да си нервна.

— Нервна? — Колин се засмя и се обърна на другата страна, а начинът, по който се смееше, отразяваше състоянието ѝ. — Страхувам се почти до смърт.

Ейнсли обърна Колин с лице към себе си, погледна я в очите и нежно каза:

— Толкова мъка те сполетя. Не мога да си представя по-храбро момиче за жена на моя син. Наистина има голям късмет.

Не това беше очаквала Колин. Стори ѝ се много трудно да разбере какво да прави, какво да каже. Ето защо тя не каза нищо и последва Ейнсли от стаята до параклиса.

Ян беше вече там и Джефри стоеше до него. Дори и на Колин ѝ се стори съвсем уместно, че Джефри е там. Ейнсли хвана ръката на Ян и вдигна поглед към сина си, а гордостта ѝ личеше във всяко нейно движение, всеки поглед, всяка дума, която казваше.

— Ян, ще ти трябва пръстен за Колин. Бих искала да ѝ дадеш моята венчална халка.

Тя я извади от пръста си, след като никога не я беше сваляла, дори след като съпругът ѝ беше починал, и я сложи в ръката на сина си.

Колин възрази:

— Ейнсли, не може да ми даваш собствения си пръстен. Нямам нужда от пръстен.

— Разбира се, че имаш нужда, скъпа.

— Не...

Ейнсли я прекъсна, преди да може да продължи. Погледът ѝ отново се спря на сина ѝ.

— Този пръстен беше на баба ти, а после мой. Сега ще е на Колин. Някой ден, когато собствената ти дъщеря се ожени, той ще бъде неин. За мен е чест Колин да го носи.

Колин са замисли за нещо, което заинтригува любопитството ѝ. Защо на Блеър не е бил даден пръстенът? Но Колин беше познавала Блеър достатъчно добре, за да знае защо. И все пак тя се зачуди защо Ейнсли толкова много искаше да я приеме, напълно непозната и враг на рода. Тази жена беше изключително чувствителна, нещо, което силно привличаше Колин.

— Готова ли си, Колин?

Плътният и нежен глас на Ян накара душата ѝ да трепне. Искаше ѝ се да изпиши, че не е готова. Нито сега, нито друг път. Тя обаче си замълча, защото не искаше да променя изражението на Ейнсли. Едно нещо му признаваше на този свиреп мъж — имаше невероятна майка.

Изведнъж я обзе силно чувство за беда и помете всичките ѝ други чувства. Помисли си за Емет и злите му закани, които ѝ напомниха за опасността и от Черния вълк, ѝ от самия Емет. Как ли щеше да отреагира Емет на венчавката ѝ с мъжа, който той искаше да е мъртъв повече от всичко друго на света. Щеше ли да обвини Колин? Сигурна беше в това. Тя тихо си каза една молитва.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ян почака майка му да каже лека нощ на Колин, докато стоеше пред вратата на собствената си стая. Той се зачуди какво ли си мислеше Колин, тъй като лицето ѝ си беше останало безизразно по време на цялата церемония. Само веднъж се беше поколебала и Ян си беше помислил, че може да каже, че няма да го вземе за съпруг. Вместо това тя го беше погледнала с болка в очите и беше казала „да“. Все още се чувстваше виновен, че я беше принудил да се омъжи за него, но все пак, той знаеше, че така е най-добре. Нямаше да рискува да загуби бебето си, независимо какво трябваше да направи за това.

Майка му излезе в коридора и отиде при него.

— И дума не ми е продумала, откакто я доведох вкъщи — каза той.

Ейнсли го прегърна през кръста. Той също небрежно я прегърна през рамото и те двамата тръгнаха заедно по коридора.

— Тя ще се приспособи. Дай ѝ време, Ян. Тя е уплашена и разгневена. Не ни познава добре. Сигурно е много потискащо да си на непознато място и с непознати хора.

— Да — съгласи се той.

Майка му вдигна поглед към него и се усмихна.

— Тя е много храбро девойче, но ти трябва да си търпелив.

Ян също се усмихна и се възхити на проникателността на майка си.

— Ти като чели винаги разбираш нейната страна напълно. Как успяваш, майко?

— Просто човек трябва да не забравя, че винаги има две страни на всичко.

Той се засмя.

— Но общо взето правилна и погрешна.

— Вярно е, но човек може да греши и разпалено да си вярва, че е прав. Това трябва да вземеш под внимание.

Ян се замисли за това, което майка му беше казала.

— Колин Макгрегър може да е сгрешила с това, което е направила, но за себе си тя смята, че прави това, което е правилно.

— Точно така — каза Ейнсли. — Трябва да ѝ съчувстваме в нейното положение. Тя нищо не знае за тебе, освен това, което баща ѝ и братята ѝ са ѝ разказвали, и съм съвсем сигурна, че тяхната омраза е единственото нещо, което е наследила от тях.

Нещо странно му хрумна на Ян и той за пръв път си помисли, че може би ще разбере Колин малко по-добре.

— Тъжно е да си помислиш какво е означавало това за нея. Сега ще си има бебе от мен. Детето на човека, когото тя смята за враг.

Ейнсли се спря и постави ръка на гърдите му, а очите ѝ бяха изпълнени със сълзи.

— Точно този човек е убил братята и баща ѝ. Как може тя да го разбере?

— Предполагам... — Ян спря, за да обмисли това, което искаше да каже. — Предполагам, че тя изпитва някакви чувства към мен, че изпитва нещо повече от желание. Но тя се бои да го покаже. Нещо я възпира да каже какво таи в сърцето си.

— Страхува се. Но какво я плаши толкова? Ти ли, Ян? Тая безумна история, която си шептят за тебе, че се превръщаш във вълк?

Те отново тръгнаха да вървят, хванати под ръка.

— Не знам. Смятам, че тя знае, че не съществуват такива глупости.

— Ами Емет?

Всеки мускул от тялото на Ян се изпъна от напрежение.

— Той все още е жив.

— Той е сакат, човек, който сигурно те мрази повече и от живота. Чудя се какви ли може да са отношенията ѝ с брат ѝ, единственият родственик, който ѝ е останал.

— Чух, че съвсем се е побъркал. Жаден е за мъст.

— Може би той стои зад опитите ѝ да те убие.

— Може би си права, майко. — На Ян му хрумна още нещо. — Смяташ ли, че я излагам на опасност с тази женитба?

Ейнсли изглеждаше много обезпокоена.

— За това не бях си помислила.

Те спряха на вратата на нейната приемна. Ян я целуна по бузата.

— Аз ще бдя над нея, не се безпокой. — Той тръгна да си върви, но се спря. — Обичам я, майко. Мислех, че никога няма да мога да обичам друга жена. Колко странно, че тя се оказа Макгрегър.

— Бъди търпелив, Ян, и тя ще те заобича на свой ред. — Тя го загледа, докато се отдалечаваше, но после извика след него:

— Ян.

Той спря и зачака.

— Може би не би трябвало да очакваш тя да ти е жена веднага.

Ян разбра и се усмихна.

— Наредих да ми приготвят друга стая. Само лека нощ ще кажа на булката си, въпреки че тя е направо прекрасна и е голямо изкушение.

Ейнсли беше обзета от нескрита гордост и любов. Дълбоко в душата си знаеше, че ще трябва да мине известно време и те ще са щастливи. Успокоена тя се прибра в покоите си.

Ян не влезе веднага в стаята си. Той стоеше пред вратата, а в главата му се въртеше това, което той и майка му си бяха казали. Как трябваше да постъпи? Какво можеше да направи, за да премахне страха от очите й?

Най-накрая почука. Един тих, почти недоловим глас му каза да влезе. Колин седеше на един стол близо до огъня. Все още не беше свалила сватбената рокля на Ейнсли. Беше се вторачила в ръцете си и не вдигна поглед, когато той се приближи и застана до нея.

— Имаш ли нужда от нещо, Колин?

Тя поклати глава.

— Майка ми ти остави една нощница. — Той посочи леглото, върху което дрехата беше разстлана, но тя не погледна нататък. — Да ти помогна ли с копчетата?

Колин стоеше като дървена кукла, скована и безчувствена. Ян внимателно разкопча перлените копчета от копринените им ивици. Замириса му на нейния парфюм и му се прииска да я притисне до себе си. Вместо това той се отдръпна, след като свърши.

— Ето, мисля, че се справих с всичките.

— Благодаря ти.

— Колин. — На Ян му се искаше да каже нещо, за да я накара да се почувства по-добре, но не откриваше подходящи думи. — Ако имаш нужда от нещо, аз ще бъда в съседната стая.

Той забеляза изненадата в погледа ѝ преди тя да може да я замаскира точно толкова бързо, колкото се беше появила. Ян се протегна и прекара пръст по извивката на брадичката ѝ. Кожата ѝ беше мека и нежна. Той затвори очи за момент, за да събере мислите си и да овладее копнежите си.

— Ще се видим сутринта, девойче.

— Благодаря, Ян — прошепна тя, но толкова тихо, че той едва я чу.

Той положи всички усилия, за да не я вземе в обятията си и да прогони тъгата ѝ с целувка.

— Искаш ли да те заведе у дома ти утре? Не ти дадох време да поговориш със семейството си за нашата сватба и да си събереш личните вещи.

Колин се обърна на другата страна, неспособна да се справи с прилива на истински страх, който я разтърси.

— Аз... — гласът ѝ и изневери. — Аз смятам, че ще бъде най-добре ти да не идваш с мен. Ако ми имаш доверие да отида без теб.

— Тогава ще накарам Джеф да те заведе. Не трябва да отиваш сама. Не би било безопасно.

Тя беше съгласна с това, но не знаеше как да го каже и затова замълча.

Ян наруши мълчанието.

— Имаш ли много неща, които би искала да донесеш от вас? Ще изпратя някой с каруца да ги докара, ако трябва.

— Не — каза Колин. — От много малко неща имам нужда.

Въпреки това, сърцето ѝ крещеше „с изключение на сина ми“, но силният страх я караше да мълчи.

— Утре най-напред ще говоря с Джеф.

Колин видя как Ян излиза и затваря вратата след себе си. Тя почти очакваше той да я заключи, но той не го направи. Това неимоверно я озадачи. Защо ли ще ѝ има доверие, че няма да избяга? Но защо ли пък да го прави? Колкото и ужасно да ѝ се струваше положението ѝ сега, у дома ѝ то не беше по-добро. Дом — тази дума не беше подходяща за това, в което се беше превърнал животът ѝ.

Тя за пръв път се огледа и забеляза нещата, които я заобикаляха. Не можеше да не се впечатли от великолепието на Стоунхейвън. Откакто пристигна, тя беше успяла да види много малка част от него

— само няколко стаи. И все пак, всяка една от тях излъчваше някаква топлина и дружелюбие, които липсваха на собствения ѝ дом. Очевидно беше, че Блекстоун е заможен. Личеше по всяка стая, която беше видяла досега. Тя предположи, че всяка стая на имението щеше са е такава. Поразходи се из нея, гледаше и докосваше красивите предмети. Това беше стаята на Ян. Мъжкото присъствие си личеше в нея. И въпреки това тя изглеждаше спокойна и уютна. Погледът ѝ беше привлечен от голямото легло с балдахин, което заемаше цялата стена. Бродирани завеси красяха леглото, а огромни резбовани колони от твърдо дърво поддържаха матрака с тъмнозелена кадифена дамаска. Копринената нощница, която Ейнсли беше оставила, изглеждаше мъничка и нежна върху леглото и съвсем не на място в тази стая на тъмни цветове и пищни дамаски.

Колин изхлузи сватбената рокля от раменете си и я съблече, като внимателно я сгъна, за да я върне на Ейнсли сутринта. После се облече за лягане. Чувстваше се много особено съвсем сама в огромната стая и още по-особено, когато се пхна в леглото. Разбираше, че Ян ще има нужда от легло, което да е по мярка за високия му ръст, докато тя се почувства още по-мъничка, когато се сгуши в него сама.

Колин срамежливо сложи ръката си на празната възглавница до нея и се зачуди дали изобщо някога ще бъдат наистина мъж и жена. Сърцето ѝ копнееше за подобно нещо, но разумът ѝ знаеше, че такава надежда е безполезна. Мрачен гняв се всели в съзнанието ѝ и ѝ отне всички мечти. Да се вярва на мъж, който и да е мъж, би било глупаво. Мъжете само всяваха страх в живота ѝ. Омразата на баща ѝ, лудостта на Емет и манията на чичо ѝ я бяха научили, че мъжете са жестоки.

Ян беше ли по-различен от тях? Колин не можеше да забрави какъв страх от него изпитваше Блеър. Той я беше отхвърлил, а е знаел, че е бременна. Как е могъл да бъде толкова безсърдечен? Блеър го беше предала и една част от нея разбираше гнева и болката му, но детето беше невинно. Тя се замисли, за милия си Андрю и мразеше Ян, че го беше отхвърлил. Как можеше безусловно да обича детето, което тя носеше, а да не обича първородния си син?

Тези мисли се блъскаха с новооткритата ѝ нежност и създаваха хаос в душата ѝ. Тя беше объркана и уплашена. Как можеше да рискува Ян да отхвърли сина ѝ... неговия син? Не можеше. Какво щеше да прави? Сега тя беше негова законна съпруга. Да бъде

разделена от Андрю, за нея беше мъчение. Какво можеше да направи, за да е отново с него?

А Емет?

Това най-много я плашеше. Тя разбираше на какво е способен той. Как щеше да предпази Андрю от неговата лудост? Пак се стигаше до същото мъчително заключение. Трябва да убие Ян.

Прилоша ѝ и сърцето ѝ болезнено се сви, сякаш съвсем ясно ѝ каза, че това е невъзможно.

Добро утро, миледи. Колин се изчерви от вежливостта на Джефри.

— Не се държеше толкова официално, когато си мислеше, че съм момиче от кръчмата.

— Но сега ти си жена на Ян, а не момиче от кръчмата.

Той погледна на другата страна и Колин разбра, че му е неудобно от това.

— Не одобряваш ли това? — попита тя.

— Не е важно дали одобрявам, или не одобрявам това, което нрави Ян. Той ме помоли да те заведа у вас. Трябва да отидем.

Джефри ѝ помогна да се качи на коня. Поради някаква причина тя не искаше Джефри да не одобрява женитбата ѝ, а това я объркваше.

— Ти все още бдиш над него, нали, Джеф?

Той се качи на коня и този път не се обърна. Тя видя гнева в погледа му.

— Да. Ти ме поставяш в неудобно положение, девойче.

— А Ян не ме ли е поставил в още по-неудобно положение?

Това го изуми.

— Как?

— Ще имам късмет, ако кланът ми не ме прокуди заради моята нелоялност към него. Сигурно си спомняш, че аз съм заклет враг на Черния вълк?

— Трудно се забравя. — Лицето му беше мрачно, толкова различно от обичайното му весело настроение, смях и усмивки. — Но ти имаш нов дом и нищо няма да ти липсва. Като че ли сега си по-добре от преди.

— Как? — попита тя. — Вече нищо не е останало от семейството ми, за което да говоря. Те ми бяха отнети от меча на Ян. Всичко, което

познавах, беше разрушено от враждата. Как смяташ, че съм по-добре?

— Почти нищо хубаво не е останало по земята на клана Макгрегър. Ти ще си заможна като лейди Блекстоун. Ти живея със семейство от глупаци, Колин Макгрегър. Баща ти беше глупав и позволи омразата му да изложи на риск всичките си синове пред мечата на Ян. Същата тази глупост причини собствената му смърт, а не Ян. Емет завинаги е обречен да е безпомощен инвалид, а това стана също заради собствената му глупост. Не може да обвинява Ян за това.

Не й хареса тона му, и, още повече, не й хареса това, което й каза. Прекалено близо до истината беше.

— Ами Ян? Той изобщо ли няма вина?

Джефри наистина погледна на другата страна за миг, а после пак се обърна към Колин.

— Единствената грешка на Ян беше, че обичаше жена, която не заслужаваше да бъде обичана. За Блеър да си вярна жена или любяща майка не означаваше нищо. Тя беше егоистична и безсрамна.

— Да — призна Колин. — Блеър наистина беше такава.

— Ян не искаше да чуе истината за нея. Той беше лудо влюбен и му беше невъзможно да прозрее каква е.

Колин пришпори за миг коня си, за да може да се наведе по-близо до Джефри.

— И тя плати за грешките си. Също както баща ми и братята ми платиха за техните. Ами Ян? Толкова ли бързо трябва да забравя и да простя?

— Ти ще родиш това дете — безцеремонно каза Джефри. — Мисля, че затова е най-добре да направиш точно така.

— Не мога. — Тя придърпа юздите и пришпори кобилата напред.

Джефри я наблюдаваше как препуска надалече, а гърбът ѝ беше изпънат от гняв и гордост. Той изпита смесени чувства. Искаше му се да я удуши, искаше му се да я прегърне и да премахне болката ѝ. Възхищаваше ѝ се, но и я ненавиждаше. Верността му към Ян го караше да се чувства виновен за съчувствието към нейното положение, което таеше в сърцето си. Сърцето му казваше, че Колин се нуждае от приятел, но той не можеше да бъде този човек. Той не можеше да предаде Ян. Верността му към Ян беше по-силна, отколкото желанието му да се сприятели с тази жена, която твърдеше, че е главатарка на клана Макгрегър, а сега беше жена на Черния вълк.

Колин накара коня си да завърви по-бавно, след като се сети, че не трябва да позволява на гнева си да разконцентрира вниманието ѝ дотолкова, че да рискува и да навреди на бебето. Джефри бързо я настигна, защото ходът на бойния му кон беше много по-бърз от този на кобилата ѝ. Те не говореха повече и Колин беше благодарна за мълчанието. Тя беше прекалено объркана и се страхуваше, че още ще се изложи, ако продължат да обсъждат положението.

Когато наближиха земите на Макгрегър, тя почувства как я оборва нервното напрежение, което я обзе при мисълта, че ще се изправи пред Емет. Искаше да се обърне и да избяга. Да се върне в Стоунхейвън и никога повече да не вижда брат си. Но тя знаеше, че така не може да стане, и се опита да събере силите, които щяха да са ѝ нужни, за да се срещне с него. Трябва да разбере, че Андрю не е в опасност от лудия му гняв.

Да се мине през селото на кон беше трудно. Хората, с които беше израсла, се държаха недружелюбно. Обръщаха се на другата страна и не я гледаха в очите. Тези, които я поглеждаха, показваха гнева и омразата, за които се страхуваше. Не беше изненадващо, но все пак болеше. Това бяха хората, които беше обичала и за които се беше грижила. Беше краля и рискувала живота си, за да задоволи нуждите им. Сега те просто отминаваха и я отхвърляха, когато тя изпитваше мъка и беше в нужда.

Тя не искаше Джефри да види мъката ѝ и яздеше с вдигната глава, а във всяко нейно движение личеше гордостта ѝ. Тя не се поколеба и когато влезе в двора на замъка. Джефри ѝ помогна да слезе от коня.

— По-добре ме изчакай тук с конете. Няма да се бавя.

— Сигурна ли си, че нямаш нужда от моята помощ? — Джефри се загледа във входната врата, като че ли там се спотайваше опасността. — Да ти помогна да пренесеш нещата си — добави той, когато се обърна да срещне погледа ѝ.

Колин разбра скрития смисъл на това, което беше казал, необходимостта да я закриля като съпруга на Ян. Дали не подозираше, че Емет може да ѝ навреди? Тя се почувства неловко при тази мисъл и ѝ се прииска да го вземе с нея... но това беше невъзможно. Тя не

можеше да понесе някой да стане свидетел на пълната лудост на Емет, на нейния срам. Това беше нещо, което тя трябваше да свърши сама.

— Както казах преди, имам малко ценни неща, които трябва да донеса със себе си. Просто искам да видя брат си и да се сбогувам. Вчера нямах време.

Джефри кимна.

— Да, миледи. Ще чакам тук.

Коленете ѝ трепереха и си помисли, че може да се спъне докато се изкачва по каменните стълбища. Тя събра последни сили и влезе в дома си. Обзе я странно чувство, кат че ли вече не беше част от него.

— Не бъди смешна — каза си тихо тя в нежеланието си да повярва на тази проста мисъл, която като че ли беше кат предателство към семейството и клана ѝ. Тя отиде направо до стаята на Емет и почука.

Не дочака позволенията му да влезе.

— Така значи — проточено каза Емет с мързелив и подигравателен глас. — Милата ми сестричка се върна Да не би да свърши вече меденият месец?

Колин трепна.

— Той не ми даде възможност да избирам много, Емет.

— Да, разбрах, че те отвлякъл. — Той отвърна поглед от нейния. — Ян Блекстоун като че ли много го бива да отвлича жени, а после да се жени за тях.

Това почти разсмя Колин. Не се беше замисляла за съвпадението.

— Какво да правя? — попита тя.

Тя преглътна и се опита да намери най-подходящите думи. Толкова беше трудно да се обсъжда каквото ѝ да е с Емет — всяка една дума би могла да се окаже погрешна. — Ако се прибера тук, той просто ще ме върне обратно в Стоунхейвън. Не смятам, че имам голям избор.

— Би могла да го убиеш, Колин. Както ми обеща. Както обеща на татко.

— Лесно е да се каже.

— Защо? — изкрещя той с истеричен глас. — Защо това да е толкова трудно да се направи? Сега си му жена. Мисля си, че би било съвсем лесно.

— Не мога...

— Няма да търпя повече извиненията ти. Омръзна ми от тебе и цялата тази работа. Убий го. Сега!

Какво ли можеше да каже?

— Ще се опитам.

Емет се изправи на лакти и се наведе по-близо.

— По-добре направи нещо повече от опит, защото много ще си изпатиш за това. — Той махна с ръка към прозореца. — Погледни навън, Колин.

Обзе я ужас, а погледът му ѝ казваше, че има нещо, което ще я уплаши, в двора. Тя погледна, но не видя нищо. Тя се обърна към Емет с въпрос в погледа. Погледни близо до конюшните.

Този път ги видя — Доналд държеше Андрю. Сърцето и щеше да се пръсне в гърдите, а от болката стана почти безпомощна.

— Ако не направиш това, което ти кажа, Дрю ще умре. После аз ще изпитам голямо удоволствие да те освободя от детето, което носиш. И...

Паузата му накара Колин да го погледне. Той се усмихна, а очите му блесяха от зловещо удоволствие. Искаше ѝ се да затвори собствените си очи, за да не вижда грозната гледка пред нея, но вместо това стоеше като вкаменена.

— А ако не ми вършиш работа, Колин, ще трябва и теб да убия. Наистина ще ми е много неприятно, ако ми се на ложи да убия собствената си, скъпа сестричка. Но ако трябва, ще го направя.

— Не погубвай сина ми — прошепна тя, като се стараеше да се овладее, докато ѝ се виеше свят.

— Можеш да видиш Дрю в събота сутринта. Доналд ще го заведе в църквата на отец Макклауд и ще имате един час на разположение. Това ще ти напомни какво трябва да правиш. Това ще ти е единственият път, когато ще ти бъде разрешено да видиш Дрю. Ако не си изпълнила това, за което те помолих до следващата събота, това ще ти е последният час с момчето. Доналд е получил указания да му пререже гърлото.

Тя почувства как кръвта ѝ се изцежда от лицето ѝ. Това беше лудост. Какво я караше да си мисли, че може да се разбере с него? С него човек не можеше да говори.

— Отвращаваш ме.

Това го накара да се разсмее.

— Разбира се. Аз и себе си отвращавам.

— Дано Господ ти прости, Емет.

Колин отиде до вратата.

— Господ отдавна ме изостави в този ад на земята. Нямам нужда от неговата прошка, нито пък от твоята. Не забравяй, вече няма да съм търпелив. Убий ми го, Колин. Винаги ще съм ти благодарен.

Тя излезе от дома си със сълзи в очите. Никога повече не можеше да се върне, сега вече го знаеше. Тя вече не беше Макгрегър. Беше Блекстоун.

Джефри ѝ помогна да се качи на коня си, а веждите му се сключиха.

— Добре ли си, Колин. Бледа си като призрак.

— Добре съм, Джеф. — Отговорът ѝ беше слаб, гласът ѝ трепереше, но той не ѝ зададе повече въпроси.

— Курва!

Колин се обърна точно когато една буца кал я удари по лицето и разцепи устната ѝ. Селяните се бяха събрали накуп и хвърляха каквото можеха да намерят по нея, а проклятията им я нараняваха повече от нещата, които я удряха.

— Кучката се разгонила с Черния вълк! Предателка!

— Ти предаде клана си и пристъпи клетвата си, пръждосвай се оттук!

Джефри защитаваше Колин от повечето неща, които ѝ хвърляха, но не можеше да спре думите им. Той сграбчи юздите на коня ѝ и тръгна през тълпата на големия си боен кон, пред който всички правеха път. Излязоха в галоп от селото.

След като вече бяха на безопасно разстояние, Джефри спря и върна юздите на Колин.

— Нараниха ли те?

— Да — тя се опита смело да се усмихне, но не успя, защото сълзите ѝ напихаха. — Но само гордостта ми.

— Кървиш, Колин. — Джефри сръга коня си, за да се приближи и избърса кръвта от цепнатата ѝ устна.

Колин засрамено погледна на другата страна.

— Нищо ми няма.

— Защо са толкова разярени? Не може да е само защото ти се ожени за Ян.

— Те си мислят, че съм се оженила за дявола, Джеф, че съм предала клана и семейството си.

— Трябва да научат, че Ян не ти предостави избор. Не, има още нещо освен суеверието им. Ами тази клетва, за която говореха?

Тя не можеше да погледне Джефри. Мразеше да лъже, но нямаше друг избор.

— Няма клетва. Моля те, да тръгваме.

— Ян ще се разгневи. Той не беше очаквал това.

— Моля те — тя сложи ръка върху неговата. — Моля те, Джеф. Не споменавай това пред Ян.

Веждите му се сключиха от объркването.

— Трябва.

Погледът ѝ го умоляваше.

— Това е мой срам, Джеф. Няма нужда Ян да научи за него.

Джефри видя сълзите в очите ѝ, срама, изписан по лицето ѝ. Сърцето му изпитваше съчувствие и той беше безпомощен пред прищявката ѝ. Накрая той неодобрително кимна.

— Ако това желаете, миледи.

— Да, това желая.

Те се върнаха в мълчание.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато Колин и Джефри пристигнаха в Стоунхейвън, Ян ги посрещна преди още да бяха слезли от конете. Той помогна на Колин да слезе от седлото и внимателно я сложи на земята.

— Всичко ли мина добре, Колин?

— Да — излъга тя и се загледа на другата страна, за да не срещне загрижения му Поглед.

Тя знаеше, че той иска да научи повече, но се въздържа да попита. Тя му беше благодарна за това. Погледът му се прехвърли на Джефри, може би с надеждата да научи повече от приятеля си. Джефри отведе конете в конюшните.

Ян отново се обърна към нея.

— Може ли да те разведа наоколо, ако не си прекалено уморена?

Всичко, което не ѝ позволяваше да остане насаме с обърканите си мисли, беше за предпочитане.

— Хубаво би било.

— Сигурна ли си? — той отново попита. — Изглеждаш уморена.

Тя леко се раздразни, но успя да скрие раздразнението си от Ян.

— Добре съм, наистина съм добре. Покажи ми дома си.

Той я хвана под ръка и я разведе из огромния двор. Където и да погледнеше, всичко беше прибрано и разтребено, всичко си беше на мястото. Ян поздравяваше всеки човек, когото срещнеха, с усмивка, наричаше ги със собствените им имена, а понякога се спираше да ги попита за семействата им или дали се чувстват по-добре. Колин беше представена на всеки един от тях и те отвърщаха топло и любезно, а уважението им към Ян се пренасяше и върху нея. На никого като че ли не му пречеше, че тя е Макгрегър. Те само изразяваха искрената си радост, че Ян отново се е оженил.

Може би щеше да ѝ е по-лесно, ако всички я мразеха. Докато обикаляха къщата, тя вече не изпитваше оня страх и открити, че всъщност ѝ е приятно да бъде с Ян. Грозните сцени от сутринта се превърнаха в далечна сянка, която от време на време се прокрадаваше,

за да я изтръгне от нейното слънце. Тя не искаше да си мисли за това, което щеше да направи. И все пак, на моменти отново се сещаше за това и настроението ѝ се помрачаваше.

Ян ясно съзнаваше, че нещо тревожи Колин, нещо сериозно. Точно когато си мислеше, че ще изтръгне усмивка от нея, някаква дълбока тъга му я отнемаше. Той много пъти трябваше да си напомня да не се заблуждава, че тя ще му се довери толкова скоро. Гордостта му страдеше от нейното мълчание, но той разбираше недоверието в погледа ѝ. Майка му го беше предупредила да е търпелив и той положи всички усилия, за да бъде такъв.

Когато влязоха в зимната градина, той се усмихна на реакцията ѝ. Стаята беше изпълнена с цветя, които създаваха един калейдоскоп от цветове и аромати.

— Прекрасно е, Ян!

— Баща ми поръча да му направят тази тераса, за да има къде да слага розите си през зимата. Прекалено сурова е шотландската зима за нежните храсти.

Колин се разхождаше, докосваше и миришеше цветовете, толкова необичайни за това време на годината.

— През пролетта ще махна стъклата и ще я отворя за слънцето.

Колин никога не беше виждала подобно нещо преди.

— Баща ти ли ги донесе от Англия?

— Да — каза Ян с нотка гордост в гласа. — Той наистина обичаше цветята си.

— Сега кой се грижи за тях?

— Ян.

Ейнсли влезе в зимната градина, приближи се и застана до сина си.

— Ян ги обича толкова, колкото и баща му ги обичаше.

Трапчинките на Ян се показаха, когато се усмихна на майка си, а ръката му небрежно беше обгърнала дребните ѝ рамене. Колин малко им завидя за връзката, която имаха. Не познаваше майка и син, които да се държат толкова непринудено и с толкова обич един към друг. Собствените ѝ братя щяха да бъдат сурово наказани за подобно поведение от властния им баща. Дъглас Макгрегър не показваше открито обичта си, дори и пред жена си, и никога не би търпял синовете му да показват открито такива чувства.

Това накара Колин да се зачуди какъв човек е бил бащата на Ян. Човек, който се е отказал от живота си в Англия, за да бъде с жената, която обичал, в Шотландия.

— Ще сервират закуски — каза Ейнсли. — Предполагам, че може би имаш нужда да поседнеш и да си починеш малко след дългата езда.

— Да — отговори Колин и се опита да се усмихне независимо от устната, която я болеше. Тя внимаваше да не започне да кърви отново и да привлече вниманието на Ян. — Хубаво би било.

Докато вървяха към приемната, Ейнсли продължаваше с учтивия си разговор, а Колин отговаряше, когато се налагаше. Най-накрая бяха настанени и Колин получи чаша горещо вино с подправки. Ейнсли седеше срещу нея. Ян продължи да стои с чаша вино в ръка. Тя почувства, че я гледат.

Най-накрая Ейнсли проговори.

— Какво ще нрави кланът Макгрегър сега, когато ти вече си тук, Колин? Емет може ли да изпълнява ролята на главатар на клана? Ще запустеят ли земите ви?

Колин не беше мислила по този въпрос преди и беше много учудена, че Ейнсли се беше замислила. И че Ейнсли се обръщаше към нея по толкова деликатна тема. Но пък Ейнсли беше пряма, честна жена и щеше да се отнася е Колин по същия начин.

— Не знам. — После тя добави, като че ли току-що се беше сетила. — Земите ми като че ли вече са запустели.

— Ако има нещо, което бихме могли да направим, можеш да ни кажеш!

В думите на Ейнсли личеше искреност и Колин я прие както се очакваше — като добродушие, а не обида.

— Благодаря за предложението ти, Ейнсли. Честно казано, не съм си мислила много задълбочено по въпроса.

— Да — замисли се Ейнсли и постави чашата си настрана. — Всичко стана доста изведнъж, нали?

Колин просто кимна в знак на съгласие. Все още беше толкова объркващо, толкова обезпокоително. Отново думите на Емет се завъртяха в главата ѝ и тя цяла се разтрепери. Отново си представи момента, в който беше видяла Андрю, вече поверен не на сигурните

грижи на отец Макклауд, а вместо това на Доналд. Това я накара да си представи какви ли не ужасни картини.

— Скъпа — каза Ейнсли и прекъсна мъчението ѝ.

— Да?

— Изглеждаш доста разстроена. Съжалявам, ако не сме изразили достатъчно съчувствие към твоето положение. Но трябваше да си призная предразсъдъците относно бебето ти, моето внуче и моя син.

Колин не беше искала да тревожи Ейнсли. Тя беше проявила само щедрост и добродушие.

— Не исках да прозвучи... — Какво ли можеше да каже? Притеснена от неспособността си да се овладее, Колин се изправи. — Моля да ме извините. Чувствам се доста уморена и бих искала да си полегна.

Тя почти изтърча от стаята, а по бузите ѝ вече се стичаха сълзи. Как можеше да обясни, че собственият ѝ брат, собствената ѝ кръв, е причината за нейното нещастие? Беше я притиснал в един ъгъл и я принуждаваше да убие този, за който тя беше открила, че е нежен и мил мъж. Почти ѝ се прииска Ян да е толкова свиреп, колкото изглеждаше. Щеше да е по-лесно. Още по-объркващо беше, че тя знаеше, че Ян се е отвърнал от Блеър, когато тя е била бременна с неговото дете. Беше нелогично, не и ако той сега ѝ беше верен, а любовта и предаността към собственото ѝ неродено дете бяха истински.

Прекалено много мисли се сблъскваха в съзнанието ѝ и я изморяваха и изтощаваха. Сякаш бушувахе буря и оставяше след себе си пълна разруха. Когато стигна до стаята си, се хвърли с ридания на леглото.

Ян влезе тихо, защото не искаше да стряска Колин. Плачът ѝ му късаше сърцето и терзаше съзнанието му. Той дълго време стоя така и само я слушаше, искаше му се да я успокои, но знаеше, че тя няма да приеме.

— Колин — тихо каза той и привлече подутите ѝ от плач очи към себе си. Погледът ѝ беше празен и безизразен, а живината, която той толкова добре познаваше, вече я нямаше. Той искаше да каже най-подходящото нещо, но не знаеше какво е. — Съжалявам.

Нежните ѝ вежди се сключиха, докато тя продължаваше да го гледа с широко отворени очи, а объркването ѝ ясно личеше в зелените

й очи.

— Защо?

Негов ред беше да се обърка.

— Защо? Не съм ли ти причинил достатъчно, за да съжалявам за него?

Тя все още го гледаше с широко отворени очи. Тя седна и отметна назад кичурите коса, които бяха полепнали по влажното й лице.

— Съжаляваш, че аз съм бременна и ти трябваше да се ожениш за мен?

— Не ми се наложи да правя подобно нещо, Колин. Аз исках да го направя.

— Ти — Колин застина невярващо от това, което й казваше. — Искаше да се ожениш за мен?

Ян се приближи и седна на леглото до нея.

— Почти се побърках, когато се събудих в кръчмата и открих, че си си отишла. Понякога ми трябва малко време, за да разбере точно какво искам. Но аз исках да се ожения за теб.

— Това — каза тя с едва доловима усмивка — е лудост. Ти дори не ме познаваш — не знаеш това, което харесвам, това, което не харесвам.

— Ще науча всички тези неща. Това, което със сигурност знам, е, че ти ме направи много щастлив. Копнеех за син и сега ти ще ми го дадеш.

— Ами ако е момиче?

— Няма значение. — Той широко се усмихна, а трапчинките му се показаха. — Аз ще съм най-щастливият мъж на земята.

Тя не знаеше дали да му вярва или не.

— Шегуваш се с мен, нали?

— Никога през живота си не съм бил по-щастлив.

Това изобщо не беше това, което беше очаквала от него.

— Ами първият ти син? Толкова ли мразеше Блеър, че не можеше да обичаш детето си? Защо поиска и той да умре?

Ужасът, който изпита Ян, беше жесток и грозен. Той си пое дълбоко дъх и го задържа. После бавно го изпусна, заедно с гнева, който беше обсебил съзнанието му.

— Така ли мислиш?

— Да — прошепна тя, уплашена от погледа в очите му. Лицето му се беше променило като облак от светъл и лек до тъмен и буреносен.

— Ти уби едно невинно дете заради това, което Блеър ти причини, а сега искаш да ти вярвам за моето. Как мога да направя това? Как мога да рискувам да ме изгониш на улицата, да умра като животно?

Той се изправи и я погледна, а цялата му нежност беше изчезнала.

— Предполагам, не можеш да ми повярваш, че няма да го направя. Особено ако си една лъжлива и невярна кучка каквато беше Блеър. Ти такава ли си, Колин?

— Аз не съм Блеър, но ти не знаеш какво таи сърцето ми или причините за това, което правя.

— Тогава за едно нещо сме на едно мнение. Не можем да си вярваме.

— Като че ли е така — каза тя и ѝ се прииска да върне всички жестоки неща, които беше казала, които отнеха трапчинките му, но тя не го направи. Не можеше и го знаеше. По-добре щеше да е, ако я мразеше.

Ян тръгна да си върви, но спря.

— О, исках да ти върна това по-рано, но забравих.

Той ѝ подхвърли пръстена на главатаря на клана Макгрегър. Той падна на леглото пред нея. Тя изненадано го вдигна.

— Откъде го имаш?

— Лесли ми го продаде.

Той не ѝ даде повече обяснение и тя нямаше нужда от повече.

— Трябва да превъзмогнем много повече от това, че ти си Макгрегър, а аз Блекстоун, нали?

Колин вдигна поглед да срещне неговия.

— Да. Като че ли е така.

Изведнъж един изпълнен с болка поглед премина през лицето му.

— Защо просто не можем да сме двама, които се опитват да се обичат един друг?

— Това е невъзможно, Ян. Не можем да отречем кои сме, както и не можем да отречем това, което изпитваме. А това не може да се съчетае.

— Аз се надявах, че може — той дрезгаво прошепна, а погледът му още повече се смрачи.

За каквото и да се надяваше, тя не можеше да го изрече.

— Надявал си се погрешно.

Когато Ян затвори вратата, тя се чувстваше сякаш някой изтръгва сърцето ѝ. Можеше да заплаче, но вече не ѝ бяха останали сълзи. Колин разбра какво трябва да направи — да убие Ян Блекстоун, неин съпруг и баща на детето ѝ. Но тя разбра и това, което сърцето ѝ беше казвало от самото начало — тя обичаше Ян Блекстоун.

Ян беше бесен на себе си, защото не се беше овладял. Болеше го, че той значеше толкова малко за нея. Колин всъщност го беше обвинила, че е убил детето на Блеър. Той не беше знаел, че тя е бременна... Ако беше...

Същите мъчителни мисли го терзаеха също като през последните пет години. Никога ли нямаше да свърши? Никога ли нямаше да се помири със себе си за нейната смърт и смъртта на първородното си дете? Той се боеше, че отговорът е не.

Какъв глупак беше! Да си помисли, че Колин ще се превърне в любяща съпруга и майка просто защото той се беше оженил за нея. Майка му беше права. Тя имаше прекалено много причини да го мрази, а точно в този момент той ненавиждаше себе си. Може би е трябвало да ѝ каже, че не е знаел за детето, но нещо му подсказваше, че тя нямаше да му повярва. Нямаше причина да го нрави. Може би след време щеше да научи истината.

Ян погледна навън и видя, че е пълнолуние. За пръв път от повече от пет години той дори не беше забелязал това досега. Непознатата стая му се стори затворена и непоносима и той излезе да търси утеха в тъмната гора.

Тъй като не можеше да заспи, Колин наблюдаваше нощното небе и пълната, кръгла луна. Тя видя как Ян излиза от Стоунхейвън и отива към конюшните. Замисли се за този особен човек, толкова свиреп, а в същото време толкова нежен. Изгаряща от любопитство, тя бързо придърпа шала около себе си и тръгна към конюшните.

Ян тръгна на черния си боен кон, а Колин внимаваше да не я види в сенките. Тя скоро яхна собствения си кон и го последва в

далечната гора. Тя се чудеше за легендата и какво прави той, когато излиза нощем и защо.

Колин се надяваше да научи нещо за Ян, което да изясни малко объркването, което цареше в ума ѝ. Трудно ѝ беше да върви в крачка с по-големия му кон, но тя нежно пришпорваше кобилата си да го следва. Нямаше да му позволи да се скрие в тъмнината.

Ян прекъсна гневната си езда из гората, а едно необичайно чувство го накара да спре. Той тихо слезе от коня и внимателно се заслуша в нощните шумове, и особено един звук, който беше чул. Той също вече не се чуваше, но все пак той остана нащрек.

Чу се как нещо тихо изръмжа и той разбра, че верният му вълк е наблизо и го предупреждава за това, което беше усетил. Имаше някой или нещо наоколо. Потайно като животно, Ян се вмъкна сред дърветата и се скри от човека или животното, които го наблюдаваха. Зачака.

Ръмженето достигна до слуха на Колин и я побиха тръпки, а кобилата ѝ нервно зашава. Идваше от мястото, където преди стояха Ян и конят му и тя почти повярва, че той е изръмжал. За миг затвори очи, за да успокои страха си. Когато отново ги отвори, него вече го нямаше. Тя претърси дърветата, които я заобикаляха, но сенките скриваха много неща от погледа ѝ. Нещо изшава и пречупи една клонка. Тя насочи погледа си на това място в желанието си да види какво я приближава. Беше като призрачно видение, което се сливаше с контура на природата.

Първото нещо, което видя, бяха очите му, чиито златни сфери бяха заобиколени от черно. После бавно се очерта главата му, после гърдите и предните лапи. Вълкът я наблюдаваше, както и тя него, а и двамата не помръдваха. После той се скри в мрака без звук, без заплаха.

Мина цяла вечност преди тя да отвърне поглед от мястото, където го беше видяла. Слезе от коня на земята с намерението да последва животното. Първоначално то зави тихо и тъжно, носле изведнъж учудващо се засили, а после утихна и намаля и ехото го последва.

Тишината, която се спусна върху Колин, беше по-изнервяща от зловещия вой на вълка. Прекалено тихо беше.

— Ти си глупава жена — каза Ян и се приближи зад нея.

Колин подскочи, изненадана от внезапната му поява.

Трябваше да си поеме дълбоко дъх, за да успокои препускащото си сърце, преди да може да каже нещо.

— Изплаши ме.

— Какво правиш тук? Можеше да се нараниш. — Той ѝ се караше, а в погледа му се четеше гняв. — Можеше да нараниш бебето, Колин.

Той беше прав. Тя наистина се чувстваше глупаво.

— Съжалявам. Не помислих.

— Да, не помисли. — Ян не беше готов да ѝ прости такова безразсъдство. — Попитах какво правиш тук посред нощ?

Тя се опита да измисли някаква лъжа, но не можа.

— Последвах те.

Сега се чувстваше още по-глупаво отпреди. Какво ли си беше мислила?

— Защо?

Тя разгневено го отблъсна, защото ѝ беше невъзможно да мисли, когато стоеше толкова близо до него.

— Искях да науча какво правиш, когато идваш тук през нощта.

— Какво смяташ, че правя?

Въпросите му вече почваха да я дразнят твърде много.

— Не знам. Затова те последвах.

С една дълга крачка Ян скъси разстоянието между тях, а лицето му се извиси над нейното. Той я наблюдаваше и чакаше. Тя се боеше да вдигне поглед.

— Опасно е тук.

— Ти като че ли се чувстваш у дома си — парира го тя, но все още не смееше да го погледне.

Най-после той ѝ вдигна брадичката, за да го погледне.

— Защо си толкова любопитна да научиш какво правя?

— Не знам — прошепна тя и самата се зачуди. Втренченият му поглед я объркваше и тя не можеше да се овладее.

— Като че ли знаеш много малко тази нощ.

Колин си прочисти гърлото и нервно облиза изсъхналите си устни.

— Може би най-добре е да се връщам.

Ян усети, че тя трепери и я придърпа в обятията си.

— Студено ти е.

Тя се задърпа, но топлината му прогони нейния студ и тя още поплътено се сгуши.

— Да. Студено ми е.

— Ще те заведа вкъщи. — Ян я вдигна и я върна до коня си. — Следващия път, когато ти се прииска да знаеш какво правя, просто попитай, Колин. Няма да позволя да яздиш сама посред нощ.

Той сложи Колин на седлото пред себе си, а после се качи на коня.

— Удобно ли ти е?

Тя кимна и се облегна на него.

Ян отиде до мястото, където стоеше кобилата ѝ и взе юздите. Те бавно яздеха през гората, а неговите сетива ги водеха през мрака.

— Колин — тихо каза Ян и тя отвори очи.

Тя объркано се огледа, защото беше заспала по пътя за Стоунхейвън. Като разбра колко плътно я държеше Ян, тя засрамено се отдръпна.

Ян прехвърли седлото с крак и грациозно стъпи на земята. Той се протегна и я вдигна в ръце, но не я свали. Вместо това той я понесе към имението.

— Мога да вървя.

— Удоволствие е за мен, миледи.

Гласът му беше тих и леко дрезгав и не ѝ даваше ясно да мисли, докато сънят замъгляваше съзнанието ѝ. Тялото ѝ се поддаде на близостта му и отслабналата ѝ воля нямаше как да се намеси. Искаше ѝ се да презира допира му. Вместо това, тя копнееше за още. Самата ѝ близост с него пораждаше желанието у нея. Тя ненавиждаше подобна слабост, но тя не можеше да спре нуждата, която се надигаше в душата ѝ.

Когато пристигнаха до вратата на спалнята ѝ, Ян я сложи на земята, но тя все още беше в обятията му. Колин направи грешката да вдигне очи. Цялата ѝ решителност се изпари пред златния му поглед.

Ян я придърпа към себе си и я целуна, а едновременно пламналата страст у двамата направи целувката още по-силна. Тлеещата топлинка на дъното на корема ѝ пламна и се превърна в буен огън, а горещата кръв, която течеше по вените ѝ пареше плътта и

изгаряше съзнанието ѝ. Вече не мислеше за недоверие и омраза. Единственото нещо, което имаше значение, беше целувката му.

Когато той се отдръпна, Колин не можа да скрие разочарованието си.

— За жена, която има толкова лошо мнение за мен — тихо каза Ян, който също вече не можеше да владее собствените си чувства, — изглеждаш доста приятелски настроена. Кажи ми, Колин, какво да правя? Трудно е да устоиш на такова изкушение.

— Да — съгласи се тя с него и се отдръпна от прегръдката му.

— Лека нощ, Колин.

— Лека нощ, Ян.

Колин влезе вътре и остави Ян да стои сам в празния коридор.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ейнсли погледа Колин за известно време, преди да влезе в зимната градина, където седна. Колин вдигна поглед и Ейнсли си помисли, че изглежда разтревожена, а очите ѝ са тъжни. Около тях имаше тъмни кръгове, които говореха за безсънната нощ, която Колин беше прекарала.

— Добро утро, Колин.

— Добро утро — отговори тя, а гласът ѝ беше толкова унил, колкото и погледът ѝ.

Това разтревожи Ейнсли.

— Искаш ли да се поразходиш из селото тази сутрин, скъпа? Изглеждаш малко пребледняла. Може би малко чист въздух ще накара бузите ти отново да поруменят.

— Би било хубаво. Ще си взема наметката.

— Ще те придружа — каза Ейнсли и хвана Колин под ръка. — Скоро ще дойде пролет. Зимите винаги изглеждат толкова дълги и мрачни, нали?

Колин кимна, довольна, че има компания, но не беше в много разговорливо настроение. Тя позволи на Ейнсли да води разговора, а свекърва ѝ нямаше нищо против. Колин учтиво отговаряше, когато беше необходимо и позволяваше на съзнанието си да се разсее от проблемите.

Когато излязоха на двора, Колин почувства как нещо се отрива в нея, нещо познато, особено когато то нададе дрезгав грак. Тя се наведе да погали гъската си.

— Тя пък какво прави тук?

Ейнсли се усмихна, а после се засмя тихичко и нежно.

— Ян я доведе вкъщи от кръчмата. И едно куче също. Моли заплашила да сготви гъската, а поради някаква странна причина Ян не искал птицата да се докосва. Когато го попитах, той само ми изръмжа и каза, че харесвал проклетото животно.

Гърлото на Колин се сви и тя отново беше удивена. Постъпките на Ян бяха неразгадаеми — никога не беше познавала подобен човек. Отново изпита сърдечна болка. Тя се опита да не ѝ обръща внимание. Какъв човек е Ян беше без значение.

Те започнаха да вървят, а гъската следваше Колин, а тихите звуци, които издаваше, бяха като сянка след нея. Ейнсли се спря и се опита да я накара да се върне, но тя не можеше да бъде разубедена.

— Не ми пречи, Ейнсли, нямам нищо против да ми прави компания.

Очите на Ейнсли дяволито светнаха и Колин си помисли, че тя може би е подозирала чия е била тази гъска от самото начало. Тя, обаче, нищо не каза.

Отне им известно време да прекосят селото, защото всички се спираха да разменят по някоя добра дума с Ейнсли. Тя представяше Колин като жена на Ян и това я караше да се чувства неудобно, но топлите им поздравления най-накрая успокоиха скритите ѝ страхове. Собствените ѝ хора я бяха отхвърлили, но тези на Ян я приеха в сърцата си. От това много я заболя, но истинската преданост на хората на Ян, която хората свободно показваха, ѝ помогна да облекчи болката.

— Искаш ли малко вино?

Те бяха спрели пред „Гарванът“ и Колин изведнъж се почувства неловко. Тя не можа да скрие това от Ейнсли.

— Не, не съм много жадна — тихо каза тя с надеждата Ейнсли да разбере.

— Сигурна съм, че Моли ще се зарадва да те види отново. Дори Лесли като че ли много беше привързана към тебе, Колин.

— Аз ги излъгах коя съм.

— Това вече е минало, скъпа. Нищо няма да си помислят, сигурна съм.

Ейнсли хвана Колин под ръка и я заведе вътре. Веднага се появи Моли, цялата сияеща и с протегнати ръце.

— Виждам, че я открихте.

Преди Колин да може да каже нещо, Моли толкова силно я прегърна, че почти я задуши с размерите си.

— Господи, девойче — пърхаше Моли. — Какво те накара да избягаш без дори едно сбогом?

Колин почувства, че лицето ѝ се затопля и разбира, че е пламнала от неудобство. Ейнсли ѝ се притече на помощ.

— Е Моли — гласът ѝ беше тих, примесен е нотка укор, и говореше повече от думите ѝ. — Обещах на Колин, че няма да я тормозим с нашите въпроси. Единственото нещо, което е от значение, е, че Ян успя да я открие.

— И да се ожени за нея, както дочувам — каза Моли, а очите ѝ се въртяха във всички посоки. Тя сграбчи Колин и още веднъж силно я прегърна. — Не мога да го повярвам. Това е чудо.

— Да — съгласи се Ейнсли, а погледът ѝ се премрежи от възмущение.

Преди Колин да може да си поеме дъх, тя беше удобно настанена пред огъня. Лесли им донесе виното и я поздрави с една лека усмивка.

— Трудно е да повярва човек, че сте се оженила за лорд Блекстоун, миледи. — Тя постави виното на масата. — Желая ви много щастие.

— Аз съм Колин, Лесли. Няма смисъл да се държиш толкова официално с мен.

Лесли се засмя, а после сподели мисълта, която беше предизвикала смеха.

— За такава изискана дама, ти наистина сервираше бирата добре.

— Ти работи здраво — добави Моли, която се приближи зад Лесли. — Нямах късмет да ти намеря заместничка.

— Предположих, че си различна. — Усмивката на Лесли повехна и тя стана сериозна. — Че си дама.

Лесли си пое дълбоко дъх и продължи:

— Но ти никога не се държеше като че ли си по-добра от нас. Аз ти се възхищавам за това и се гордея да те нарека моя приятелка. Ако — добави тя — ти все още ме наричаш приятелка.

Колин се изправи с лице към русото момиче, чийто сведен поглед изучаваше босите ѝ крака. Колин вдигна брадичката на Лесли, за да се вгледа в очите ѝ.

— Все още те наричам моя приятелка.

Сините очи-езера на Лесли се изпълниха със сълзи и тя срамежливо прегърна Колин.

— Имам работа да върша.

— Да — Моли се опита да прозвучи твърдо, но не успя и гласът ѝ затрепери от вълнение. — И двете имаме да вършим работа.

Те хукнаха да излизат и Моли ритна гъската както си вървеше, а със смеха си съобщи на Колин, че просто се шегува. Гъската почти не ѝ обърна внимание и спокойно се разхождаше наоколо. Най-накрая тя спря в краката на Колин.

Колин започна да се чувства удобно. И тя, и Ейнсли си пийваха от виното и нито една от тях не чувстваше нужда да разговаря, а се наслаждаваха на тишината. Когато бяха готови да тръгват, Моли се върна с пламъче в очите.

— От празненство имаме нужда, лейди Блекстоун. — Погледът ѝ се местеше от едната лейди Блекстоун до другата. — Голямо празненство за това чудо.

Ейнсли е готовност се съгласи.

— Мисля, че ще е чудесно, Моли.

— Можем да го организираме направо тук, където Ян се запозна с това девойче. — Моли се протегна и стисна ръката на Колин.

— Ще си изпратя готвачите да донесат храната, Моли. Ако от нещо друго имаш нужда, просто кажи.

Моли хукна с престилката през глава.

— За всичко съм помислила, миледи. Голямо празненство ще бъде.

Ейнсли изведе Колин през вратата.

— Какво иска да каже с „чудо“? — попита Колин.

— Само любовта може да покори омразата, Колин. След като вие с Ян се оженихте, враждата между клановете свърши. Всички смятат, че това е благословия или чудо.

— О — беше единственото, което тя се сети да каже, а думите ѝ напомниха за нещо, което отново ѝ развали настроението. За няколко минути беше забравила за грозното дело, което трябваше да извърши. Ейнсли изглеждаше загрижена.

— Изглеждаше толкова...

Тя като че ли не можеше да намери подходящата дума, но Колин я разбра.

— Добре съм. Всичко толкова бързо се случва, просто имам нужда от време да разбере всичко, което се върти в главата ми.

— Ще разбереш, Колин. Ще разбереш.

Ейнсли отметна един кичур коса, който беше паднал на лицето на Колин също като майка. Колин, която все още тъгуваше за майка си, която отдавна беше починала, но все още беше толкова близка в спомените ѝ, изпита непознат копнеж. Колин харесваше Ейнсли, а това я караше още повече да се терзае.

А безпокойството и конфликтът, които я бяха терзали през дългата нощ, изведнъж се върнаха. Те ѝ отнеха удоволствието, а на негово място оставиха само тревожни мисли. Прилоша ѝ и поиска да остане сама с нещастията си.

— Мисля, че трябва да те заведем вкъщи да си починеш — каза Ейнсли.

— Да — съгласи се Колин. Може малко да си почина.

Когато двете жени излязоха от кръчмата, Колин беше обзета от внезапно силно чувство, което сякаш я предупреждаваше за нещо. То се усилваше, докато вървяха през селото, а чувството отвлечаше Колин от разговора и с Ейнсли.

— Търсиш ли нещо, скъпа?

Колин отново се обърна към Ейнсли, а въпросът върна мислите ѝ от опасността, която предчувстваше.

— Не, съвсем не.

Тя се опита да се отпусне, да си каже, че всичко е наред. И все пак това чувство беше след нея при всяка крачка, която правеше по посока Стоунхейвън. Ейнсли за миг спря да поговори с един възрастен мъж, прегърбен пред мъничката си къщурка. Точно когато Колин реши, че ѝ се е привидял, тя го видя. Дуайт стоеше само на няколко крачки разстояние, а втренченият му поглед я караше да се разтрепери.

Тя ясно видя как гневът и омразата тлеят в дълбините на очите му и сега разбра за опасността, за която ѝ бяха съобщили инстинктите. Колин се приближи до Ейнсли, като се надяваше, че нейното присъствие ще го спре да не предприеме нещо необмислено. Бяха близо до Стоунхейвън, достатъчно близо, за да е глупаво от негова страна да се опитва да я отвлеча. Тя се обърна на другата страна, неспособна повече да издържи на погледа му.

Когато Колин се осмели да погледне назад, той си беше отишъл. От това разкритие отново я полазиха тръпки. Беше почти по-добре да знае точно къде е, отколкото да си го представя. Нервите ѝ се опънаха до крайност и ѝ се прииска Ейнсли да побърза.

— Ейнсли — каза Колин и прекъсна разговора ѝ. — Мисля да побързам, ако не възразяваш.

— Разбира се, Колин. Аз ще те настигна. Няма да се бавя.

Колин се загледа в портата на двора на замъка и вървеше колкото се може по-бързо, без всъщност да тича. Дуайт се изпречи пред нея и тя се сблъска с него, а неговите ръце я задържаха да не падне.

— Не ме докосвай — изсъска тихо тя, като се опитваше да не привлече нечие внимание, докато се изскубваше от ръцете му. — Ти си глупак, Дуайт.

— Да — съгласи се той. Гласът му беше равен, но погледът му ѝ казваше какво да очаква след това. — Изглупях по теб, девойче.

Той отново се протегна към нея, но тя го отблъсна.

— Само да ме докоснеш и ще изпищя. Всички от Стоунхейвън ще дойдат, може би дори Ян. Най-добре си върви, докато се чувствам достатъчно великодушна да те пусна да си вървиш по живо и по здраво.

— Великодушна — подигра ѝ се той, а устните му се изкривиха в гримаса, която се превърна в грозна картина на омразата. — Ти си толкова наивна. Няма да те пусна да си вървиш, Колин. Със или без сватба. Ти си моя, сега и завинаги.

Гневни думи дойдоха на устата ѝ, но той си тръгна преди тя да може да ги изрече. Ейнсли се приближи зад нея.

— Ето — усмихна се тя. — Не се забавих много, нали?

— Не. Пристигна навреме.

Погледът на Ейнсли стана любопитен, но тя не помоли Колин да ѝ обясни. Те извървяха останалия път мълчаливо.

Преди Колин да е имала достатъчно време да обмисли това, което се беше случило, тя вече си беше вкъщи и лежеше в леглото си. Ейнсли тихо затвори вратата ѝ и я остави да подремне. Първоначално на Колин ѝ се стори глупаво да си почива през деня. Но само след миг очите ѝ се затвориха и сънят я обори въпреки дейната ѝ мисъл.

— Колин.

Тя отвори очи, а сънят ѝ беше толкова истински, че ѝ беше трудно да не мисли вече за него.

— Дрю — прошепна пресипнало тя.

— Ян е. — Ян седна на леглото и отметна сплъстената ѝ коса от лицето. — Сънуваше, Колин.

Най-накрая тя разбра къде е и е кого говореше. Седна.

— Какво правиш тук?

Въпросът ѝ прозвуча остро като обвинение. Не беше искала така да прозвучи. Тя отвърна поглед от него, смутена, че той я беше заварил толкова неориентирана.

— Кой е Дрю?

Тръпки полазиха Колин, трънки на ужас и отвращение.

— Никой.

— Ти плачеше и викаше името му. Това ме накара да вляза.

Тя нищо не каза.

— Човек не вика ничие име.

Колин продължи да мълчи. Какво ли можеше да каже? Ян я сграбчи за раменете и я разтърси, а гневът му личеше по свирепия поглед.

— Как можем наистина да сме мъж и жена, ако криеш нещо от мен?

— Ние никога не можем да бъдем мъж и жена — изкрещя тя и го прекъсна. — Не разбираш ли това?

— Не — процеди той през зъби.

— Не бъди глупак, Ян. Това никога не може да стане.

Той се втрени в нея и не можеше да повярва. Колин нямаше да се поддаде на погледа му. Ръката на Ян се плъзна по раменете ѝ и надолу по ръцете ѝ, а ръцете му бяха топли при допира с тялото ѝ. Той не спря. Ръцете му отново се придвижиха нагоре по врата ѝ. Пръстите му масажираха мускулите ѝ и облекчаваха напрежението. Тя започна да се отпуска, а упорството му я караше да се чувства безжизнена. Ръката му я придърпа, а устните му се приближиха до нейните.

Колин помириса тежкия му парфюм, а дъхът му беше омаен като вино. Зъбите му бяха бели на тъмния фон на лицето му, а по бузите започваше да му набожда брада. Никога не беше го виждала да се бръсне и ѝ се прииска тя да го обръсне. Да опипа силната извивка на челюстта му е ръцете си, докато бръсначът се плъзга по всеки сантиметър и изстъргва останките от брадата му.

Искаше ѝ се да почувства устните му върху своите, но той се отдръпна, за да я подразни и съблазни. След като облиза собствените си устни, тя се наведе напред и устните им почти се докоснаха.

— Обичаш ли Дрю, Колин? — Гласът му беше нежен и съблазнителен.

— Да, много.

Колин дори не разбра какво е казала, дори не разбра и той какво е попитал, а съзнанието ѝ беше изцяло погълнато от допира му. Ян се отдръпна.

— Ти обичаш мъж на име Дрю?

Тя беше много объркана и отново се върна на това, което беше казал.

— Какво?

— Ти каза, че обичаш Дрю. Предполага се, че е никой.

— Ти... ти ме подведе — заекна Колин, неспособна да схване какво е казала, обхваната от гняв, който доминираше над всичките ѝ мисли, освен една. Той я беше подвел. Но това, което беше още по-лошо, тя се беше хванала веднага.

— Кой е този мъж?

Тя изблъска Ян и с мъка стана от леглото.

— Махай се!

Ян се изправи и се приближи до нея.

— Кой е този мъж?

— Махай се! — Почувства се като че ли всеки момент може гневно да избухне и започна да го избутва. — Махай се от стаята ми.

— Твоята стая — изрева ѝ той в отговор. — Предполагам, че това е моята стая.

Той беше прав, но това нямаше значение.

— Сега е моя стая и аз те помолих да се махнеш.

— Моли за каквото си искаш, миледи. Ще си тръгна, когато ми се прииска, по дяволите.

Тя още веднъж го изблъска, но той не помръдна и сантиметър, а високият му ръст се извисяваше над нея. Колин яростно заблъска по гърдите му.

— Най-добре е сега да ти се прииска, по дяволите.

Ян кръстоса ръце на гърдите си, а опитите ѝ да го изхвърли от стаята останаха безуспешни. Тя замахна и силно го удари по лицето. Колин усети как кръвта ѝ се оттича от лицето и отстъпи назад. Най-накрая се сети да бъде предпазлива и се вразуми.

Очите му опасно потъмняха. Тя инстинктивно направи още една крачка назад, за да се предпази от гнева му, обърна се да побегне, но ръката му се протегна и я сграбчи през кръста, като я придърпа към себе си.

— Остави ме на мира — умолително каза тя, а гневът ѝ вече не ѝ даваше кураж.

Той я вдигна на ръце и я върна в леглото. Подхвърли я върху него и тя потъна в мекия дюшек. Като давец се плувец тя започна да се бори, за да запази равновесие и да се изправи.

Преди да може да направи това, Ян беше там, а мускулестото му тяло беше до нея. Дългите му крака я заклещиха и не ѝ позволиха вече да помръдне. Той тихо и нежно се засмя, а очите му закачливо блещукаха. Дългите му пръсти си играеха с блузата ѝ, развързваха връвчиците ѝ и тя се плъзна надолу и пред погледа му се разкриха раменете ѝ.

Устните му горяха по тялото ѝ и се придвижваха нагоре по извивката на врата ѝ. Колин почувства как и тя отново бързо и неуморно започва да се разпалва. Тя се опита да не му обръща внимание, да не си мисли за това, но опитите ѝ напълно се провалиха. Беше напълно подвластна на желанията си, които я изпепеляваха. Тя затвори очи пред погледа му, поглед, който ѝ казваше, че той е победителят, и го знае.

Мразеше го. Не, обичаше го.

— Искаш ли да си тръгвам. Колин?

Колин отвори очи. Погледът му беше тържествуваш.

— Ти си жесток, Ян.

— Да — той злобничко се усмихна. — Каж ми, че искаш да остана.

Искаше ѝ се да може да му се подиграе, но не можеше. Вече нямаше връщане назад за Колин.

— Не си тръгвай.

Думите ѝ прозвучаха толкова нежно, че Ян се почуди дали не ги беше създал собственият му копнеж. Но когато се протегна да погали нежната ѝ буза, поруменяла от желание, той го видя в погледа ѝ. Тя искаше той да остане. Той наведе глава да целуне меките ѝ като коприна устни, за които толкова често сънуваше. Колин отвори уста да позволи на езика му да се порови, да опита сладостта отвътре. Той я

придърпа по-близо, нетърпелив да почувства тялото ѝ плътно до неговото.

Целувката му се плъзна надолу по стройната ѝ шия, до едната гърда, а после другата. Като че ли бяха наедрили и станали по-твърди, а майчинството беше изпълнило тялото ѝ за неговото дете. Никога не беше, се чувствал толкова задоволен, толкова възбуден. Той бързо я съблече, а пред погледа му се показва съвсем леко заобленият ѝ корем, но той го забеляза с острия си поглед. Той нежно опипа издутината, а всеки допир го караше да се удивява.

Ян целуна корема ѝ, а тя трепереше при допира с влажните му устни. Колин мислеше, че може да полудее от упорития му преглед, а всяко нежно докосване я караше да се задъхва от желание. Най-накрая тя го придърпа към себе си, а пръстите ѝ задърпаха панталона му в желанието ѝ да го свали. Той ѝ помогна и след миг вече лежеше гол до нея. Устните ѝ търсеха неговите и настояваха за неговото внимание. Той ѝ го предостави.

В този момент нищо друго не беше от значение. Обещания, заплахи, клетви — всичко се стопи на светлината на нещо по-силно, по-властно. Тя искаше само едно нещо, един мъж.

Ян внимателно се измъкна от леглото и облече дрехите си. Той погледна Колин, която спеше, и почувства как изведнъж го обзема чувство за вина. Че като че ли никога не бяха на едно мнение, но страстите им можеха да надминат конфликта им и да ги сближат. Но когато това свършеше, свършваше и примирието. Той съжаляваше за това с цялото си същество.

Той стоя цяла вечност да гледа как Колин спи дълбоко и непробудно. Мислите му го върнаха на това, което го беше довело в стаята ѝ най-напред, когато виковете ѝ го бяха разтревожили, докато минаваше покрай вратата. От тъмните кръгове около очите ѝ разбра, че не е спала спокойно, и той се зачуди какво ли я терзаше. Да не би да беше този Дрю, когото викаше?

В ума му се прокрадна ревността и превзе чувствата му. Тя беше признала, че обича Дрю, а от това сърцето на Ян болезнено се сви. Кой беше този мъж? И защо го беше излъгала за него, когато я беше попитал?

Измъчваха го въпроси, които се свиваха на ужасен възел на дъното на стомаха му. Той си тръгна, неспособен повече да го понесе.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Сънят отново я навести и Колин се събуди от дълбокия си сън. Беше толкова истински, толкова страшен, че тя не можеше да се отърве от чувствата, които беше предизвикал. И сега, след като се беше събудила, Колин продължаваше да вижда Андрю, в чиито очи имаше страх, а ръчичките му се протягаха към нея. Той я викаше да му помогне, но тя не беше успяла.

Някакво дълбоко и тревожно чувство обхвана Колин, нещо толкова свирепо, че тя направо се сепна. Същото това чувство я водеше и я караше да стане от леглото. Тя се наметна, но все още не знаеше какво я тласка. Тя се поддаде на властта му и му позволи да я води, да я изведе от стаята в коридора. Тя бавно отиде до следващата врата. Стаята на Ян.

Отвори вратата и тихо се придвижи в мрака. Когато застана до леглото му, тя се поколеба, защото не разбираше напълно това, което щеше да направи. Очите ѝ бяха свикнали със светлината в стаята, тя се огледа и веднага забеляза ножа на нощното му шкафче. Той беше на постоянното си място и на Ян му беше лесно да го достигне, ако някога му дотрябва. Колин започна да го разглежда, а дългата му дръжка блестеше на тъмното.

Колин протегна ръка и докосна изящните орнаменти. На пипане беше хладен, но тя чувстваше как някаква странна топлина се разлива в нея. Почувства се зла и грозна. Ръката ѝ бавно обхвана дръжката, здраво и непоколебимо. Мисълта за Андрю ѝ даваше прилив на сили.

Ако Ян не беше отхвърлил сина си в омразата си към Блеър, сега Андрю нямаше да е в опасност. Дори фактът, че тя никога нямаше да може да му бъде майка, щеше да бъде по-приемлив от това, което сега беше принудена да прави. Трябваше да убива, за да спаси живота на сина си... знаеше, че би направила всичко, за да предпази Андрю, дори би отнела живот. Нали така?

Тази мисъл изненада Колин и я накара да се задъха и е това да изчезнат ѝ последните ѝ съмнения. Тя се презираше, но в същото

време ѝ беше безразлично. Майчинството беше най-важно. Беше по-силно и по-здро̀во вкоренено в нея, отколкото това ново и объркано любовно чувство.

Тя си затвори очите и вдигна ръка да замахне. В съзнанието ѝ изникна Андрю, който я викаше, а това още повече я подтикваше. Ян се размърда. Тя скри ножа зад гърба си.

— Колин?

Тя изведнъж се сепна и в съзнанието ѝ настъпи прилив на чувства. Испита всичко наведнъж — страх, омраза, любов, гняв, объркване. Всичките тези чувства се смесиха и се заблъскаха едно в друго. Тя не можеше да говори, не можеше да избяга, стоеше вцепенена духом и телом.

Ян се протегна и докосна бузата ѝ. Беше като шок и тя се отдръпна една крачка назад.

— Какво има, Колин?

Тя усети, че зад нея е шкафчето и остави ножа отгоре. Колин поклати глава.

— Нищо — прошепна тя най-накрая.

В съзнанието на Ян прозвуча сигнал за тревога, както винаги ставаше, когато пред него се изпречеше опасност. Той обаче не му обърна внимание в нежеланието си да приеме, че Колин може да е причината.

— Защо си в моята стая? Какво те е довело тук?

— Нищо — повтори тя сковано. Ян погали ръката ѝ. Студена беше.

— Най-добре се връщай в леглото. Замръзваш.

— Да — Колин се обърна и излезе от стаята.

Той я видя да излиза, а после седна в леглото. Тревогата все още звучеше в главата му и той бързо претърси стаята. Погледът му се спря върху нощното шкафче и неговия нож. Сърцето му се сви. Колин го беше преместила. Разочарованието му бързо беше заменено от гняв. Какво ли беше намислила?

После се почувства приспан и глупав. Какво беше очаквал? Наистина ли смяташе, че тя ще се откаже да се опитва да го убие просто защото се беше оженил за нея? Ами бебето? Смяташе ли, че това би променило мнението ѝ?

Вярно беше, той се оказа най-големият глупак. Беше се оставил да повярва на Блеър, когато беше млад, и като че ли не се беше променил много оттогава. Времето и враждата само го бяха направили по-суров, но не бяха променили характера му.

Гневът му към Колин се насочи към самия него и той не можеше да си прости за детинското си поведение. Ще трябва да е внимателен. На нея очевидно не можеше да и има доверие. Защо не можеше да обича простосърдечна жена, която само да иска да му угоди по всякакъв начин?

Ян отново си легна да спи, но после размисли. Той стана и отиде до вратата. Искаше му се да си почине без да се тревожи, че Колин ще се промъкне и ще го прониже в нощта. Той дръпна резето и се върна в леглото си.

— Проклетата жена — промърмори той и бързо се зави през раменете преди да се унесе.

Колин стоя цяла вечност и се взираше през прозореца в мрака, а в съзнанието ѝ се въртяха само кошмари. Не изпитваше никакви чувства, защото мислите, които я терзаеха, ги бяха задушили.

Времето напредваше и скоро слънцето започна да изгрява, а леката мъгла, която беше паднала над пуцинаците, започна да се разсейва на сивкавата светлина и най-накрая се скри, докосната от слънчевата топлина. Тази вечер щеше да е празненството, което Моли беше намислила, и цялото село щеше да се изсипе да поздрави лорд Блекстоун за женитбата му.

Тя горчиво се усмихна при мисълта за това. А ако хората научеха истината... какво ли щяха да си помислят? Някой тихо почука и прекъсна бурните ѝ мисли. Колин не отговори, тя просто се втренчи във вратата, която бавно се отвори.

Ян надзърна, а после отиде при нея до прозореца.

— Не можах да заспя — каза той.

Колин все още не казваше нищо, а умът ѝ още беше при Андрю, който беше в опасност, и размишляваше за безпомощността, за отчаянието, за безизходицата ѝ.

— Моля те, кажи ми какво си мислиш?

Ян се опита да повдигне брадичката ѝ, за да погледне в очите ѝ, но тя се обърна на другата страна.

— Ако не те познавах по-добре — Ян направи една пауза, загледан в главата ѝ, а гърбът ѝ беше неподвижен и скован, — щях да си помисля, че искаш да ме убиеш.

Ян я накара отново да го погледне в очите, а погледът ѝ беше убийствен. Разбра, че не само възмущението и гневът бяха причина за това, но едно искрено желание да го убие. Сега съжаляваше за това, което беше казал.

— Когато те видях за пръв път, аз те попитах какво искаш от мен. Ти заяви, че искаш да умра.

Колин продължаваше да мълчи, а гневът му го караше да продължава.

— Хайде да престанем с тези игри, Колин. Защо просто не ми кажеш истината? Ти все още искаш да умра.

— А ако аз наистина си призная какво мисля, ти какво възнамеряваш да правиш? Да се направиш на благородник и да се самоубиеш заради мен?

Той не можа да сдържи смеха си, независимо от странния им разговор.

— Никога не съм казвал, че съм благородник.

— Така е — тя наистина се съгласи с него по този въпрос. — Никога не си го казвал.

Ян се наведе и прошепна в ухото ѝ, а топлият му дъх, като че ли я гъделичкаше по цялото ѝ тяло.

— Какво трябва да направя, за да те убедя, че съм достоен за твоята прошка?

Колин затвори очи, за да бъде по-твърда. Как можеше един мъж да я кара така да се разчувства?

— Не е въпрос за прошка, Ян. Аз отдавна ти простих.

Вярно беше. Тя беше продължила да говори, да си иска всичко, което той трябваше да плати за смъртта на братята и баща си. Но дълбоко в сърцето си тя му беше простила. Тя не изпитваше вече лоши чувства за ролята, която беше изиграл за тяхната смърт. Каква ирония, че точно сега откриваше това.

— По странен начин показваш прошката си, Колин.

— Да — тъжно каза тя, — единственото нещо, на което се надявам, е, че и в твоето сърце има място за прошка.

— Какво да ти простя?

— Слабостите ми.

Тя говореше тихо, по-скоро на себе си, отколкото на Ян. Вече беше казала прекалено много и знаеше, че трябва да е по-внимателна. Той беше подозрителен, а това правеше нещата по-трудни.

Ян не разбра какво искаше да каже, но не зададе повече въпроси. Достатъчно беше, че тя вече не го считаше за най-големия виновник за враждата. Той никога не беше изпитвал истинско чувство за вина, защото се беше бил на дуел с мъжете от клана ѝ — това беше въпрос на чест, мъжете така правеха. Но мисълта, че тя смята, че той е причината за това, което беше станало в живота ѝ, му причиняваше мъка. Сега се чувстваше добре, че се е освободил от това чувство.

Ян не проговори отново, докато гледаха как слънцето се изкачва все по-високо в утринното небе. Той си спомни как нежно и хубаво се бяха любили. Отново изживя омразните им и грозни спорове. Връзката им си оставаше толкова объркана, че те не знаеха дали обичат или мразят.

— Ще се върна тази вечер да те заведа в селото. Мама каза, че ще ти донесе някои дрехи.

Гласът на Колин беше тих и изтерзан.

— Като че ли не бива.

Ян не разбра за какво говори.

— Какво не бива?

Тя вдигна поглед, в който се четеше съмнение.

— Като че ли не бива да празнуваме нашата сватба. Изглежда фалшива.

— Фалшива ли е, Колин?

Колин почувства как гърлото ѝ се свива, а сълзите напират.

— Да. Сватбата трябва да бъде по любов, а не заради едно случайно заченато дете.

— След време...

Тя вдигна ръка и прекъсна Ян. Не можеше да понесе как той го казва.

— Не. — Тя по-добре разбираше тези неща. — Моля те, върви си, Ян. Искам малко да си почина.

Колин видя как той си отива и естествено не успя да си почине. Вместо това започна да крачи из стаята, а съзнанието ѝ непрестанно се

измъчваше. Когато Ейнсли почука, тя се стресна, защото не беше усетила как бе минало времето.

Когато Колин не отговори веднага, Ейнсли отвори вратата и я извика.

— Може ли да вляза, Колин?

— Да — беше успяла да отговори, но умът ѝ все още блуждаеше.

— Какво ще кажеш за една гореща вана, а съм ти донесла и някои дрехи. Надявам се, че нямаш нищо против.

Тя се бореше да запази самообладание.

— Разбира се, че не. Много хубаво, че си се сетила, Ейнсли.

Ейнсли се усмихна.

— Ако искаш, ще се върна и ще ти направя прическата. Ти веднъж спомена, че не можеше да я оправяш много добре.

Колин кимна.

— Да, така е. Ако не те затруднява, би било много хубаво.

— Скоро ще се върна. Ако имаш нужда от нещо, просто помоли някой от прислугата да ти го донесе. Сега ти си част от семейството, Колин. Ако имаш нужда от нещо, направо искай.

— Благодаря — измънка Колин, а умът ѝ блуждаеше от една ужасна мисъл на друга.

Вратата се затвори и тя продължи да крачи, докато още едно почукване не я прекъсна. Тя предположи, че беше прислугата с ваната ѝ.

— Влезте.

Когато влязоха, тя се загледа през прозореца и не забеляза кой е влизал и излизал. Колин насочи вниманието си към момичето едва след като тя я докосна по рамото.

— Готова е, миледи.

Тя отново измънка едно едва доловимо благодаря.

— Искате ли да остана и да ви помогна?

— Не, ще се оправя. — Колин не можа да предотврати дълбоката въздишка. — Сигурна съм, че си имате много по-сериозна работа, която се нуждае от вниманието ти повече, отколкото аз.

Очите на момичето се разшириха от учудване.

— О, не, миледи. Удоволствие ще е за мен да ви помогна. — Тя хвана Колин за ръка и я заведе до ваната. — Бих могла да ви измия косата. Толкова е гъста и хубава.

Прислужницата сигурно не беше много по-млада от самата нея и на Колин ѝ хареса сърдечността ѝ. Тя ѝ позволи да ѝ помогне, а когато Колин влезе във ваната, от която се вдигаше пара, беше чудесно. Колин успя за малко да освободи съзнанието си и да се наслади на протичащото развлечение.

— Как се казваш?

Момичето срамежливо се усмихна.

— Мери.

Мери започна да насапунива косата на Колин, а нежният ѝ масаж така я отпусна, че тя дори се унесе и поспа за малко. Мери зави косата ѝ в мека кърпа и Колин не можа да не се прозине широко, когато отново се отпусна в медната вана. Очите ѝ се затвориха и тя за втори път заспа.

— Да измия ли гърба на миледи?

Колин рязко отвори очи и откри, че се взира в очите на Ян с цвят на старо злато.

— Къде е Мери?

— Отпратих я. — Той се усмихна и коленичи до ваната. — Казах ѝ, че аз ще ти помогна е къпането.

На Ян му стана забавно, защото Колин се изчерви. Той вдигна вежди.

— Не гледай така страшно, Колин. В края на краищата аз съм ти съпруг. — Ян взе сапуна с аромат на горски цветя и го помириша. Той се усмихна още по-широко. — Да ти измия ли гърба?

— Не — вкочани се Колин, а гласът ѝ беше толкова напрегнат, колкото и гърбът ѝ.

Усмивката му се превърна в гримаса.

— Дори и ако обещава да се държа прилично?

— Не.

Ян въздъхна продължително и тъжно. Това не промени настроението ѝ.

— Наистина умееш да убиваш радостта на брака, девойче.

Думите му вместо да разгневят Колин, я засегнаха дълбоко.

— И аз не си го представях така.

— Когато беше малка, за какво си мечтаеше?

Колин затвори очи, за да не заплаче, защото не искаше Ян да види сълзите ѝ.

— Беше толкова отдавна, вече не мога да си спомня.

Ян погали бузата ѝ с пръст и отвори очите ѝ, за да го погледне.

— Не е било толкова отдавна, девойче. Ти си едва на двадесет.

Тя отблъсна ръката му.

— Чувствам се много по-стара и вече не мечтая по детски. Нощите ми са населени с кошмари, които не мога да прогоня. В този брак няма бъдеще за мен.

Ян не каза нищо. Той стана и излезе от стаята. След няколко минути Ейнсли се върна и ѝ помогна да се облече, както беше обещала.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Колин никога не беше виждала толкова много хора, събрани на едно място. Хора прииждаха от всички страни. Удивена беше, че мълвата толкова бързо се беше разпространила. Всички идваха да се запознаят с Колин и да изразят благопожеланията си на лорд Блекстоун. Тя имаше чувството, че мами всички, а не само Ян и Ейнсли.

— Ян спечели уважението на хората си — Колин тихо каза на Ейнсли в един промеждутък, когато не ти прекъсваха. — Възхищавам се на това. Хората ми повече се бояха от баща ми. — Беше прочут е избухливия си нрав и грубостта си.

— Всеки човек се отнася с хората по свой собствен начин. Този на баща ти е бил просто по-различен от този на Ян. Моят собствен баща беше също като твоя и докато не срещнах бащата на Ян, никога не бях познавала един наистина нежен мъж. За шотландец това не е съвсем типично. За щастие моят син добре е съчетал тези две крайности. Той е мъж с характер. — Ейнсли погледна Колин, когато свърши. — Но ти знаеш това, нали? Когато беше по-млад и не беше много склонен да се вслушва в съвети, той действаше малко прибързано.

— Ти не искаше той да се ожени за Блеър, нали?

По лицето на Ейнсли се изписа болка, но носле изчезна, видимо овладяна.

— Да. Аз знаех, че тя ще нарани Ян. Но... той не се вслушваше в съвети, когато ставаше въпрос за нея.

Колин изведнъж откри, че иска да зададе един въпрос, който знаеше, че не трябва да задава, но не можа да се въздържа.

— Ти би направила почти всичко, за да е щастлив Ян, нали, Ейнсли?

Тя изглеждаше изненадана, но отговори искрено.

— Да, така е. Така би постъпила всяка майка. Това е нещо, което и ти скоро ще научиш.

Не — това беше нещо, за което Колин вече знаеше.

— Какво би направила за сина си?

— Не знам дали разбирам какво искаш да ми кажеш.

— Какво би направила, за да предпазиш Ян? Би ли убила някого, за да го предпазиш?

Въпросите изглеждаха прекалено преки, когато се изричаха на глас. Колин сдържаше дъха си в желанието си, не, в необходимостта си, да научи какво би направила Ейнсли за детето си.

— Д, ако се наложи, бих убила някой, за да го предпазя.

Колин се обърна на другата страна, неспособна да я гледа повече в очите. Тя започна да диша тежко, не можеше да си поеме достатъчно въздух в дробовете. Обзе я чувство за вина — тя не можеше да убие Ян, за да предпази сина си. Каква майка беше тя?

— Ако някога отново се замислиш за това време и се учудиш на това, което съм направила, не забравяй, че и аз обичах Ян със същата сила и решителност, с които и ти го обичаш. Тогава може би няма да ме мразиш толкова.

Ейнсли придърпа лицето на Колин по-близо до своето, а погледът ѝ се изпълни със загриженост.

— Никога не бих те намразила. Кажи ми какво те държи на такова разстояние от нас, Колин? Ти ме плашиш.

— Не мога — прошепна Колин. После се изскубна и се загуби в претърпаната стая. Часовете бавно се изнизваха, докато тя чакаше да отmine нощта, нетърпелива да настъпи следващият ден — събота. Имаше нужда от въздух и тя се запъти към вратата.

Хладната нощ веднага освежи нагорещената ѝ кожа и тя започна дълбоко да вдишва от нейната свежест. Искаше ѝ се да изчезне в тъмните сенки, които обгръщаха края на гората, която беше само на няколко крачки, но после размисли. Колин остана близо до кръчмата и потърси утеха в самотата си, далече от шума на хората, които бяха вътре.

И все пак, имаше едно чувство, което я терзаше и ѝ отнемаше спокойствието, което търсеше. Колин погледна в мрака и се завзира в сенките. Дуайт се изправи сред дърветата.

Колин рязко се обърна, за да влезе вътре и налетя направо на Джефри.

— Не исках да те стряскам.

— Д... да. — Тя погледна назад и видя, че Дуайт си беше отишъл. — Тъкмо се връщах вътре.

— Ако искаш да останеш, аз няма да ти преча.

— Не ми пречиш, Джеф. — Тя се опита да успокои страха, който имаше опасност да я обхване. — Няма нужда да бдиш над мен. Няма да се отклоня.

— Нямам нищо против да ти правя компания, миледи.

Това ядоса Колин и я спаси от страха.

— Не съм дете и нямам нужда от твоята компания.

Гневът ѝ смути Джефри и той се загледа на другата страна.

— Съжалявам, Джеф. Знам, че ти правиш само това, което ти е наредено. На Ян трябва да ме е яд, не на тебе.

— Ян е загрижен единствено за теб и детето. Смятам, че ще бъде покрусен, ако това дете...

Той не довърши, но Колин го разбра.

— Трябвало е да си помисли за последствията, преди да прокуди Блеър. Той е знаел, че тя не е могла да оцелее, особено при положение, че е щяла да си има бебе.

Джефри изглеждаше объркан.

— Ян не знаеше, че Блеър е бременна. Никога нямаше да я прогони, ако е знаел.

— Лъжеш — обвини го тя безцеремонно. Блеър ѝ беше казала, че Ян е знаел. Дори Емет е знаел за бебето.

— Нямам причина да те лъжа, Колин. Ян не е знаел, че Блеър е щяла да има дете от него, докато не научи за смъртта ѝ и за това, че с нея е починало и едно дете. През всичките тези години го преследва едно чувство за вина, което той не заслужава. Ян се беше надявал, че детето, което ти носиш, ще облекчи мъката, която все още му тежи.

— Как е възможно? — прошепна Колин, а стените на собствения ѝ свят се стесниха около нея. Не можеше да диша.

Силните ръце на Джефри я подкрепяха, иначе щеше да падне на земята. Той ѝ говореше. Тя виждаше как устните му се движат, но не можеше да чуе думите. В главата ѝ започна силно да бучи и тя се опасяваше, че ще повърне.

Колин избяга от Джефри и се върна на празненството. Всичко наоколо като че ли ѝ се присмиваше — смехът, усмивките. Всички...

всичко. Всяко лице ѝ изглеждаше гротескно и тя с мъка си пробиваше път сред тълпата. Трябваше да се махне.

Ян отново видя Колин да излиза и разбра, че нещо не е наред. Беше пребледняла, а лицето ѝ изглеждаше посърнало. Той забеляза Джефри, който влизаше в кръчмата, и се запромъква през тълпата, за да научи нещо повече.

— Какво има, Джеф?

— Не знам. Изглеждаше болна.

— Да — каза Ян и вече се беше запътил към вратата. След като вече беше излязъл, само малко време му беше нужно да открие Колин. Тя влизаше в конюшните.

— Вкъщи ли си отива?

— Не би постъпила толкова глупаво.

— Аз мисля, че би го направила.

Колин тъкмо беше поръчала да ѝ изведат коня, преди Ян да я спре.

— Ти никога ли не слушаш, жено?

Зелените ѝ очи го погледнаха е толкова болка в тях, че той премълча суровите думи, които се канеше да ѝ наговори. Тя мина покрай него, все още здраво стиснала юздите на кобилата си.

— Колин...

Тя не му обърна внимание, но дивият ѝ поглед му казваше, че нещо изобщо не беше наред.

— Ще те заведа вкъщи.

— Моля те... — извика тя, а тонът ѝ беше толкова странен, колкото и погледът ѝ. — Не се меси, Ян. Не можеш да ми помогнеш. Не разбираш ли?

Той грабна юздите.

— Не мога да ти позволя да излезеш сама. Просто ми позволи да те заведа вкъщи.

— Отпрати ме, Ян.

Ян не разбра какво не беше наред.

— Ще си отидем вкъщи и ще обсъдим този въпрос. Всичко ще се оправи. Обещавам ти.

— Как можеш да ми обещаващ подобно нещо? — Тя се засмя. — Ти дори не знаеш какво става.

Ян замръзна на мястото си, а после я сграбчи за раменете.

— Какво става, Колин? Искам да разбера.

— Не искам да те нараня — промълви тя и нежно докосна лицето му. После погледът ѝ се изпълни със съмнение и объркване. — Но трябва.

— Защо трябва? — попита той, все още зашеметен от странното ѝ поведение. — Защо трябва да ме нараниш? Толкова ли много ме мразиш?

— Не, никога не съм те мразила. Обичам те. — Признанието ѝ беше толкова странно, колкото и постъпките ѝ, а това съвсем удиви Ян.

— Обичам те, Ян. Но аз обичам един друг повече. Един от вас трябва да умре, а аз не бих понесла да го загубя. Той е част от мен от много дълго време. Сърцето ми ще се сломи и не бих могла да живея. Той е просто съвсем невинен в цялата тази грозота.

Ян се опита да е търпелив.

— Не те разбирам. Хайде да си отидем вкъщи. Тогава ще говорим.

Колин започна да ридае и Ян я взе в обятията си, притисна я и не знаеше как да я успокои.

— Не — извика тя и се изскубна.

Тя сграбчи ножа му и го изтръгна от ножницата му. Колин замахна, а острието проблесна за секунди, досущ като нея, като настроението ѝ.

Ножът се впи в ръката му и от нея рухна кръв, Ян я хвана за китката, преди тя да успее да замахне втори път. Той изтръгна ножа от ръката ѝ и той падна на земята. По лицето ѝ се стичаха сълзи и тя започна да се бори, за да се освободи. Ян я вдигна и я отнесе до коня си. Джефри стоеше и чакаше, а конят беше оседлан и готов.

Колин изведнъж застина.

— Припадна — предположи Ян на незададения въпрос в погледа на Джефри. — Кажи на мама, че съм завел Колин вкъщи.

Ян се качи на коня и потегли.

Ян наблюдаваше Колин, докато тя спеше, а лицето ѝ беше досущ белите чаршафи, върху които беше легнала. Той чу как майка му тихо почука и отиде до вратата.

— Как е тя?

— Все още спи. — Ян прокара пръсти през косата си, изтерзан от грижи, а странното ѝ поведение все още беше съвсем ясно в съзнанието му. — Не се е събудила, откакто припадна в кръчмата.

Майка му взе ръката му в своята със сълзи в очите.

— Тя таи нещо ужасно, което ние не можем да си представим.

Погледът ѝ се спря върху кръвта по ръката му.

— Няма нищо — увери я Ян. — Тя говореше неща, които не мога да разбера. Какво да правя?

— Когато се събуди, ще говорим с нея. Тя трябва да ни се довери за това, което така я плаши.

— Да, когато се събуди.

Ян затвори вратата и се върна на стола си да бди. Той щеше да е там, когато тя се събуди.

Колин чу тежкото му дишане дори преди да се е събудила напълно. Тя отвори подутите си клепачи и се загледа по посока на звука. Главата му беше паднала на гърдите, а той спеше на стола, който си беше придърпал до леглото ѝ. От слънчевата светлина я заболяха очите и тя разбра колко е късно.

Тя бавно се протегна и сграбчи вазата, която стоеше на нощното шкафче, а после я скри под завивките. Тя отново затвори очи и тихо изстена. Това беше съвсем достатъчно Ян да се събуди. Той се надвеси над нея и махна косата от лицето ѝ.

— Колин — прошепна той.

Тя се обърна и бавно отвори очи. Погледът му беше загрижен и нежен. Колин сложи ръката си върху бузата му и прошепна:

— Прости ми, Ян.

Той изглеждаше объркан. Колин вдигна вазата и силно го удари по тила. Той изгуби съзнание като се свлече върху нея.

Колин се измъкна изпод него и го завлече в леглото. Тя опипа главата му и откри един съсирек, но кръв нямаше. Погледът ѝ се спря върху ножа му. Колин се протегна и докосна дългата дръжка, а после здраво я стисна. Беше обзета от решителност и изтегли ножа от ножницата.

Ян не помръдна, когато тя се измъкна от леглото и застана над него. Тя отново докосна бузата му, а небръснатата му брада драскаше нежната ѝ кожа.

— Обичам те, Ян.

Колин излезе от стаята, като внимаваше да не я види някой. Докато Ян се свести, тя щеше да си е отишла. Трябваше да отиде при Андрю.

Ян стенеше и се въртеше, като почти падна от леглото. Той беше хванал главата в ръцете си и мятеше дългите си крака през ръба.

— Отишла си е — каза Джефри, който стоеше на вратата.

Ян вдигна поглед и кимна. Нетърпимото му главоболие му го беше съобщило вече. Нямаше нужда Джефри да му го казва.

— Къде е отишла?

— Не знам, Ян. Майка ти била излязла да поязди и я видяла. Конярят казва, че тя я е последвала и ще се върне възможно най-бързо.

Ян се изправи, а от това му се зави свят. Той се спъна, когато тръгна към Джефри. Приятелят му протегна ръка, за да му помогне.

— Проклетата жена — измърмори Ян.

— Какво да правим?

— Изчакай докато не разберем къде да я открием. Джефри изглеждаше нещастен.

— Имаш ли по-добър план? — кисело попита Ян.

— Не — Джефри изглеждаше глупаво. — Не исках да...

— Знам. Страшно изнервя, нали?

— Да — Джефри забеляза, че го няма ножът на Ян, а това още повече го обърка. — Ако иска да умреш, тогава защо не е използвала ножа ти, докато си бил в безсъзнание?

Ръката му опипа празната му ножница и той на свой ред се учуди. Нямаше едно нещо у Колин, което да разбира. Но днес той щеше да разбере какво се криеше зад нещастieto й. Той си обеща това.

— Искам да пийна нещо — заяви Ян.

Джефри се съгласи, въпреки че беше рано.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Колин загърна шала около главата си, защото не искаше да я разпознаят, когато минаваше през селото. За щастие църквата беше след няколко къщи. Тя отиде до частната градина и слезе от коня, като го завърза здраво на оградата. Тя влезе през кухнята на отец Макклауд, почака и се послуша.

Тя чу гласа на Андрю и по тона му разбра, че е нещастен, а после чу и гласа на Доналд. Тя потръпна като чу грубите му думи и на преден план излезе гневът ѝ, който дотогава се таеше в душата ѝ. Сега тя наистина се разгневи, когато чу, че Андрю плаче. Колин влезе в църквата, но трудно контролираше всяка своя стъпка, защото с мъка успяваше да не хукне и грабне детето си от този ужасен мъж. Тя си спомни как той се отнасяше с животното си и се помоли да не е бил толкова жесток с Андрю.

Доналд беше вдигнал ръка да удари Андрю, а лицето му беше изкривено от гняв.

— Само веднъж ще те помоля. — Гласът на Колин беше равен, за разлика от бурята, която бушуваше в гърдите ѝ. — Не удряй сина ми.

Отвратителният мъж се обърна към Колин и за нейна изненада още повече започна да се присмива. Тя не би си помислила, че така може да изкриви лицето си.

— Закъсня — изрева той, а ръката му все още обгръщаше китката на Андрю. Очите на момченцето се ококориха от радост при вида на Колин и то започна да се бори, за да се освободи.

— Пусни Дрю.

Доналд не даде вид, че възнамерява, но все пак изръмжа и пусна Андрю. Андрю изтича при Колин. Тя се наведе да го вземе в протегнатите си ръце. Сълзите ѝ напиха.

— Миличкият ми Дрю — плачеше тя и го прегръщаше с всичка сила. — Моят Дрю.

Ейнсли стоеше сред сенките, добре скрита от поглед, но можеше да види сцената в параклиса. Сълзи навлажниха миглите ѝ, когато

започна да разбира въпросите на Колин от миналата нощ. Трябва да намери Ян.

— Време е да тръгваш, момко — каза Доналд.

Андрю уплашено вдигна поглед към Колин и още по-силно се притисна към нея. Доналд се опита да го издърпа, но не успя. Колкото по-силно дърпаше, толкова повече пищеше Андрю.

— Дай ни поне още минутка — помоли Колин, като се опитваше да успокои страха на сина си.

Доналд не обърна внимание на молбите ѝ и продължи да дърпа Андрю. Най-накрая Андрю не успя да се задържи и Доналд го изхвърли надалеч. Андрю силно ритна, а малкото му краче уцели пищяла на Доналд. Той изрева, а после с всичка сила удари Андрю по лицето и той падна на пода.

Колин излезе от кожата си. Тя изтегли ножа от полата си, където го беше скрила.

— Казах, че само веднъж ще ти кажа.

Тя за секунди прекоси късото разстояние между себе си и Андрю. Доналд се обърна, а ръката му беше вдигната в самоотбрана. Острието се заби дълбоко в ръката му а в рева му от болка се долавяше и гняв.

Доналд повали на една страна Колин със здравата си ръка, а острието все още стърчеше в другата му ръка. Колин падна до една пейка и си удари главата, а искрите, които видя преди да изгуби съзнание, ѝ попречиха да види Андрю.

Колин чу как отец Макклауд я вика. Тя бавно отвори очи. Беше обзета от паника като чу, че в църквата цареше тишина. Опита се да се изправи. Главата ѝ пулсираше от болка и тя изстена от усилието. Тежкото дишане на отец Макклауд я накара да забрави за собственото си неудобство, докато търсеше сина си. Никъде не го откри. Видя само тялото на Доналд и неестествения тъгъл на врата му, защото той лежеше мъртъв на пода. Нещо се беше случило след като тя беше припаднала — раната на ръката му не беше силата, която го беше убила. Тя се насили да запази спокойствие, докато не научи какво бе станало.

— Къде е Дрю?

Лицето на отец Макклауд беше мрачно и сърцето ѝ се сви. Тя нежно докосна насиненото му око и разбра без да пита, че той не беше

дал Андрю на Доналд по собствено желание. Погледът ѝ се върна на тялото на Доналд. Беше объркана. Тя отново погледна отец Макклауд.

— Кой уби Доналд, отче? — Очите ѝ се разшириха от ужас, когато си помисли как добрият отец беше убил Доналд, за да предпази нея и Андрю. — Нали вие не... — Тя не можа да довърши въпроса си.

— Не, девойче. Дуайт беше.

— Дуайт?

— Да. — Отец Макклауд нервно се заоглежда. — Той каза, че ако искаш пак да видиш момчето, ти трябва да отидеш на мястото, където умрял баща ти.

Сърцето ѝ се сви.

— Дуайт не би наранил Дрю, нали? Той е чичо на момчето от... — Колин загуби гласа си, защото се задави от ужас.

— Какво иска той от тебе, Колин? Той вече не е човекът, когото познавах всичките тези години. Нещо го е променило.

Колин преглътна и затвори очи, а съзнанието ѝ беше изпепелено от срам.

— Той смята, че ме обича, но предполагам, че ме бърка е майка ми. Това е нещо, което тлее от години и се е превърнало в мания. Побъркал се е на темата, че аз ще му стана жена.

— Не може да бъде. Той ти е чичо. Не е възможно. — Ужасът, изписан по лицето на добрия отец, показва чувствата му на Колин.

— Не смятам, че това е вече от някакво значение за него. Той се е заклел, че аз ще съм негова, а сега използва Дрю, за да ме принуди да се подчиня.

— Ще измислим нещо друго, чедо.

— Нямам избор, отче. — Колин се изправи и се задържа на същата пейка, на която си беше ударила главата. — Трябва да отида при него.

— Не мога да позволя това ужасно нещо.

Тя погледна отец Макклауд. Как можеше той да се занимава със злото, с което тя трябваше да се бори.

— Аз поех задължението да убия човека, когото обичам, за да предпазя детето си от лудостта на Емет. Отче, възможно ли е като се съглася с желанията на Дуайт, да извършвам по-малък грях от убийство?

Той не можа да ѝ отговори. Колин го прегърна и целуна задебялата му буза.

— Опрости ми греховете, отче, но аз ще направя това, което трябва, за да опазя Дрю.

— Ти много си патила, чедо. Аз се надявах, че всичко ще свърши със смъртта на баща ти. Никога не си бях представял такова зло.

Колин усети, че има топла и лепкава кръв по челото.

— Тече ти кръв, Колин. Нека се погрижа за нея! — Той я хвана за ръка и тръгна да я води към дъното на църквата.

— Не, не мога да отделя време. — Тя се усмихна, въпреки че съзнанието ѝ плачеше от мъка. — Довиждане, отче. — Колин се почуди дали някога отново щеше да види този добродушен човек.

Сълзи изпълниха очите на отец Макклауд и той отчаяно закърши ръце.

— Господ да те поживи, чедо мое, и дано бди над теб сега, когато имаш нужда.

Ян мислеше, че ще полудее преди майка му да пристигне. Когато тя се появи в двора, той изпита прилив на ярост дълго преди тя да започне да разказва какво е видяла.

Външно той остана спокоен, но в душата му беше ад. Все още имаше едно нещо, което го объркваше. Колин имала син. Това не беше възможно, но не това беше най-важният въпрос в момента.

— Ще се върна с теб, Ян.

Ян се обърна към майка си и се намръщи.

— Най-добре ще е да останеш тук, майко.

Ейнсли непокорно вирна брадичка.

— Няма да стане.

Той познаваше този поглед и не искаше да спори. Само загуба на време беше.

— Постъпи както искаш.

Ян пръв пристигна в църквата, защото Джефри беше забавил хода на коня си, за да върви заедно с кобилата на Ейнсли. Ян скочи от коня си и едва не се втурна в параклиса.

— Колин — изрева той, но само свещеникът се показа от дъното на църквата.

— Тя не е вече тук, сине мой.

Той не искаше да чува това.

— Смятам, че е време да ми кажете всичко. Имам съвсем малко време, а желанието ми да науча какво става е огромно.

Ян седна и зачака отец Макклауд да заговори. Ейнсли и Джефри се присъединиха към него и всички очи се насочиха към свещеника.

— Не знам от къде да започна.

Ейнсли му помогна.

— Кажи ни за Дрю.

Ян се обърна към майка си.

— Кой е Дрю?

Силна болка го накара внезапно да остане без дъх. Беше се надявал, че е укротил ревността си, но очевидно не беше успял да го направи. Опита се да я овладее.

Майка му изглеждаше учудена от въпроса му.

— Ама това е синът ѝ, Ян.

Ян изведнъж разбра и се засмя. Той отново си спомни думите на Колин, но този път ревността и болката ги нямаше. *Обичам те, Ян. Но обичам един друг повече.* Не е могла да понесе мисълта да загуби сина си! Смахът му изведнъж секна, когато си спомни как се любиха първата нощ. Беше невъзможно.

— Не може да ѝ бъде син — упорито каза Ян.

Отец Макклауд, изглежда, се сепна, а после бавно разбра какво е имал предвид Ян. Той се изчерви при мисълта, но предложи да обясни.

— Вярно е, Андрю не ѝ е собствен син.

— Тогава чий е, отче? — попита Ейнсли.

— Колин прие да отгледа Андрю като свой собствен син, когато беше само на петнадесет години. Почти дете и тя. Тя го обича и се грижи за него не по-малко, отколкото ако го беше родила.

Ян наблюдаваше отец Макклауд и се въртеше нервно.

— Не сте ни казал чие дете е всъщност Дрю.

Отец Макклауд се поколеба, защото не знаеше какво да каже. Той поглеждаше ту единия, ту другия, а после взе решението си.

— Той е син на Блеър. Твой син, Ян Блекстоун, по рождение.

Ян не беше готов за това изявление. Дори майка му не можеше да продума. Най-накрая той успя да проговори.

— Андрю ми е син? Казаха ми, че той умрял и не дори не живял и един час. Как е възможно?

Ейнсли започна да размишлява.

— Блеър сигурно не е искала да знаеш за сина си, Ян. Кой би могъл изобщо да разбере Блеър и причините, поради които тя вършеше някои неща.

Това не даде мира на Ян.

— Защо Колин просто не ми каза, че имам син? Защо е криела истината от мен?

— Колин се е страхувала от това, че ще разбереш истината. Тя е знаела само това, което ѝ е казала Блеър, че ти си отхвърлил детето си и че не искаш нищо, което е част от Блеър и нейното предателство.

Ян беше изумен.

— И тя е повярвала, че аз съм такъв?

Отец Макклауд изпита съчувствие към Ян, но той не можеше повече да мълчи.

— Колин не знаеше нищо за теб, освен наследствената омраза, завещана от семейството ѝ. Враждата между клановете я остави съвсем сама, с изключение на един брат, който лежи, полудял от ярост и осакатен, на леглото си. Бабините деветини, че ти си дяволът и се превръщаш в животно, само я объркаха още повече. Баща ѝ я накарал да се закълне над меча му пред неговите мъже, че ще отмъсти за честта на семейството.

Всичко това бързо премина през съзнанието на Ян и той се вцепени от ужас. И все пак, това изясняваше толкова много неща.

— Баща ѝ я накарал да се закълне да направи такова нещо?

Не можеше да повярва, че това го е направил Макгрегър, че е бил толкова безсърдечен и жесток.

— Да. — Отец Макклауд поклати глава да потвърди отговора си. — Всеки миг я преследваше. Колин винаги е била нежно дете със сърце от чисто злато. Тя беше единственият човек, който не се отрече от Блеър, когато тя беше отчаяна. Колин изроди Андрю. Той не познава друга майка, освен нея, а за Колин детето си е нейно. Лудостта на брат ѝ е водила ръката ѝ.

— Какво общо има брат ѝ с това?

Отец Макклауд говори за лудостта на Емет и пъкления му план да принуди Колин да убие Ян, за да предпази живота на детето си и този на детето, което сега носеше. Той свърши, като им каза за манията на Дуайт и че Колин е отишла при него.

Мъртва тишина се спусна над тях.

Ейнсли първа наруши мълчанието.

— Горкото дете.

— Да — съгласи се отец Макклауд. — Само Господ може да ѝ помогне сега.

Ян се изправи над всички тях с високия си ръст.

— Само Господ и силата на меча ми.

Ян беше изпълнен с омраза, а с всеки удар на сърцето си той ставаше все по-силен и по-решителен, телом и духом.

— Ти остани тук с отец Макклауд.

Този път, когато заговори с майка си, тя го послуша.

— Не се тревожи, майко. — Гласът му беше омекнал, а по лицето му личеше тревогата.

— И двете ти внучета ще доведеа вкъщи. Обещавам.

Колин чакаше при каменната хижа. Нито Дуайт, нито Андрю можеха да се открият някъде. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване, но тя чакаше и я беше страх да постъпи по друг начин. Най-после чу, че се приближава кон. Тя погледна през вратата, която хлабаво се държеше на кожените си панти. Беше Дуайт. С него беше Андрю.

Дуайт беше в мрачно настроение, а лицето му я изплаши. Той позволи на Андрю да изтича при нея.

— Трябва да отидем в замъка — каза Дуайт.

Паника обзе Колин.

— Не можем, Дуайт. Емет ще е разярен, че си убил Доналд.

Той я погледна, но сякаш не я виждаше.

— Мислиш ли, че ме е грижа какво мисли Емет?

— Опасно е — убеждаваше го тя.

Дуайт просто се изсмя.

— Няма мъж, когото да не мога да победея, Колин, а брат ти е на легло и само езикът му е оръжие.

— Той е луд и опасен.

— Да, луд е. А цялата тази омраза се е впила в него и е изсмукала душата му.

Колин взе своето решение и не се поколеба да му го каже.

— Няма да рискувам да водя Дрю там. Той трябва да се върне при отец Макклауд.

Дуайт силно изръмжа и ѝ се нахвърли, като я сграбчи за косата. Той грубо я дръпна към себе си, а в погледа му вече не личеше да е останала някаква нежност към нея.

— Ще направиш това, което ти наредя, защото в противен случай момчето ще пострада. За мен няма значение дали ще го вземем с нас или не.

— Едно време ти обичаше Андрю. Какво отне любовта от сърцето ти, Дуайт?

— Ти, девойче. Аз вече нищо не чувствам.

Тя потрепери от ужас и си затвори очите пред омразата, която се четеше в погледа му.

— Съжалявам, Дуайт. Не исках да те нараня. Аз просто направих това, което трябваше да направя.

— Ти отвлеche сърцето ми и го уби. Но ти ще си моя, девойче, и да ме обичаш, и да не ме обичаш в замаяна.

Тя го докосна по бузата.

— Ако не навредиш на Дрю, аз ще те обикна, Дуайт. Обещавам.

Дуайт я отблъсна от себе си и тя падна на мръсния под.

— Лъжеш — изрева той и подсили думите си с ритник в нейна посока.

Колин с мъка избяга от него. Андрю се втурна напред, за да спре Дуайт и безуспешно заудря краката му. Дуайт се опита да го хване, но Андрю го ухапа по пръста. Старецът заплашително изръмжа, а после вдигна ръка, за да го удари. Колин го прекъсна с писък.

— Не го удряй, Дуайт. Ще направя всичко, което искаш, само не го удряй.

Дуайт отпусна ръката си, но застрашителното му изражение не се промени. Той не се опита да спре Андрю, когато той изтича при Колин. Тя силно го притисна към себе си и му зашепна, за да го успокои. Той вече не плачеше, но тя усещаше, че трепери. Колин се почувства безсилна да му помогне, да го предпази.

— Бог да ни е на помощ. — промълви тя.

— Трябва да тръгваме — повелително каза Дуайт и рязко я вдигна от пода. Той се опита да ѝ вземе Андрю, но той така силно се беше вкопчил около врата ѝ, че Дуайт не можа да го помръдне. Дуайт се отказа и я остави тя да носи момчето.

— Защо отиваме да видим Емет?

Дуайт се обърна назад, за да я погледне, а погледът му беше мрачен и разтревожен.

— Не заради Емет отиваме там.

— Тогава заради кого? — Тя упорито продължаваше да го разпитва, защото трябваше да разбере. Още повече, защото трябваше да се приготви за това, което я чакаше.

— Магьосницата търся.

От страха, който я обзе, сърцето ѝ спря да бие, а носле болезнено затуптя.

— З... защо магьосницата, Дуайт.

Този път той се обърна и я погледна право в очите.

— За да те отърве от копелето, което носиш, Колин. Не мога да понеса ти да си бременна с неговото дете, докато спиш в леглото ми.

Обзе я паника, а цялото ѝ спокойствие беше изместено от въздуха в дробовете ѝ. Тя хукна да бяга. Дуайт беше само на една крачка зад нея. Само за секунди тя вече беше на сигурно в ръцете му. Колин все още държеше Андрю и не можеше да отблъсне Дуайт, но когато той я вдигна, за да я занесе до кобилата ѝ, тя го изрита с всичките сили, които ѝ бяха останали.

— По дяволите, Колин. Не мърдай.

Тя не му се подчини и Дуайт я удари с юмрук през лицето. Тя припадна за втори път през този ден.

Когато Ян пристигна в хижата, тя беше празна и имаше вид на къща, в която отдавна не е влизал никой. И все пак, когато мина през мръсната стая, той позна, че някой наскоро беше влизал там. Пресни отпечатащи от стъпки се виждаха по мръсния под, а по зацапаните места личеше, че хората там са се борили. Сърцето му се сви, като си помисли за Колин, която е трябвало да се бори с едрия мъж.

— Намерих няколко пресни следи, Ян.

Ян се върна навън при Джефри и сам ги разглежда.

— Да, тръгнали са към селото.

— Не разбирам — каза Джефри, по чието лице също се четеше тревога. — Дуайт е бил прокуден. Защо да рискува да я води там?

— Защо ли, наистина? — измърмори Ян. Инстинктът му казваше, че няма време за губене.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Колин чу говор и независимо от болката си, независимо от желанието си да се скрие от ужаса, тя се отскубна от мрака, който я заобикаляше. Бавно и протяжно значението на думите започна да се избистря в съзнанието ѝ, тя изведнъж отвори очи. Беше в Грегър Касъл, в стаята на Емет. Тя веднага потърси Андрю. Той се отскубна от чичо си и се затича към протегнатите и ръце. Тя силно го прегърна.

— Като че ли сестра ми се е присъединила към нас. — Емет погледна първо нея, а после Дуайт, който стоеше до леглото му. — Все още не съм съвсем сигурен, че разбирам какво искаш.

— Магьосницата — процеди през зъби Дуайт. — Искam магьосницата.

— Какво те кара да мислиш, че тя е тук? — Емет се преструваше, че си разглежда ноктите и изглеждаше невъзмутим пред внезапното избухване на Дуайт.

Колин разбра, че е много раздразнен, въпреки че беше сигурна, че Дуайт не можеше да го забележи. Дуайт като че ли беше прекалено погълнат от собствените си вълнения, за да може да схване чуждата измама или намерение.

— Съобщих ѝ, че ти искаш да я видиш — думите на Дуайт имаха стоманено звучене.

Едно мускулче на челюстта на Емет потрепна. Колин разбра, че е разгневен. Тя си беше имала достатъчно неприятности с него през последните месеци, за да може да разбере тънките оттенъци на настроението му. И все пак, той просто се усмихна, а после се засмя.

— Хайде, Дуайт — той почти се лигавеше. — Не знам дали ще дойде, но можем да почакаме, ако искаш.

— Ще чакаме.

Колин се молеше да се забави възможно най-дълго но само след няколко минути Джейкъб доведе Хуанита в стаята на Емет.

Емет му махна с ръка.

— Можеш да си вървиш, Джейкъб. И се погрижи да не ни безпокоят.

Веднага след като вратата се затвори след Джейкъб, Дуайт сграбчи магьосницата и я завлече при Колин.

— Махни го. — Дуайт я наплю, а страхът, който се изписа в погледа на Хуанита беше истински. — Ако не го направиш, ще те убия, девойче.

Тъмният ѝ поглед се насочи към Колин, но тя вече не го разбираше.

— С удоволствие, Дуайт Макдъгъл.

— Не ме докосвай — предупреди я Колин. — Навреди на бебето ми и ще си имаш работа с нещо по-лошо от Дуайт.

Хуанита се спря.

— Какво искаш да кажеш?

— Това е бебето на Ян Блекстоун. Той ще убие всеки, който навреди на мен или на детето.

Дуайт нави черната коса на Хуанита около ръката си и болезнено я дръпна назад.

— Но ти ще умреш, ако не го направиш. Направи това, което искам, и можеш да си идеш далече, много далече. Аз ще взема Колин с мен, а този кучи син никога няма да разбере какво се е случило с копелето му.

— Не го слушай. — Колин привлече гневния му поглед към себе си, но тя не се смути. — Той те лъже. Той знае, че Ян няма да се усмири, докато не ме намери.

Дуайт избухна и едва не захвърли Хуанита през стаята.

— Хич не го е грижа за тебе! Единственото нещо, което го интересува, е детето, което носиш.

— Не, Ян ме обича, Дуайт. За разлика от тебе, той не иска да нарани мен или детето.

Той целият почервения и на Колин ѝ се стори, че ще се пръсне от цялата тази кръв в главата му.

— Никой не те обича повече от мен. — Гласът му трепереше, а крясъците му се бяха превърнали в немощен шепот. — Никой.

— Ти не ме обичаш — каза Колин с цялата омраза, която успя да събере. — Ти обичаше майка ми. Аз не съм тя — наблягаше на всяка дума със силата, която ѝ беше останала — майка ми!

— Да, аз обичах Кейти — Дуайт изглеждаше объркан. — Но аз също толкова обичам и теб. Ти имаш нейната коса, нейната кожа, нейните смарагдови очи. През всичките тези години аз копнях по теб и сега ти ще си моя. Няма да позволя на това дяволско копеле да те притежава. Не и моята Колин.

— Аз не съм твоя, Дуайт — изпищя Колин, погълната от собствения си гняв и омраза. — Аз съм жена на Ян Блекстоун, майка на неговото дете. Няма да позволя да разрушиш доброто, което открих сред цялата тази грозота и лудост.

Смехът на Емет проникна през мъглата на яростта, която я беше обгърнала. Тя се обърна към него.

— Ти го обичаш, нали, сестричке?

— Да — призна тя, след като повече не желаше това да е тайна. — Аз обичам Черния вълк и нито един от вас няма да го убие. Той е прекалено силен за вас.

Това наистина подейства силно на брат ѝ, а усмивката му застина и се превърна в маска на насилието.

— Убий тази кучка, която се нарича моя сестра. Не съществува Макгрегър, който така предателски да говори!

— Тя е моя, Емет. Ти ми я даде и аз ще си взема своето — заяви Дуайт.

Емет изглеждаше отвратен.

— Ти искаш тази кучка? Дори след като си е разтворила краката за него? Можеш да се отървеш от детето, но никога няма да се отървеш от неговата смрад по нея.

— Млъквай, Емет. — Гласът на Дуайт беше напрегнат.

— Млъквай или ще те убия.

От това изражението на Емет стана арогантно горделиво.

— Ти се осмеляваш да ми говориш по този начин — запъчи се той и се вдигна, колкото можа, от кръста нагоре.

— Ти си едно нищо, Дуайт Макдъгъл. Ти не си нищо освен копелето на семейството и си тук само защото аз благоволих да стане така. Махай се от дома ми, или тебе ще накарам да убият.

Емет се протегна за връвчицата, за да позвъни на Джейкъб, но ръката на Дуайт го спря. Изненадата, изписана по лицето на Емет беше очевидна, но тя още повече се усили, когато Дуайт го хвана за гърлото. Емет се изскубна от Дуайт и силно заби юмрука си в корема му,

въпреки че не можеше да използва краката си, от кръста нагоре тялото на Емет беше все още силно.

Колин не се поколеба и секунда повече. Тя взе Андрю на ръце и побягна от стаята без да се обръща. Колин внимателно си проправяше път на излизане от замъка. Тя вървеше надолу по тъмните коридори възможно най-бързо с Андрю на ръце.

Тя зави на едно място и се блъсна в някого. Тя се стресна и започна да бяга, но се оказа, че Нели се е изпречила на пътя ѝ. Колин никога през живота си не се беше радвала повече от това, че вижда някого. Тя бързо ѝ подаде Андрю.

— Нели, заведи го при отец Макклауд. Не разрешавай на никой да те спира. — Сълзи напълниха очите ѝ. — Пази ми сина, Нели. Обещай ми.

— Какво става, миледи?

— Нямам време да ти обясня. Моля те, Нели, умолявам те. Не ме бави. — Колин побягна по коридора от Нели.

— Обещавам, миледи — извика Нели след нея.

Колин успя да стигне обратно до предната част на имението. Дуайт я видя и тя побягна надолу по стълбите до входа. Тя успя да отвори масивната врата, преди той да я е настигнал. Втурна се навън. Изведнъж някой извика — един селянин я беше видял. Колин разбра, че никой тук нямаше да ѝ помогне.

— Хвани я — извика Джейкъб, който излезе тичешком — Колин уби брат си, който безпомощен лежеше в леглото си.

Колин нямаше време да опровергава лъжите му. Тя едва успяваше да се скрие в уличките, а много от селяните се бяха втурнали след нея, включително и Джейкъб. Тя не знаеше къде е изчезнал Дуайт. Възгласите, които се чуваха, бяха грозни, а от думата „вещица“ я полазваха тръпки. Тя побягна с всички сили, но твърде много препятствия се изпречваха на пътя ѝ. Колин се почувства като в капан, не можеше да избяга от селото, в което беше израсла, от хората, които някога беше обичала.

Най-накрая Джейкъб я улови и грубо я повлече по улицата. Един камък я удари по ръката, а после още един по гърба.

— Тя се е отдала на Черния вълк.

— Предателка!

Джейкъб вдигна ръка, за да спре възгласите им. Тълпата притихна, но се приближи, а погледите им бяха заплашителни и враждебни.

— Тази жена предаде всички ни с пошлото си влечение по Ян Блекстоун.

Той беше приковал вниманието им, а когато погледна Колин, тя ясно видя омразата, която винаги беше прикривал зад каменната си маска. Той постави ръката си върху заобления и корем.

— Тя носи детето му без никакви угризения. Тя дори заяви, че обича този човек-вълк, а неговото зло сега расте в утробата ѝ.

Това предизвика отново възгласи, а селяните брутално и грозно я заплашваха.

— Клада! Това е единственият начин да се пречисти! Тя трябва да гори на кладата!

— Клада — Джейкъб прошепна в ухото ѝ. — Те искат да те изгорят, Колин Макгрегър.

Колин искаше да каже нещо, каквото и да е, но думите не идваха. Обзе я такъв див ужас, че тя си помисли, че може да умре от него. Молеше се за мигновена смърт. Щеше да е по-добре от изгаряне. Коленете ѝ омекнаха и тя се строполи до Джейкъб.

— Не губи съзнание, вещице. Искам да разбереш какво сме намислили.

Той я удари по лицето и я извади от унеса ѝ.

— Искам да почувстваш как пламъците разкъсват плътта от костите ти.

Джейкъб позволи на селяните да я пренесат през моравата до края на гората, а после да я вържат здраво за едно дърво. Колин извика, но никой не я чу, защото събираха съчки и ги трупяха в краката ѝ.

Ян и Джефри влязоха в селото. Ян беше обезумял от тревога. Изведнъж той видя прислужницата на Колин да носи дете — неговия син. Той постепенно разпозна мургавата глава на детето, което беше видял в гората толкова отдавна. После си спомни името, което беше чул... Дрю.

— Къде отиваш с детето? — попита Ян и я спря, като застана с коня пред нея. Тя, изглежда, се уплаши, но остана твърда.

— Не е ваша работа, милорд. — Тя се опита да го заобиколи.

Ян отново застана пред нея.

— Няма да питам отново. — Гласът му стана по-нежен, но той ясно се изрази. — Къде отиваш с момчето?

Нели се огледа объркана. Ян видя как по лицето ѝ се изписа ужас, когато от селото се понесоха шум и крясъци.

— Отивам при отец Макклауд — най-послед успя да каже тя. — Господарката ми ме помоли да не давам на никого това дете, освен на добрия отец.

— Господарката ти Колин ли е?

— Да. — Нели вдигна поглед, а по страните ѝ се стичаха сълзи. — Боя се, че господарката ми е в беда.

Ян се обърна към Джефри.

— Погрижи се тази жена да стигне невредима при отец Макклауд.

Джефри започна да се противи, но погледът на Ян го спря.

— Защити сина ми с живота си, приятелю.

— Да.

Джефри последва слугинята до църквата.

Ян незабавно се запъти по посока на шумовете. Улиците му се сториха необичайно празни и в съзнанието му заби тревога. Той се заоглежда, започна да претърсва селото, но не видя нищо, никого. Когато видя един старец забързано да минава покрай него, той го спря.

— Къде са всички?

Възрастният човек се сепна и засенчи очите си с ръка, за да го види по-добре. Въпреки това, той все още не го виждаше добре.

— Горят вещица. Най-добре побързай, ако искаш да видиш.

Той се затътри в посока извън селото на късите си и прегънати крака. Ян го последва.

Колин ужасено гледаше как Джейкъб поднася факла към сухите дърва и огънят веднага пламна. Изведнъж Дуайт си проби път измежду селяните. Той изблъска Джейкъб настрани и изгаси огъня с ботушите си.

Дуайт ръмжеше като животно в яростта си и мнозина се отдръпнаха от обсега на ударите му. Той стъпка и изгаси тлеещите съчки и разреза въжетата на Колин.

— Оставете я на мира — викаше Дуайт и заплашително махаше във въздуха с ножа си. — Тя е моя!

Преди Колин да може да се освободи от въжетата, с които я бяха завързали, Дуайт я сграбчи през кръста и я притегли към себе си.

— Тя е моя и ще убия всеки, който се осмели да ми попречи да я взема със себе си.

Тълпата притихна, а яростта на Дуайт не им позволяваше да роптаят. Колин го изрита по пиццала и успя да се освободи. Тя тръгна да бяга, но съчките под краката и поддадоха и тя загуби равновесие и падна на колене. Точно когато Дуайт се протягаше към нея, един черен вълк изскочи между тях и Колин има време да избяга, без да могат да я настигнат. Острието на ножа на Дуайт се заби дълбоко във врата на животното.

Вълкът обаче тръгна към Дуайт с оголените си зъби и успя да го ухапе преди едрият мъж да може да го отхвърли от себе си. Вълкът падна на земята с рев, а после притихна и остана неподвижен.

Ян видя тълпата на края на поляната. Той пришпори коня си в галоп и за секунди измина разстоянието.

Хора изскачаха от пътя му, а копитата на огромния му кон му позволяваха да мине през гъстата гора от хора. Чу се вик, когато го разпознаха, а мнозина се разбягаха от страх.

Ян забеляза Колин и скочи от коня. Колин застана между Дуайт и Ян.

— Всичко свърши, Дуайт.

— Нищо не е свършило, докато той не умре. — Ян пристъпи напред в очакване и готовност.

— Не свърши ли вече това избиване? Тази смърт? — молеше ги тя.

— Ти се закълна, Колин Макгрегър, пред Бога и мъжете на баща ти. Какво стана с клетвата ти? Какво стана с честта на клана? Толкова ли малко те е грижа за шотландските обичаи?

Ян погледна Колин и видя болката, изписана на лицето й.

— Вярна ли си на клана? Докажи го — подтикваше я Дуайт. — Убий Черния вълк.

Колин не помръдна. Ян извади собствения си нож и го сложи в ръцете и. Веднъж завинаги той трябваше да е сигурен какво щеше да направи тя.

— Искаш ли да ме убиеш, Колин?

Тя не помръдна. Просто се беше вторачила в ножа.

— Убий ме сега. Сега имаш възможност да изпълниш обещанието си.

Колин все още не помръдваше и той я хвана за ръка и сложи върха на острието на сърцето си, а ръката му все още беше върху нейната. Тя се отдръпна. Всички бяха в очакване. Всички ги гледаха.

— Не — извика тя в мълката си. — Не мога да убия мъжа, когото обичам, бащата на децата ми.

Тя се обърна да погледне Дуайт.

— Ако наистина ме обичаше, ти щеше да си отидеш, Дуайт. Умолявам те, върви си и ни остави на мира.

— Не мога, девойче. — Той изтегли меча от ножницата си. — Обичам те повече от самия живот. Възнамерявам да убия съпруга ти и да те взема със себе си, девойче. Не може да стане по друг начин.

— Ти си глупак, чичо.

Яростният рев на Дуайт предупреди Ян и той изтегли меча си, за да се отбранява. Тълпата се разпръсна, докато мъжете се биеха, мечове свистяха във въздуха, мечове кънтяха при сблъсък, острие в острие. На Колин не й остана нищо друго, освен да гледа. И да се моли.

На ръст бяха почти еднакви, а Дуайт беше само няколко сантиметра по-нисък. По-голямата сила на Ян не отстъпваше пред дългия опит на Дуайт. Всяко движение се парираше, всеки удар се посрещаше. Времето течеше болезнено бавно и Колин си мислеше, че сърцето й ще се пръсне в гърдите. Ако се намесеше, щеше да отвлече вниманието на Ян, и тя не помръдваше. Тя мълчаливо пищеше при всяка капка кръв, която падаше от меча на Дуайт.

Ян се умори, мечът вече тежеше в ръцете му, а единствената му утеха беше, че и Дуайт е уморен. Най-накрая, с боен вик на шотландски боец и последни сили, Дуайт се нахвърли върху Ян. Върхът на меча му се плъзна по корема на Ян, който се дръпна назад, а после Ян отново се хвърли напред и заби собственото си острие. То се заби дълбоко в корема на Дуайт и викът застина в гърлото му. Дуайт падна на колене, а по лицето му все още беше изписана изненада. Той погледна към Колин и затърси очите й с поглед.

Ян видя мълката, изписана по лицето й, когато се отвърна от изпълнения с омраза поглед на Дуайт. Дуайт падна назад и вече не беше заплаха за себе си или за семейството си. Ян отиде при Колин и я прегърна.

Някой изкрещя:

— Това е дяволът, Колин. Трябва да избягаш от това зло.

Колин вдигна поглед към Ян и тихо каза:

— Този мъж не е зъл... той е нежен и мил.

Отец Макклауд си проправи път през тълпата и застана до Колин и Ян. Той се обърна към разгневената тълпа и заговори:

— Ян Блекстоун не е по-голям дявол, отколкото вие или аз. Той е просто един човек, който се е срещнал с изпитанията на Бог така, както той умее.

Той насочи изпълнения си с любов поглед към Колин, а после към Ян.

— Той е само един човек, който толкова обича една жена, че ѝ дава живота си и вярва в любовта ѝ, силна като неговата.

— Ами вълка, отче? Виждам, че това е дяволска работа.

— А аз виждам голям приятел, а не дявола — спореше Колин.

Ян погледна Колин и предложи той да разясни случая, без да го е грижа какво си мислят те, но с желанието Колин да разбере.

— Намерих го хванат в капан преди много години. Гледах го, докато се оправи, а когато ходя в гората, той ми е верен спътник. Той просто беше едно животно, а не дявол.

Колин плахо отиде и застана до вълка, а после коленичи до мъртвото животно. Мъчно ѝ беше, че е убит. Тя го погали и мълчаливо се сбогува.

— Никога не съм вярвала, че можеш да се превръщаш във вълк.

Тя стана и се изправи срещу грубите и омразни хора от нейния клан.

— Баща ми ме принуди да дам клетва, на която не мога да удържа — продължи тя. — Срам ме е от омразата и лъжите, които той разпространяваше, наследството, което той остави за децата и внуците си. Страх ме беше да следвам сърцето си.

Погледът ѝ се прехвърли на отец Макклауд.

— В сърцето си открих такава голяма любов, че не успях в опитите да изпълня обещанието си.

Колин почувства, че сълзи се стичат по бузите ѝ.

— Бог ме благослови като ми даде Андрю, а сега ме благославя с мое собствено дете. Ян Блекстоун е баща и на двете деца... как може той да е лош?

— Ти си позор за клана — извика някой.

— Позор? — извика Колин. — Да не би да е честно да мразиш и избиваш? Ако това е чест, аз не искам да съм част от нея.

Отец Макклауд дойде и застана до нея.

— Добри ми хора, Колин не е опозорила клана си. Обещанието е изпълнено. Черният вълк е мъртъв. — Той посочи към мъртвото животно. — Нека легендата да умре с вълка.

— Тя е убила брат си!

— Не е — Хуанита привлече вниманието на всички към себе си, когато пристъпи напред, за да я чуят. — Дуайт уби Емет. Не главатарката на клана, Джейкб ви е излъгал.

Чу се някакво мърморене и всички се заоглеждаха, за да открият Джейкб. Него го нямаше, а изчезването му беше по-красноречиво от думите на Хуанита.

— Време е да си вървим вкъщи.

Хуанита се обърна и си тръгна.

Хората бавно се разотидоха. Ян взе Колин в обятията си и тя силно го притисна към себе си. Тя се почуди колко странен е животът — защо Хуанита беше казала истината. Колин никога нямаше да разбере.

Джефри се приближи на коня си с Андрю, а Ейнсли плътно ги следваше.

Колин взе Андрю в обятията си и с гордост се обърна към Ян.

— Ян, запознай се с Андрю, твой син.

Ян взе Андрю от Колин и двамата плахо се изгледаха. Андрю най-накрая се засмя и прегърна Ян с пухкавите си ръчички. Когато Ян отново се обърна към Колин, тя видя как сълзите проблясват в очите му с цвят на старо злато.

— Чудесно момче е, Колин. — В погледа на Ян се четеше гордост и благодарност.

— Да — тя вплете пръсти в неговите. — Нека погребем вълка, Ян, на място, където духът му ще бди над децата ни, докато растат. Той беше верен и храбър приятел.

— Обичам те, Колин.

Тя се усмихна.

— Обичам те, Ян Блекстоун. Сега и завинаги.

Издание:

Фела Скот. Бялата дева

ИК „Бард“, 1998

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.